

В'ЯЗЕНЬ

НЕ ЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»
Ів. 8:32
№ 4 (7)
жовтень—листопад—грудень
2023 р.
Поширюється
бесплатно

Нещодавно до нас до редакції надійшов лист (автор побажав залишитися невідомим), у якому людина досить емоційно стверджувала, що вона б із радістю прийшла до Бога, але не робить це тому, що абсолютно впевнена в тому, що Бог її не прокламує, оськільки надто вже багато на ній гріхів. Читаючи цей лист, я відразу ж згадав подібний випадок, коли років двадцять п'ять тому мені та саме говорила одна людина (нині брат

своїх, яких наробыв, і виконував усі устави Мої, і робив право та справедливість, — буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробыв він, не згадаються йому, — він буде жити в своїй справедливості, яку чинив!» (Єз. 18:21–22).

Наскільки ж велика мілітія Божа, що Він готовий прокламувати кожному, хто звернеться до Нього з покаянням. Бог Сам, через пророка, ста-

відовім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). Бог юдного з людей не залишає, і немає такого грішника, якого б Він не прокламував, якщо цей грішник звернеться до Нього з покаянням. Для того-то Господь і прийшов на землю в образі Ісуса Христа, щоб спасти через віру та покаяння все, що гине: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нью-

Якщо ж хтось сьогодні має сумніви щодо свого спасіння, вважаючи себе найбільшим грішником, якого Бог не захоче прокламувати, то це помилкова думка. Во Господь Сам сказав: «Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що каетися, аніж за дев'ятдесятькох і дев'ятькох праведників, що не потребують покаяння!..» (Лк. 15:7). Тому нехай ні в кого ніколи не буде сумніву в тому,

ством люди сьогодні живуть повноцінними сім'ями та працюють для Господа. Найгірші із занепалих стають благословенними братами та сестрами в сім'ї Божих дітей. І це тільки початок нового та світлого життя! Справжнє ж щастя людина знаходить лише тоді, коли вона менше починає думати про себе, але всю увагу та турботу перекладає на інших. Благо життя полягає не в розмірах нашого гаманця чи рахунків на кредитних картках. Благо — це тоді, коли завдяки тобі довкола хоча б трохи змінюються світ. Во ми всі в цей світ прийшли, щоб творити добре справи. Як мовиться у Писанні, «бо ми — Його твори, створені в Христі Ісусі на добре діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Для того, хто сьогодні роздумує, хочу сказати словами з Книги Сираха (5:8): «Не барися звернутися до Господа, і не відкладай із дня на день», бо всякий день посилює спустошеність душі. Як добре було сказано стародавньому народу: «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, — життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє» (Повт. Зак. 30:19).

Зрозуміло, немає сумніву в тому, що ѹ сьогодні Бог чекає від кожного з нас свій вибір. Головне — не зволікати та прислухатися до того, що казав римлянам апостол Павло: «кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений».

І. ГОРІК.

Кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений

уже в Господа). Я ділився з ним тоді радістю спасіння через віру в Ісуса Христа, а він щоразу повторював, що Бог його не прокламує, бо великі його гріхи.

Своїми словами щось доводити й аргументувати в таких випадках просто безнадійно. Однак говорити словами живого Слова з Писання завжди приносило успіх. Бог невидимою силою через Свое Слово торкається людського серця. Кожен, хто бажав серйозно змінити своє життя та звертався з відкритим серцем до Бога, був немінно почутий і прощений. У Посланні до римлян однозначно мовиться, що «кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13). Тут абсолютно ясно йдеється про те, що в покаянні до Господа може звернутися буквально будь-яка людина незалежно від того, наскільки гріховним було її колишнє життя. Ще більш відкрито та розгорнуто Бог звертається до грішників через пророка Єзекіїля, говорячи такі слова: «А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів

відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). Бог юдного з людей не залишає, і немає такого грішника, якого б Він не прокламував, якщо цей грішник звернеться до Нього з покаянням. Для того-то Господь і прийшов на землю в образі Ісуса Христа, щоб спасти через віру та покаяння все, що гине: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нью-

го, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Чи можна після того, що Бог зробив для нас, нехтувати шансом на спасіння? До того ж Бог не вимагає жодної грошової компенсації за жертву Свого Сина. Кожна людина знаходить спасіння виключно через свою щирі та нерозdroєну віру. Як мовиться, «бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8–9).

Коли вперше стикаєшся зі Словом Божим і починаєш шукати відповіді на ті чи інші запитання, Господь дивовижним чином показує та відкриває людині навіть найнедоступніше її свідомості. Недарма же Господь сказав: «Покликуй до Мене — і тобі

що Бог милостивий без винятку до всіх.

Усі, хто сьогодні перебуває в місцях позбавлення волі, можуть бути твердо впевнені в тому, що всякий людині дано шанс на прощення та життя вічне. Усе в цьому житті залежить лише від власного вибору, який ми робимо самі. Напевно, дуже багато людей уже давно хотіли б змінити своє життя, але якась самовпевненість і гордівість заважає зробити свій перший крок до Світла. Багато людей покладаються на власний дух і сили, але в будь-якому разі на певному етапі кожна людина відчуває повну безпорадності і внутрішнє спустошення, якщо вона живе без Бога. Незалежно від віку, справжнє світло в душі людини спалахує лише тоді, коли це місце займає Господь. Він єдиний, Хто дає непідробну радість у завтрашньому дні та надію на майбутнє. Життя, прожите даремно, починає набувати сенсу. Господь повністю змінює людей: колись злочинці та знедолені сусіль-

Папа Франциск заявив, що вимогу щодо целібату для священиків можна переглянути

В інтерв'ю, опублікованому 10 березня, папа римський Франциск назвав безшлюбність у священстві даром від Бога, а також знову взяв під сумнів необхідність целібату для священиків у католицькій церкві, повідомляє Christian Today.

Інтерв'юєр аргентинського інформаційного агентства Infobae запитав понтифіка, чи збільшить сканування зобов'язання безшлюбності в католицькій церкві кількість кандидатів у священники.

— Я так не думаю, — сказав папа, додавши, що серед католиків східного обряду вже є одруженні священики. — Тут, у [Римській] курії, у нас є один, — тільки сьогодні я зустрів його — у якого є дружина та син. Проте в шлюбі священика немає нічого суперечливого, — зазначив Франциск. — Безшлюбність у Західній церкві — це тимчасове розпорядження.

Протиставляючи безшлюбність станову священицького висвячення, яке є вічним, Франциск назвав її не вічною.

— Підете ви чи ні — це інше питання, — додав він. — З іншого боку, безшлюбність — дисципліна.

— Виходить, це можна переглянути? — запитав аргентинський журналіст Даніель Хадад.

— Так, так, — відповів Франциск. — Насправді у Східній церкві всі одружені чи ті, хто хоче. Там вони роблять вибір. Перед висвяченням у них є вибір: одружуватися або дотримуватися целібату.

Франциск і раніше кидав виклики практиці безшлюбності священиків, востаннє у великому виступі у Ватикані рік тому, коли знову назвав безшлюбність священиків даром, але попередив, що без друзів і без молитов безшлюбність може стати нестерпним тягарем і токою, що суперечить красі священства.

Непомітно доходить черга і до протестантів... Омського пастора церкви евангелічних християн відправили до колонії

В Омську винесено другий обвинувачувальний вирок щодо пастора церкви евангелічних християн. Служителя звинуватили в тому, що він використовував технології психологічного впливу, що вплинули на психічне здоров'я потерпілих.

Ось що розповідав пастор Станіслав Москвитін у липні 2021 року після того, як під час богослужіння в церкві з'явилися поліціянти:

— Вісімнадцятого липня представники правоохоронних органів несподівано для всіх без попередження просто під час богослужіння увірвалися до нашого приміщення.

Не чекала закінчення богослужіння, не зважаючи на почуття вірян, їхнє перебування в особливій атмосфері поклоніння Богу, зажадали негайно перервати богослужіння, заборонили трансляцію та відключили все обладнання, а мене забрали.

Усе це було зроблено в грубій та безперемонній формі, незважаючи на присутність великої кількості вірян, а також дітей.

<https://inlight.news>

Не доводьте своє життя до крайнощів

Вітаю, редакціє газети «В'язень»!

Прочитав вашу газету. Дякую вам за вашу працю. Ваше видання є благословенням для таких, як я. Знаєте, я вирішив написати вам листа після прочитання рубрики «Найпоширеніші запитання», де було сказано, що спонтанні прояви хвороб тощо на рівному місці мають під собою причини або у випробуванні, або в покаранні людини Богом. І я вірю, що цією статтею сам Бог відповів на всі мої запитання.

Десять років тому я звільнився з колонії із рішенням служити Богові. Я залишив усе та переїхав із Кривого Рогу до Дніпропетровська (нині Дніпро. — Прим. ред.). Через два з половиною роки адаптації в реабілітаційному центрі Господь дуже благословив мене. Благословив мої руки, допоміг мені з нуля підняти серйозний бізнес, подарував мені дружину-служителя, справжніх друзів, машину — загалом, усе для життя та благочестя. Але я почав служити більше собі й мало Богу. Чрез сім років після звільнення прийшло випробування: мене збиває машина. Отамився в реанімації. Дружина думала, що я залишуся інвалідом, покинула та поїхала до Грозного, вийшла заміж, прийняла мусульманство. Усе, що нажив, забрала лікарня. Бізнес розвалився, крамницю довелося закрити. Не розуміючи, що відбувається з моїм життям, з образою на всіх і розчаруванням я пустився берега. Церква та друзі боролися за мене до останнього, але диявол тоді вже все вкрав. Господь хотів показати мені, що я не на правильному шляху, випробував мене, а я не пройшов жодного випробування, і Він покарав мене. У падінні, коли я вже докотився до самого низу, я просив у Батька, щоб Він мене зупинив і я перестав руйнувати своє життя, бо сам я вже не міг зупинитися. І слава Йому за Його милість до мене! Я живий-здоровий, через десять років приїхав до тієї ж колонії, де покаявся. Відновлююсь у церкві, і для мене в'язниця йде на користь. Я вірю, що Батько мене любить, пробачив і допоможе мені в сорок років побудувати життя на камені.

Я звертаюся до тих, хто з якихось обставин або причин відступив від Бога: повертайтесь до Божого дому, бо тільки там ви зможете дістати відповіді та розв'язати всі проблеми. Не доводьте життя до таких крайнощів, як це сталося зі мною. Нехай благословить вас Господь бути праведниками, які якщо і впали, то встають! Молюсь, щоб Бог показав мені, де я зможу бути корисним Йому після звільнення. Нехай благословить вас Господь!

Сергій ЗАМИШЛЯЄВ,
СВК-94, 20-е від.,
с. Шахтарське,
Синельниковський р-н,
Дніпропетровська обл.,
Україна, 52543.

ВАШІ ЛИСТИ

Вітаю вас щиро та з любов'ю в серці, дорога редакціє газети «В'язень»!

Звертаюся до вас із проханням. У свій час я отримував вашу газету, і вона мене не тільки зігрівала, а й давала мені потрібний урок. Матеріали різних людей змушували мене самого пізнати любов до близького та навчитися співчуття. Це було нелегко, навіть дуже, бо звіріний початок боровся та часто брав штурвал у свої руки. Але з допомогою гори в мене стало виходити протистояти дияволу в моїй голові. Так, це було нелегко та залишається так само нелегко, але я не пошкодував, що вирішив зробити хоч і невеликий, але крок у пізнанні нашого істинного Бога.

Буду радий, якщо у вас буде можливість надсилати мені вашу газету. Ваша газета — це наш світ, світ таких, хто перебуває переважно в у'язненні, але за допомогою вашої газети може зрозуміти, усвідомити, що він не один і це не кінець. Адже є Той, Хто нас усіх любить, об'єднує, веде, допомагає і не дає згинути, наш істинний Господь Бог. Так не дамо ж, брати та сестри, ні собі, ні близкім своїм згинути й виправдаємо безміру любов нашого Батька до нас. А почати можна і з малого.

Хай будемо ми у світі Господньому!

Евгеній КУЛИК,
ул. Советская, 22а, г. Жодино, Минская обл.,
Беларусь, 222163.

Сердечно вітаю вас, дорогі співробітники газети «В'язень», а також вас, шановний брате Ігорю Євгеновичу!

Хочу подякувати вам, брате Ігорю, а також усім працівникам газети за вашу працю та духовне підтримання, яке ви надаєте через ваше видання. Хочеться побажати всім вам Божих благословень у вашому служінні на Господній ниві. Я впевнений, що «В'язень» і далі зможе навчати, зміцнювати, наставляти кожного читача. Нехай благословить і зміцнить вас Господь!

Аякую за газету «В'язень»

Пише вам брат у Христі Вадим. На цей момент я відбуваю покарання у виправній колонії. Я повірив у Бога нездовго до того, як мене відправили відбувати покарання до колонії. Скажу, що я сьогодні на початку моєго християнського шляху. Коли мені до рук потрапив номер газети «В'язень», він мені дуже сподобався. Бажання читати з'явилось з першої сторінки. Газета цікава, духовно повчальна та пізнавальна. На жаль, знайти більше номерів «В'язня» мені не вдалося. У зв'язку із цим у мене до вас прохання: чи не могли б ви підписати мене на газету та надсилати її мені для постійного читання? Я віддаватиму її до нашої помісної церкви, де її зможуть читати всі охочі. Буду дуже вдячний вам за це.

Наважусь написати ще одне прохання. Якщо у вас буде можливість, прошу підписати на газету й мою маму. Можливо, читаючи її, вона зрозуміє, що Господь змінює людей і може змінити не тільки мене, але і її також. Я сподіваюся, що, читаючи «В'язень», вона відчує благодать Господа нашого та почне постійно читати Слово Боже, яке врешті-решт зламає її серце в покаянні перед Ним (її адресу я надсилаю вам окремо).

Ще раз хочу сказати вам дякую за газету «В'язень». Нехай благословить вас Господь, брате Ігорю, за вашу працю та нехай відплатить вам сторицею за те служіння, яке ви робите на славу Його! Дякую Богу за вас і за те, що сьогодні ми маємо можливість читати «В'язень». Усього вам найдобрішого, найсвітлішого та найчистішого!

Вадим ГАВРУТА,
ІК-5, отр. 22, г. Івацевичи-З, Брестська обл.,
Беларусь, 225293.

Хто спасений, має мати бажання спасати інших

Дорогі брати та сестри редакції газети «В'язень», мир вам і благодать від Бога нашого Отця та Господа Ісуса Христа!

Насамперед дякую нашему Небесному Батькові через Ісуса Христа за всіх вас, що ви є та сієте насіння Господа нашого в людські серця, за те, що віра наша не згасає в наших серцях і через милість і любов Його проголошується всією земною кулею.

Пишу вам із в'язниці міста Житомира, у якій відбуваю довічний строк не за ім'я нашого Спасителя, а за свої гріхи та злочини. Перебуваю тут двадцять шість років без виходу на волю. Скільки ще — усе залежить від волі нашого Спасителя, адже мое життя тепер у Його славних і могутніх руках, за що я Йому дуже вдячний. Пишу вам, бо давно переконався у вашій доброті та чуйності. Полюбив вашу газету з першого дня, як вона потрапила до мене до рук. Красно вам дякую за вашу нелегку, але дуже потрібну працю. Дай вам Бог здоров'я, мир, радості, любові, силта терпіння! Бажаю вам до кінця встояти на шляху, вказаному нашим Поводирем та Вчителем!

Трохи про себе: звуть мене Сергій, мені п'ятдесят сім років. Я, як і багато людей, хто жив у Радянському Союзі, ніколи не чув про Ісуса Христа. У дитинстві, бувши в дитбудинку, я чув про Бога (ци слова вимовляли, озираючись на всі боки), але нічого про Нього не знати, поки не сів у в'язницю за бівбиство людини. Я навіть не уявляю, де я був би сьогодні, якби не трапилося кілька непредбачених доленоносних подій.

Коли я перебував під слідством, а потім у камері для смертників, я все ще нічого не знати про Ісуса Христа. Та й досі не дізнається б, якби через хворобу Господь не струснув мене як треба та не розплюшив очі на моє пропашче, непридатне життя. Адже

могила для мене вже була готова: мене ось-ось мали позбавити життя за вироком суду. Але Господь вважав інакше та вивів до мене, грішника. Свою любов і милість, зберігши мое життя. У 2000 році мені найвищу міру покарання замінили на довічне у'язнення, за що Йому честь і хвала!

Сьогодні Господь благий до всіх і дали обсипає нас Своїми дарами, любов'ю та милістю, даючи можливість усім нам покаятися біля ніг розп'ятого Ісуса Христа. Милостивий Господь не перестає волати до грішних сердець, але мирська метушня заглушує цей голос. Бог стукає в кожне серце, щоб дати можливість дістати прощення, але наше серце часом жорстоко ставиться до цих закликів і все відкидає, ненавидячи добро. На жаль, на цій грішній землі прощів'я здоє та світ деградує. І це не дивно, адже справджається пророцтво-попередження Самого Спасителя Христа. Ознаки останнього часу вже відбуваються. Прихід Ісуса Христа не за горами, і ми маємо бути готовими до зустрічі з Ним. Але як аналізувати своє життя згідно зі Словом Божим? Ісус сказав: *Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!* (Ів. 5:39). Саме Біблія — мірило приходу Христа.

Очікування другого приходу Господа триває майже дві тисячі років, але Він обов'язково приде! А жити треба. Ось і постає проблема: як жити? Нерозуміння нашого буття на землі призводить до таких думок, як іж, пий, розважайся, поки молодий, бо завтра пом-

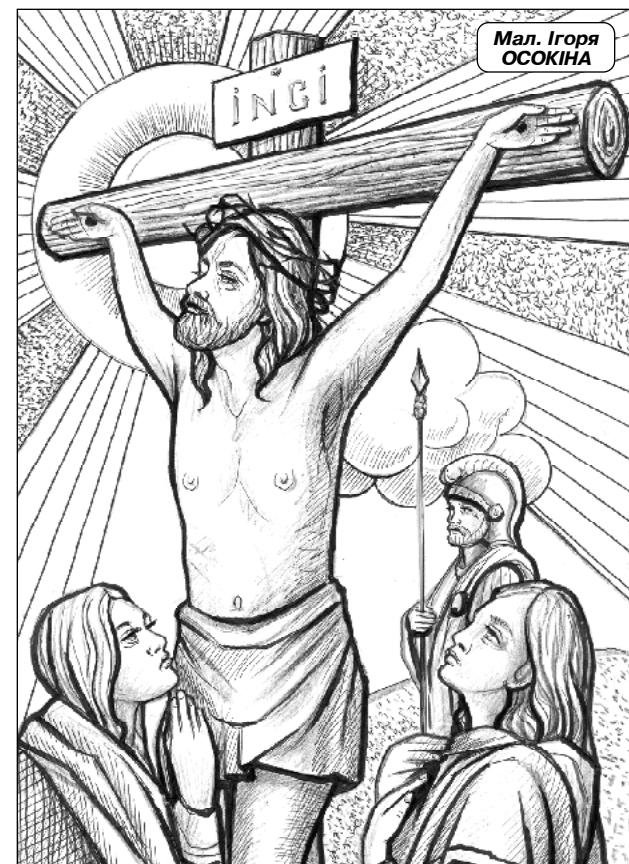
ремо. Так, настане час, і ми всі помремо. Так улаштовано земні життя. Але ж після смерті є інше життя — духовне життя, з Ісусом Христом. А нам ніколи навіть зазирнути в Біблію, щоб це зрозуміти.

Ніколи я не міг уявити, що світ Христа зможе мене так наповнити. Такої радості ніхто мені не зможе подарувати, тільки Бог. До мене якось прийшла думка, що я не відчув би такої радості, якби зі мною одного разу не трапилося лихо: я зах-

робу як на покарання за гріхи, але страждання, вірніше те, як ми їх переносимо, — це шлях до прославлення Бога. Важливо та, що, дістяючи благословення від Бога, ми маємо передавати їх далі. Якщо ми дійсно зрозуміли та сприйняли любов Христа, ми не зможемо спокійно сидіти та не думати про інших. Хто сам спасений, має мати бажання спасати інших. Бог є любов, і ми не можемо самі насолоджуватися цією любов'ю, не думаючи про інших, які цього потребують. Кохання спонукає спасати інших від загибелі. І на те є Божа воля — щоб вогонь, який ми дістали, зігрів і інших. Нехай ніхто не думає, що він має замало, щоб давати: маленькі струмки утворюють великий потік, з них народжуються величезні річки.

Для мене дуже важливим є спілкування з вірянами, які теж вірять у Боже спасіння. Я вважаю, що таке спілкування допомагає людям іти вірним шляхом. Благаю Бога, щоб ви побачили в мені не закінченого відморозка, а брата, що розкяява. Радію, що в такому похмуром місці я пізнати і далі пізнати Ісуса Христа та Його любов. Прошу вас молитися за мене, недостойного.

З християнською любов'ю та масою найцикавіших і найкращих християнських побажань брат у Христі

ворів на туберкульоз. Тоді, як ніколи раніше, мені стало ясно, що Ісус живий! За часів важких і сильних нападів я так сильно відчував Христа, що жодному сумніву в мені не було місця. Це нещастя наблизило мене до Бога та робить більш здатним служити Йому.

Багато хто дивиться на хво-

Сергій ЛОБОДЕНКО,
пр-т Незалежності, 172,
ВК-8, м. Житомир,
Україна, 10001.

Що таке неправда? Це свідо-
ме перекручування істини. Але
це не обов'язково можуть бути
просто слова. Неправдою може
бути і вдавання, і самообман, і
прожите життя, і ще багато чого.
Батьком неправди споконвіку
вважається диявол. Саме він в
едемському саду сказав Єви: Чи
Бог наказав: Не їхте з усякого
дерева рою! I після того, як Єва
піддалася цій неправді, цей по-
рок увійшов у наш світ і став
частиною нашої старої природи.

Сьогодні неправда, мабуть,
найпоширеніший гріх. Брешуть
усі без винятку. Причому бре-
хати людина починає з наймен-
ших років. I ніхто цього не вчить.
Спочатку це можуть бути якісь
дитячі фантазії, але згодом лю-
дина починає вже навмисне
маніпулювати істиною. Робить-
ся це для різних цілей: одні за-
хищаються від докорів, інші на-
магаються уникнути покарання,
треті заробляють собі авторитет,
четверті за допомогою неправ-
ди намагаються розбагатіти або
просунутися кар'єрними схода-
ми, а деякі, маніпулюючи істи-
ною, навіть примудряються ро-
бити нібито добри справи.

Сьогодні неправда звучить
звідсіль: із газет, телевізора, на
вулиці, у школі, університеті, та
навіть у дитячому садочку її мож-
на почути. Ми до неї так звикли,
що часом просто не звертаємо
на неї уваги. У світі говорить
правду вже вважається мовето-
ном. З'явилися навіть такі понят-
тя, як етичність, толерантність,
політкоректність та багато інших.

Але як до всього цього мають
стваритися християни, коли дов-
кала одна фальш? Християни
мають спиратися на те, що каже
Біблія. А вона однозначно каже,
що брехати не можна.

Не будете красти, і не будете
неправдиво заперечувати, і не
будете говорити неправди один на
одного! (Лев. 19:11).

...Закон не покладений для пра-
ведного, але для беззаконних та для
ненадійних, нечестивих і грішників,
безбожних та нечистих, для зне-
важників батька та зневажників мат-
ері, для душогубів, розгнівників,
мужожерів, розбійників, неправ-
домовців, кривоприсяжників, і для
всого іншого, що противнє здоровій
науці! (1 Тим. 1:9–10).

Тому то, неправду відкинувши,
говоріть кожен правду до свого
ближнього, бо ми члени один для
одного! (Еф. 4:25).

Не кажіть неправди один на од-
ного, якщо скинули з себе людино-
ну стародавню з її вчинками...
(Кол. 3:9).

Наш Господь — Бог істини.
Йому гідка неправда у всіх її про-
явах. Коли церква тільки з'явилася,
Господь дуже жорстко відре-
гував на неправду перших хри-
стиян, щоб цей гріх не пошири-
вся серед вірян. Про це нам розпо-
відає історія Ананія і Сапфіри, які
впали мертвими, після того як
були викриті в тому, що вони
збрехали (Дії 5:1–11). Це показу-
є, наскільки серйозно потрібно
стваритися до того, що ми говори-
мо, адже наша віна доля безпопо-
середньо залежить від того, каже-
мо ми правду чи спотворюємо її.

На початку було Слово, а Слово
в Бога було, і Бог було Слово. Воно
в Бога було на початку. Усе через
Нього повстало, і нічо, що повста-
ло, не повстало без Нього. I життя
було в Нім, а життя було Світлом
людів. А Світло утемрявівся, і
темрява не обгорнула його (Ів.
1:1–5).

Це все ще раз доводить, на-
скільки важливо стежити за свої-
ми словами. Адже слово може
зцілити чи, навпаки, поранити,
інколи ж може й убити. Через
одні слова розпочиналися війни,
а за допомогою інших вони за-
кінчувалися. Цю небезпеку, що
тається в словах, дуже яскраво
описав апостол Яків.

От і кораблі, хоч які величезні
та гнани вітрами жорстокими, про-
те найменшим стерном склеруву-
ються, куди хоче стерничий. Так
само й язык, — малий член, але
хвалиться велими! Ось маленький

НЕПРАВДА

«А лякливи, і невірні, і мер-
зким, і душогубам, і розгнівникам,
і чарівникам, і ідолянам, і всім не-
правдомовцям, — їхня частина в
озері, що горить огнем та сіркою»,
а це — друга смерть! (Об'яв.
21:8).

Ta і взагалі, слово — велика
сила. Воно матеріальне та має
владу в нашому світі. Саме сло-
вом було створено наш світ за
шість днів. I зі словом по-
рівнюються наша Господь.

На початку було Слово, а Слово
в Бога було, і Бог було Слово. Воно
в Бога було на початку. Усе через
Нього повстало, і нічо, що повста-
ло, не повстало без Нього. I життя
було в Нім, а життя було Світлом
людів. А Світло утемрявівся, і
темрява не обгорнула його (Ів.
1:1–5).

Це все ще раз доводить, на-
скільки важливо стежити за свої-
ми словами. Адже слово може
зцілити чи, навпаки, поранити,
інколи ж може й убити. Через
одні слова розпочиналися війни,
а за допомогою інших вони за-
кінчувалися. Цю небезпеку, що
тається в словах, дуже яскраво
описав апостол Яків.

От і кораблі, хоч які величезні
та гнани вітрами жорстокими, про-
те найменшим стерном склеруву-
ються, куди хоче стерничий. Так
само й язык, — малий член, але
хвалиться велими! Ось маленький

огонь, а запалює величезного ліса!
I язык — то огонь. Як світ непра-
вости, поставлений так поміж на-
шими членами, язык сквернить усے
тіло, запалює круг життя, і сам за-
палюється від геенни. Bo всяка
природа звірів і пташок, гадів і
морських потвор приборкується, і
приборкані буде природою люд-
ською, та не може ніхто із людей
яків вгамувати, — він зло безу-
пинне, він повний отрути смертель-
ної! (Як. 3:4–8).

Проникаючи в життя людини,
неправда спочатку викликає дис-
комфорт. Але якщо із цим не
боротися, то пізніше, щоб при-
ховати стару неправду, треба
говорити нову неправду й так
без кінця. У результаті людина
просто тоне в неправді. У неї
руйнуються взаємини в сім'ї, на
роботі, з іншими людьми. Така
людина постійно відчуває сумніві
та обурення. A в найзатягніших
брехунів взагалі починає де-
формуватися сприйняття навко-
лишнього світу, тому що вони
все пропускають через призму
неправди, у якій живуть.

Також треба пам'ятати, що
коли людина говорить непра-
вду, вона стає знаряддям дияво-
ла.

Ваш батько — диявол, і пожад-
ливості батька свого ви виконува-
ти хочете. Він був душогуб спо-
конвіку, і в правді не встояв, бо
правди нема в нім. Як говорити
неправду, то говорити зо свого, —
бо він неправдомовець і батько
неправд! (Ів. 8:44).

Допускаючи неправду в наше
життя, ми, хочемо того чи ні, по-

чиняємо допомагати ворогові
душ людських у його боротьбі з
Богом за душі людей. Людям не-
правда здається чимось незнач-
ним. Ну подумаєш, там трохи пе-
ребильшив, там трохи недоказав,
там промовчав. Здавалося б, дрібниця, але з усіх цих дрібниць
народжуються більші гріхи. Не-
правда в цьому разі є в ролі ката-
лізатора. Саме на це й розрахо-
вуве диявол. Але християни покликані
бути світлом Божим у тем-
ному царстві гріха навколо.

Ви — сіль землі. Коли сіль
ізвітрє, то чим насолити її? Не при-
дається вона вже нінацю, хіба щоб
надвір була висипана та потоптана
людьми. Ви світло для світу. Не
може сковатися місто, що стоять
на верховині гори. I не запалюють
світла, щоб поставити його під по-
судину, але на світильник, — і
світло нехай світить перед людь-
ми, щоб вони бачили ваші добре-
дії, та прославляли Отця вашого,
що на небі! (Мт. 5:13–16).

А щоб не брехати, ми маємо,
якщо це можливо, уникати та-
ких ситуацій, які нас підштовху-
ють до цього, тобто не робити
того, за що нам буде соромно пе-
ред Богом та іншими людьми. У
тих же випадках, коли нам нема
чого сказати, треба просто го-
ворити правду. Якщо ж брешете
не ви, а інша людина, то треба
просити в Бога мудрості в
тому, як про це сказати людині. I
важливо все робити з любов'ю,
оскільки викриття без любові не
приносить плоду.

О. БУРЦЕВ.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Вона була мертві до молитви, а потім ожила... Лікар швидкої допомоги розповів про диво, яке бачив на власні очі

Лікар відділення невідкладної допомоги, доктор медичних наук із Канзасу, розповів про те, що жінка буквально ожала під час молитви після того, як медики зробили все можливе, щоб повернути її до життя, і готовилися констатувати смерть.

Доктор Лендон Вінсон, доктор медичних наук, лікар відділення невідкладної допомоги регіонального медичного центру в Коффівіллі, штат Канзас, розповів членам Першої асамблеї Бога про диво, свідком якого він став разом із їхнім пастором Ренді Де Прістом.

Це сталося навесні 2021 року, у розпал пандемії COVID-19, коли жінку, ім'я якої не називається, було доставлено у відділення невідкладної допомоги в Коффівіллі. Її робили серцево-легеневу реанімацію, коли доставили до відділення невідкладної допомоги, а також штучне дихання протягом цілої години після прибуття. Але вона померла.

— Ми змусили її серце знову битися, але, по суті, єдине, що підтримувало її серце, це ін'єкції адреналіну в кровотік та апарат штучної вентиляції легень, — сказав Вінсон. — З медичного погляду вона не була живою. У неї було те, що ми називаємо мертвим мозком.

Не було ознак життя. Очі жінки були нерухомі та розширені; не було блювотного рефлексу, на її кінцівках були ознаки плямистості, які передують початку трупного одубіння. Доктор Вінсон, його співробітники та чоловік жінки вирішили відключити її від системи життезабезпечення.

У цей момент чоловік жінки попросив когось подзвонити пастору Де Прісту, щоб він прийшов і помолився.

Вінсон сказав цій людині:

— Звісно. Ми почекаємо пастора.

Це було зроблено просто з поваги до жінки та її чоловіка в цей важкий для нього момент.

За кілька хвилин пастор прибув до лікарні. Персонал нічого не сказав йому про стан жінки, тому він поклав її руку на плече та почав молитися.

— Ми всі почали над нею молитися, — загадує лікар. — Моя голова була схилена. У кімнаті була медсестра. Можливо, через кілька хвилин після початку молитви апарати

— Ви визнаєте Ісуса Христа своїм Спасителем?

Вона знову кивнула:

— Так.

Він продовжив:

— Це чудова новина. Сьогодні ми робимо те, що говорить Писання. Якщо двоє чи троє погодяться, торкнувшись чогось і увірювавши в ім'я Господа Ісуса Христа, просити Його, то буде зроблено. Я прошу Бога відновити ваше здоров'я та зцілити вас. Чуете мене?

І знову її відповідь була:

— Так.

Ви маєте розуміти, що на цей момент ми вже скасували всі ліки, оскільки вони вже не могли допомогти мертвій людині. Ми давали їй чотири види ліків, щоб серце працювало, і всі вони були скасовані. Але тепер її кров'яний тиск був сильний. Він зашкілював.

Вона кліпала очима. Я нахилився та співав:

— Ви мене чуете?

Вона кивнула головою:

— Так.

Я запитав:

— Ви хочете, щоб ми й далі боролися?

Вона закивала головою:

— Так.

— Це було перше справжнє диво, — проводжав Вінсон, — яке я коли-небудь бачив. Це був дуже смиренний момент. Я буквально чув усередині, як Бог говорив: Це моя дитина. Я вирішу, кому жити.

Де Пріст розповів парафіянам, що, коли жінка почала відповідати, дві медсестри швидко покинули кімнату, щоб п

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

**Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»**

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1–3 за 2022 р.; № 4–6 за 2023 р.)

РИМСЬКА ВАРТА

У Євангелії від Матвія читаємо:
«Великий ось стався землетрус, бо зійшов із неба Ангол Господній, і, приступивши, відвадив від гробу каменя, та й сів на ньому. Його ж постать була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг. І від страху перед ним затряслася сторожа, та й стала, як мертві...»

Коли ж вони йшли, ось дехто зі сторожі до міста прийшли та й первосвященикам розповіли все, що сталося. І, зібравшись зо старими, вони врадили раду, і дали сторожі чимало срібняків, і сказали: «Розповідайте: Його учні вночі прибули, — і вкрали Його, як ми спали. Як почує ж намісник про це, то його ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас». І, взявши вони срібняків, зробили, як навчене їх. І проголосив слово оце між юдеями, і тримається аж до сьогодні (Мт. 28:2–4, 11–15).

Враження від цієї розповіді лише посилюється, якщо згадати, ким були ці воїни.

Сцена, що пішла за воскресінням Ісуса, була досить страшною, щоб загартовані солдати стали як мертві (Мт. 28:4).

«Вони не мали жодної пристрасті в дорученні справі, — пише професор Роупер. — Їхня мета й обов’язок полягали лише в тому, щоб сурово дотримуватися своїх обов’язків воїнів римської імперії, якій вони склали присягу. Римська печатка на камені перед гробницею Йосипа була для них набагато священніша, ніж уся філософія Ізраїлю або основи його давньої віри. [Вони були] ...досить холоднокровні, щоб метати жереб щодо одягу жертви, яка помирала...»

Томас Такер докладно описує спорядження римських солдатів. З його оповідання виникає картина не людини, а якоїсь бойової машини в людському образі.

Томас Торберн пише про нелегке становище, у яке потрапила варта, поставлена біля гробниці після воскресіння Христова. Камінь був відвадений, печатка зламана, і ці солдати вже могли вважати себе такими, що перебувають під судом військового трибуналу. «Воїни не могли сказати, що заснули, бо за сон на посту неухильним вироком була страта».

«У воїнів не залишалося іншого виходу, — продовжує Торберн, — як покластися на заступництво священиків. Тіло, будемо вважати, зникло, і нехтування варти в будь-якому разі (за звичайних обставин) тягло за собою смертну кару (Дії 12:19).»

ІСУС БУВ ЖИВИМ. ЯВЛЕНЯ ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

ЗНАЧЕННЯ ЯВЛЕНЬ ХРИСТА

«Першою подією в історії християнського світу, — пише проф. К. С. Льюїс, — стали свідчення багатьох, хто говорив про побачене ними воскресіння. Якби вони померли, не змусивши нікого повірити в цю гарну звістку, жодного Євангелія ніколи не було б написано».

Про свідчення воскресіння Джеймс Норман Далрімпл Андерсон пише таке: «Найрішучішим способом боротьби із цими свідченнями було б оголосити їх сферикованими, наскрізь брехливими. Але, наскільки мені відомо, на це не наважується ніхто із сучасних критиків. Та це й навряд чи було б можливим. Подумайте про кількість свідків, що перевищує п’ятсот осіб. Подумайте про характер цих свідків, які дали світові найбільш моральні з усіх вчень, що є сьогодні, і які жили, як визнають навіть їхні вороги, у повній згоді із цим вченням. Подумайте і про те, як безглузд з психологічного погляду уявити собі маленьку групу розбитих трусів, яка ховається десь на горищі, а за кілька днів раптом перетворюється на товариство людей, яких не можуть змусити замокнути жодні переслідування, — і пояснювати цю разочарувану зміну якоюсь жалюгідною брехнею, що вони намагалися нав’язати світові. У

такому поясненні просто не буде жодного сенсу».

«Коли учні Ісуса проголосили Його воскресіння, — зазначає Джон Ворік Монтгомері, — вони виступали як очевидці, причому ще за життя людей, які стикалися з подіями, про які йшлося. У 56 р. Павло писав про те, що Ісуса бачили понад п’ятсот осіб, зокрема переважна частина донині в живих (1 Кор. 15:6). Зовсім неможливо те, що першим християнам вдалося б сфериковувати подібну казку, а потім поширювати її серед тих, хто міг легко спростувати їхні розповіді, просто представивши народу мертві тіло Ісуса».

«Якщо воскресіння не було, — пише Бернард Рамм, — то радикальні критики мають визнати, що Павло брехав апостолам, коли говорив про явлення йому Христа, а вони, зі свого боку, брехали Павлу, коли розповідали про явлення воскреслого Христа перед ними. Нелегко заперечувати свідчення послане щодо цього, де настільки переконливо підтверджується їхня істинність!»

ЯВЛЕННЯ ХРИСТА ОКРЕМИМ ЛЮДЯМ

Воскреслого Ісуса бачили:

- Марія Магдалена (Ів. 20:14; Мк. 16:9);
- жінки, що поверталися від гробниці (Мт. 28:9–10), і Петро — пізніше того ж дня (Лк. 24:34; 1 Кор. 15:5);
- учні дорогою в Емаус (Лк. 24:13–33);
- апостоли без Хоми (Лк. 24:36–43; Ів. 20:19–24);
- апостоли в присутності Хоми (Ів. 20:26–29);
- семеро біля Тиверіадського озера (Ів. 21:1–23);
- натовп із п’ятисот із гаком осіб на горі галілейській (1 Кор. 15:6);
- Яков (1 Кор. 15:7);
- одинадцять учнів (Мт. 28:16–20; Мк. 16:14–20; Лк. 24:33–52; Дії 1:3–12);
- присутні під час Вознесіння (Дії 1:3–12);
- Павло (Дії 9:3–6; 1 Кор. 15:8);
- Стефан (Дії 7:55);
- Павло в храмі (Дії 22:17–21; 23:11);
- Іван на Патмосі (Об’яв. 1:10–19).

ВОРОГИ ХРИСТА НЕ ЗУМІЛИ СПРОСТУВАТИ ЙОГО ВОСКРЕСІННЯ

МОВЧАННЯ ПРОТИВНИКІВ ХРИСТА

У Дії 2 Лука пише про проповідь Петра в день П’ятдесятниці. Ніхто з єреїв не заперечив йому, коли він сміливо проголосив воскресіння Христова. Чому? Тому що порожня гробниця була свідченням, яке міг перевірити будь-який із противників, якщо хотів спростувати його. Проте всім було відомо, що Тіла Христа в гробниці більше не було.

У Дії 25 ми читаемо про ув’язнення Павла в Кесарії: [Фест] ...засів на суддівім сидінні, і звелів, щоб привезти Павла. Як його ж привели, то стали навколо юдеї, що поприходили з Єрусалиму, і Павлу закидали багато тяжких винувачень, що їх не могли довести... (Дії 25:6–7). Що ж у проповідях Павла так дратувало єреїв? Якого питання вони ретельно уникають у своїх звинуваченнях? Фест, повідомляючи про цю справу царю Агріппі, описує головний предмет спору, питання ...про якогось Ісуса померлого, про Якого Павло твердив, що живий Він (Дії 25:19). Єреї не могли пояснити, чому гробниця виявилася порожньою.

У своїх злісних нападках особисто на Павла вони уникали згадування об’єктивних свідчень воскресіння. Обвинувачі, ганьблячи обвинуваченого, ухилялися від обговорення німого свідчення — порожньої гробниці.

Мовчання єреїв звучить голосніше, ніж голос християн. Ендрю Мартін Фейрберн у своїй книзі «Вивчення життя Христа» пише, що «мовчання єреїв не менш важливе, ніж промови християн».

«Найпростіше спростування чи переконливе за-

перечення факту воскресіння завдало б християнству смертельного удара. І в них були всі можливості для спростування — якщо воно було мислим» (проф. Ернест Хермітедж Дей).

«У ранній полеміці єреїв із християнами щодо вчення про воскресіння Христа, відлуння якої ми знаходимо вже в Євангеліях, — пише Вольфгарт Панненберг, — немає жодних заяв про те, що гробниця Ісуса залишилася неторканою. Єреї — противники християнства — були б вкрай зацікавлені в збереженні подібних свідчень. Однак ми бачимо протилежне: єреї поділяли переконаність своїх супротивників-християн у тому, що гробниця була порожньою. Вони обмежувалися тим, що пропонували власні пояснення цьому факту...» (цит. за Дж. Андерсоном).

Воскресіння Христа лягло в основу церкви; доказ зворотного зруйнував би весь християнський рух. І, проте, замість такого доказу протягом усього I століття християн переслідують, б’ють, віддають на тілесні покарання та вбивають через їхню віру. Було б набагато простіше змусити їх замокнути, представивши народу мертві Тіло Ісуса, але це так і не зробили.

Мовчання ворогів Христа, за влучним зауваженням Джона Стотта, є «не менш промовистим доказом воскресіння, ніж свідчення апостолів».

НАСМІШКИ НАД ХРИСТИЯНАМИ В АФІНАХ

Коли Павло говорив жителям Афін про воскресіння Христа, їм не було чого відповісти на його слова: Як почули ж вони про воскресення мертвих, то одні насміхатися стали... (Дії 17:32). Насміхалися вони тільки тому, що не могли зrozуміти, як людина може повстати з мертвих. Ми не чуємо навіть спроб цих людей захистити свою точку зору, яка, по суті, зводиться до слів: «Не морочте мені голову фактами, я вже все для себе вирішив».

Чому в Греції, на противагу Єрусалиму, Павла зустріла така невіра? Річ у тім, що про порожню гробницю добре знали всі мешканці Єрусалиму (вона була прямо там, і будь-хто міг піти подивитися на неї). А від Афін вона була далеко, і мало хто звав про це свідчення воскресіння. Слухачі Павла не погані переслідуючи його розповіді, воліючи натомість поглузувати з апостола. Таку позицію можна назвати інтелектуальним самогубством.

ПЕРЕД АГРІППОЮ ТА ФЕСТОМ У КЕСАРІЇ

Павло сказав Агріппі та всім, хто був присутнім на суді: «...має Христос постраждати, що Він, як перший воскреснувши з мертвих, проповідувати буде світло народові й поганам!» Коли ж він боронився отак, то Фест проказав гучним голосом: «Дурієш ти, Павле! Велика наука доводить тебе до нерозуму!» А Павло: «Не дурію — сказав, — о Фесте достойний, але провіщаю слова правди та щирого розуму. Цар бо знає про це, — до нього з відвагою я й промовляю. Бо не гадаю я, щоб із цього щобудь сковалось від нього, — бо не в закутку діялось це. Чи віруеш, царю Агріппо, Пророкам? Я знаю, що віруєш». Агріппа ж Павлові: «Ти малошо не намовляєш мене, щоб я став християнином» (Дії 26:23–28).

Знову, як і в Афінах, Павло стикається з невірою. Він знову говорить про повстання Ісуса з мертвих (Дії 26:23), не дістаючи у відповідь жодного переконливого спростування, тільки глузування, що походить від Феста. Свій захист Павло буде на словах *здорового глузду* (Дії 26:25), підкреслюючи, що вчення його ґрунтуються на фактах, які *не в закутку відбувалися* (Дії 26:26). Своїми доказами він намагається змусити Агріппу та Феста задуматися, проте Фест, подібно до афінян, воліє позбутися Павла глузуванням. Цей випадок стався в Кесарії, де про порожню гробницю навряд було відомо всім. Поїздка до Єрусалиму підтвердила б слова Павла.

(Далі буде...)

СЛОВО ПАСТОРА

СПАСІННЯ ВІРОЮ НЕЗАЛЕЖНО ВІД СПРАВ

Останнім часом часто трапляється так, що чую споторене тлумачення питання спасіння людини вірою. Біблія стверджує, що спасіння без Христа, без Божої благодаті неможливе, незалежно від того, хоч би якою була людина прекрасною та праведною в очах людей або у своїх власних. Так і Христос сказав: *Промовляє до нього Ісус: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене»* (Ів. 14:6). Подібно до цього говорив і апостол Петро, наповнившись Духом Святым: *I нема ні в кім іншім спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що нам би спастися ми мали* (Дії 4:8–12). Навіть для благочестивого Корнелія, що боявся Бога, з усім будинком його не було винятку. Він мав почуття та повірити в Христа як єдино можливий шлях для спасіння: *Тепер же пошли до Йоппії людей, та й прикрич Симона, що звється Петром. <...> Він скаже тобі, що ти маєш робити* (Дії 10:5–6).

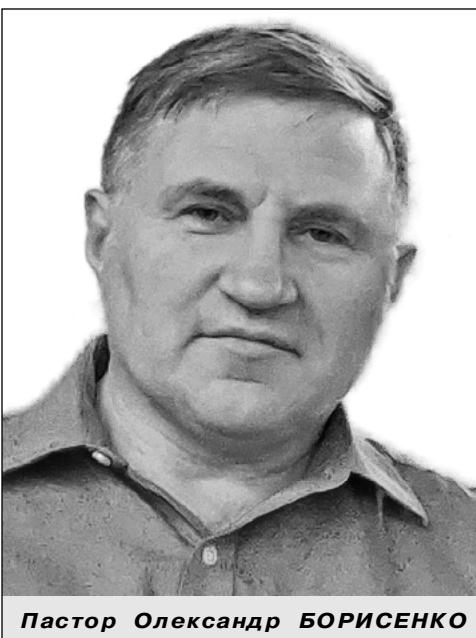
Однак сьогодні є люди, які стверджують, що прояв християнського благочестя зайвий, оскільки не анулює дароване Христом спасіння, яке само собою є завершеним і не потребує людських добавок. Вони запитують: *Хіба в питанні нашого спасіння Христос щось недоробив? Чи Він потребує людської допомоги? Або наші людські потуги можуть змінити наш статус спасених у Христі, який ми дістали виключно через віру?* Далі ці люди вказують на такі тексти у Святому Письмі: *А тому, хто не виконує, але вірує в Того, Хто вправдує нечестивого, віра його порахується в праведність* (Рим. 4:5); *А коли ми дізналися, що людина не може бути віправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми вірювали в Христа Ісуса, щоб нам віправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жодна людина ділами Закону не буде віправдана!* (Гал. 2:16); *Бо спасені ви благодатю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився* (Еф. 2:8–9).

У багатьох із цих людей найдобріші мотиви. Вони бажають застерегти християн від ухилення з позицій віри в бік досягнення спасіння своїми справами, що сталося з християнами, які жили в Галатії, яких і апостол Павло суворо викривав, говорячи: *Ви, що Законом віправдуетесь, — полилися без Христа, відпали від благодаті! Бо ми в Дусі з віри чекаємо надії праведності* (Гал. 5:4–5).

І все-таки що не так? У чому ж хибність такого поняття, адже воно має обґрунтування у Святому Письмі? Давайте не поспішаючи розглянемо це.

Майже всі тексти, що говорять про неспроможність спасіння від справ, мають на увазі не прагнення святості в Дусі Нового Завіту, а дотримання Закону Мойсеєва з його приписами, що стосуються плоті (святами, обми-

ваннями), або так званою церемоніальною частиною, що дійсно не звільняє людину від влади гріха та не дає їй нове серце. А оскільки апостолам доводилося працювати в умовах загального розуміння, що спасіння залежить від дотримання цього закону, то їм і доводилося говорити, обстоювати та стверджувати, що не виконання обрядів спасає, але віра в Христа. Саме тому апостол Павло повторює у своїх посланнях: *Бо жодна людина ділами Закону не буде віправдана!* (Гал. 2:16); *Бо спасені ви благодатю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився* (Еф. 2:8–9).

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

Говорячи це, апостоли жодним чином не хотіли згасити прагнення до чистого, святого та благочестивого життя в християн, як що роблять сьогодні проповідники, які апелюють до плоті. Вони говорили це тим, хто звертається до Христа, та прихильникам закону. Це була така категорія вірян, які в пересторогу (раптом у християнстві не все правильно) залишили надію на Старий Завіт і тим показували, що їм не відкритий повністю шлях Христа. Ці напіввідє та напівхристияни становили велику небезпеку для церков із новонавернених, вносячи смуту та поділи.

Деякі західні богослови, взявшись в основу ці тексти зі Святого Письма, адресовані вірянам перехідного періоду, трактують, що докладання людських старань у питаннях досягнення практичної святості суперечить вченю про спасіння через віру. Вони зачепують необхідність упокорювати та поневолювати тіло своє. І як результат цього народилося легке християнство, яке не схоже на Христа ні за зовнішністю, ні за духом. Це люди, яких до християн важко заразувати, але й назвати їх повністю безвірними язик не повертається. У них немає жодної боротьби, оскільки їхне життя здебільшого залишилося тим же,

без особливих змін. Зовнішність, манери, мова, бажання — усе мирське. Але що ще гірше — немає прагнення кращого, тому що стан, у якому вони перебувають сьогодні, їм здається прекрасним.

Значення біблійного слова *спасіння* велике, і саме в неправильності його інтерпретації криється основна проблема. Святе Писання Нового Завіту говорить про три фази, або етапи, спасіння людської душі.

І. ПЕРШИЙ ЕТАП: СПАСЕННІ

Еф. 2:8–9 — *Бо спасені ви благодатю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився*

Покликання, покаяння, прощення тріхів, усиновлення або, одним словом, відродження є першим і важливим етапом Божого спасіння. Він здебільшого залежить від Божого покликання, а також від згоди людини йти шляхом Божим. Без цього початкового великого дива спасіння все інше немає сенсу. Але все ж таки це початок. Перший етап спасіння переживає багато людей, але не всі з них йдуть із Христом далі. Прообразом цієї фази спасіння є вихід ізраїльського народу з Єгипту. Пройшовши через Червоне море та побачивши своїх поневолювачів мертвими, вони набули справжнього порятунку від рабства. Але якби вони не пішли далі, то їхній порятунок закінчився б смертю в безводній пустелі.

Рим. 8:24 — *Надію бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіяється?*

ІІ. ДРУГИЙ ЕТАП: СПАСАЄМОСЯ

Другий етап спасіння більш тривалий і включає процес освячення та духовного зростання. Тому ми зустрічаємо в Писанні заклик до свого спасіння. Якщо, крім покликання та покаяння, які є свідченням спасіння людини, нічого не було б потрібно, то не було б потреби тих, хто вже повірив й одного разу спасся, закликати до того, щоб вони здійснювали своє спасіння. Прообразом цього другого етапу спасіння є подорож ізраїльського народу від Червоного моря до Землі Обітованої.

На цьому відрізку з-поміж усіх спасених були виявлені та умертвлені хтиви та ті, що ремствуєть. Наведені нижче тексти з Євангелія говорять про цей не менш важливий відрізок християнського шляху та особисту відповідальність людини — бути в спасінні або відмовитися від нього.

Флп. 2:12 — *...зо страхом і трепетом виконуйте своє спасіння.*

Лк. 21:19 — *Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете.*

1 Кор. 15:2 — *Якою й спасаєтесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, якщо тільки ви вівірвали не наосліп.*

Лк. 16:16 — *...відтоді Царство Боже благовіститься, і кожен силується втиснутися в нього.*

1 Тим. 4:16 — *Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бочинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!*

ІІІ. ТРЕТИЙ ЕТАП: СПАСЕМОСЯ

Третій, остаточний і завершальний етап спасіння виражений у вході ізраїльтян до Землі Обітованої, а для новозавітних християн — до Небесного Царства. Із цієї причини апостол Павло радить дивитися на смерть наставників і наслідувати їхню віру. Смерть визначає все. Євреї, що вийшли з Єгипту, пройшли дві фази спасіння, але третьої, входу в Землю Обітовану, вішанувалися тільки Ісус Навин і Халев з усіх євреїв, що вийшли з Єгипту в повнолітньому віці.

Мт. 24:13 — *А хто витерпить аж до кінця, — той буде спасений!*

1 Петр. 1:9 — *...бо досягаєте мети віри вашої — спасіння душам.*

Рим. 5:9–10 — *Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли кров'ю Його ми віправдані. Бо коли ми, бувши ворогами, примирiliся з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примиривши, спасемося життям Його.*

З огляду на все вищесказане, уявімо новонавернену людину, якій говорять: *Усе, що потрібно для твоєго остаточного спасіння та входу в Царство Небесне, зробив Христос. Оскільки ти повірив, то цього цілком достатньо й тобі вже нічого не потрібно робити: не треба утихомирювати та поневолювати своє тіло, не треба заглиблюватися в себе, бо це людські справи, якими людина не спасається. Яка непоправна шкода буде завдана такій новонаверненій людині!* Адже саме за допомогою цих вищезгаданих принципів і здійснюються духовне зростання людини.

Якось автор цього матеріалу розмовляв із християном нового покоління та в розмові вказав на необхідність заглиблюватися в себе та очищати себе так же само, як чистий і Він (1 Ів. 3:3), на що була відповідь: *Це бісівщина.* Співрозмовник виявився прихильником сучасного західного богослов'я, хибність якого багато хто не усвідомлює. Справді, як важко людині, сповненій ейфорією помилкового спасіння, припустити думку, що з нею щось негаразд. Як шкода, що про весь трагізм цього лжевчення багато хто дізнається лише наприкінці, коли нічого не можна буде віправити. Сьогодні ж вони не хотять нічого чути... Навіть голос свого викривального сумління вони називають наклепом диявола та прагнуть заглушити його. Боже, помилуй! Яка легковажність у найважливішому питанні — спасінні власної душі!

Олександр БОРИСЕНКО.

Християнські новини
Влада Малайзії заборонила мусульманам входити до церкви

У Малайзії влада розповідає, що мусульманам входити до церкви та інших немусульманських місць відправлення культи, повідомляє *Open Doors*.

Фетву було прийнято 15 березня в штаті Селангор на заході Малайзії, та, можливо, вона є реакцією на захід, організований міністрем спорту Малайзії для громадян. Чиновник докладав зусиль, щоб малайзійці могли більше дізнатися про християнство.

Селангор — найбільший густонаселений штат Малайзії, де здебільшого живуть мусульмани — 63,5 % (за даними на 2020 рік).

Згідно з конституцією країни, іслам є державною релігією Малайзії. Конституція також допускає деякі обмеження на прозелітізм мусульман.

Але не всі мусульмани підтримали таке рішення влади.

Мусульманський політик Саед Саддік в одному зі своїх відеороліків, розміщеному в соціальних мережах, сказав:

— Як ми хочемо, щоб наші діти жили в гармонійному суспільстві, якщо вони не можуть зрозуміти релігію та культуру своїх однолітків?

Яка потреба охороняти мусульман у Селангорі? Не кажіть мені, що, якщо ви

увійдете до церкви, ваша віра захищається. Кожна друга людина, яка сповідує іншу релігію, тут чує [ісламський]

заклик до молитви п'ять разів на день.

Малайзія займає сорок третє місце у *World Watch List* — щорічному списку країн, у яких християни зазнають найжорстокіших переслідувань.

В *Open Doors* підкреслили деякі практичні

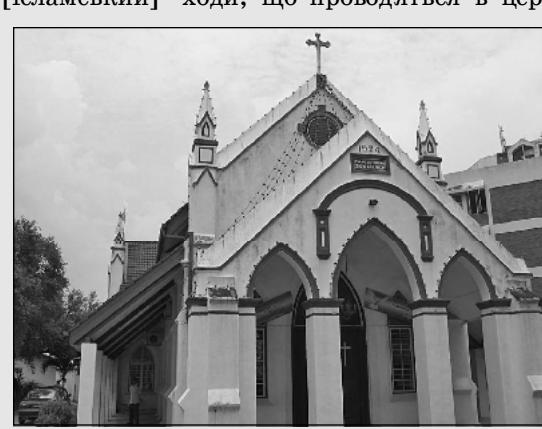
наслідки фетви, яка, зокрема, не дасть мусульманам відвідувати весілля чи інші заходи.

Ходи, що проводяться в церкві, а також вплінне на доходи координаторів заходів та весільних фотографів.

Представник партнерської благодійної організації *Open Doors* у Малайзії сказав:

— Тривожно бачити зростання кількості подібних інцидентів, які дають дедалі більше контролю ісламській владі та обмежують права меншин. Однак я відчуваю, що відбулося зрушення в менталітеті меншин та членів ісламської спільноти. Людям набридло, що їх контролюють, і вони починають висловлюватися.

За матеріалами *Christian Today*, <https://inlight.news>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО БОГА

Фундамент, на якому базується життя людини, без сумніву, закладається ще в її дитинстві. Попри всі негаразди, через які довелося пройти, мені в цьому плані таки поталанило. Мої батьки, незважаючи на те що були освіченими, успішними й доволі впливовими, дотримувалися консервативних принципів виховання. У сім'ї цінувалися послух, ввічливість, повага до старших. Але серед моїх ровесників така моя поведінка спричиняла тільки насмішки, зневагу та кепкування. Неприйняття в середовищі однолітків принижувало й боляче вражало мене. Я ж дуже хотів мати друзів, тому, усе менше зважаючи на батьківську науку, почав підлаштовуватися до законів вулиці, де шанувалися зовсім інші цінності. Час збігав у гульках і сумнівних заняттях. Результат не заставив себе чекати. Романтика підворіть привела мене просто до в'язниці. Загримів на сім років. Але й там я не отямився, ще довго шукав авторитетів серед тюремної братви. Лише чергова підла зрада поклала край марним сподіванням на вірність і підтримання товаришів. На довгий час я склався в книжках. Хотів зрозуміти суть людських вчинків, розібраться в психології друзів, щоб надалі захистити себе від підступів і віроломства. Так у руки мені потрапила книга Ніцше про Ісуса Христа, де Він характеризується як лжепророк. Відчуваючи брак інформації про цю історичну постать, вирішив прочитати Біблію. Хоча до того моменту цю книгу не розгортаєвши принципово, бо до християнства в мене склалося негативне ставлення. Колись ще на початку дев'яностих сталося так, що віз п'яного священика до його коханки. А щоб не побачила макушка — ховав його в багажнику автомобіля.

Вірянином ставати не планував. Але чим далі заглиблювався у Святе Писання, тим більше усвідомлював, що воно правдиве, реальне, істинне. В історії ізраїльського народу та в його діях я побачив відбиття своєї власної гріховної поведінки. Почав розуміти зв'язок між причинами та наслідками всього, що відбувалося в моєму житті. Читаючи Старий Заповіт, я чи не вперше відчув Богий страх. Зрозумів, що за всії свої неправильні вчинки заслуговую на вічне покарання. Прийшло бажання розкайтися. Серце рвалося від усвідомлення багатьох моїх провин. Я плакав, просив у Бога пробачення, виправдовувався необізначеністю. Але сумління нагадувало мені багато моментів, коли я категорично відкидав звістку про Боже спасіння, шукаючи чогось іншого, коли совість дорі-

кала за порочні діяння, але я не звертав уваги. Охопив відчай — виправдання мені немає!

Жити стало нецікаво. У голову докучливо лізли всякі темні думки. Хотілося, переступивши через усі свої принципи, летіти в прірву: напитися, накуритися марихуаною та навіть заподіяти собі смерть. Але раптом згадав, що я ще не дочитав Біблію до кінця. Знову взяв до рук цю

значущу книгу. І недаремно. Новий Заповіт воскресив мій дух, запалив у серці вогник надії на Боже прощення. Я вирішив змінити своє земне тимчасове життя, щоб не втратити вічне.

В'язнику покидав із твердим наміром жити чесно та шукати Бога. На цій дорозі мені дуже стали в пригоді міцні підвальні послуху, закладені батьками ще в дитинстві. Перший тиждень на волі провів у монастирі. Усе про себе розказав священикові, сповідався та каявся в гріхах. Виконував усе, що наказували: вичитував молитвослови, від початку до кінця відстоював службу, хоча й нічого в ній не розумів. Потім, дослухавши до поради знайомого батюшки, пішов до православного храму. Життя почало налагоджуватися. Знайшов роботу, з'явилася нові други. Я почав планувати своє майбутнє та був упевнений, що з Богом у мене вийде.

Регулярно ходив у церкву, не пропускаючи жодного богослужіння. Не зупиняли навіть ікони, яким, як написано в Біблії, поклоняється не можна. Я на них просто не зважав. Постійно сповідався, але провин перед Богом чомусь не меншало. Це дуже бентежило, адже хотілось не грішити зовсім. Та я відчував, що не маю сили протистояти гріху. Непокоїло також, що, вичитуючи установлені тексти звернень до Бога та святих, думками завжди був десь далеко. Тому ці молитви були ніби мертвими, несправжніми й не давали вітхі.

До того ж почалися проблеми побутового плану. Усе навколо раптом почало розвалюватися. Втратив роботу, покинула дружина, кудись поділісясь всі друзі. Я залишився сам на сам із депресією та розpacем. Такий мій стан спровокував загострення туберкульозу, яким захворів ще під час у'язнення. Але в лікуванні я не бачив жодного сенсу, тому до медиків навіть не звертався. Просто лежав і згорав. Я повною мірою усвідом-

лював, що моя доля нічого не варта, що я не розумію та не чую Бога. Та все ж я дякував Господу за Його мудрість і благодасть. Десять днів за десять прийшло відчуття, що все — завтра помру. Смерті не боявся, молив Бога, щоб Він уже забрав мене на суд, щоб розказав, як треба було жити.

І люблячий Отець змилостивився та відповів мені. В один із моментів, коли я

молився, зайшла давня знайома моїх покійних батьків. Уже потім ця жінка розповіла, що, ідучи повз мій будинок, у серці відчула якусь незрозумілу тривогу і її мовби хтось підштовхнув до дверей моєї квартири. Мене вона перелякалась і почала плакати. Казала, що побачила смерть. Настільки погано я виглядав: худий, аж зелений, із запалими очима, майже покійник. Жінка почала благати мене викликати швидку. І тут мое серце затрепіло: *Ти хотів знати, як треба жити? Залишайся, і Я навчу тебе...* Я поїхав у лікарню.

То був час духовного збагачення. Повністю відкритий для Бога, я лежав і читав Біблію, через молитву та Його Слово пізнавав істину. Незважаючи на інтенсивну терапію, мій фізичний стан не покращувався, навіть навпаки. Аналізи показували, що туберкульоз, попри всі зусилля лікарів, прогресує. Я почав глухнути та втрачати зір, через деформовані суглоби вже зовсім не міг ходити. Лише за кілька місяців мені підібрали ефективні препарати, що дали деяке полегшення. Я з новою силою почав волати до Всешильного. Уже не хотів жити, як раніше, за власними бажаннями, тому ревно просив у Бога сил, щоб керуватися тільки Його волею, бо Він знає завтрашній день і відає, що мені на добро. Просив, щоб Господь привів мене в зібрання, де б я почував себе в повноті Божої присутності.

І Він знову почув мене. Одного дня до мене несподівано зайшла сусідка. Принесла свіжоспечених пиріжків. Побачивши на столі Біблію, несміливо запросила до своєї церкви на служіння. Відмовляти було незручно, і я пішов. Спочатку не сприймав того, що відбувалося в залі, але все кардинально змінилося під час проповіді. Пастор говорив саме про те, що мене хвилювало, і я діставав відповіді на запитання, які протягом років не давали спокою. Я плакав від радості, бо реально чув голос Божий. Мені було добре, хотілося, щоб служіння не закінчувалося.

З того дня минуло вже два роки. Все-можутній Небесний Отець повністю зцілив мене від туберкульозу, що мав відкриту форму. Це сталося під час спільній молитви пасторів на конференції, присвяченої святкуванню дня народження нашої церкви. Чотири дні після того я перебував у якомусь дивовижному стані. Переживав надзвичайне духовне піднесення та легкість у всьому тілі, що раптом наповнилося силою та невичерпною енергією. Зранку прокидався від пісень хвали Господу, що звучали в моєму серці. Багато молився та плакав від радості, яку приносила Божа присутність. Відчував неймовірну любов до всього, що бачив навколо: до людей, птахів, дерев, вулиць.

Через деякий час я зненацька згадав, що перестав вживати таблетки, без яких, як стверджували медики, за два тижні в легенях почнуться незворотні процеси, що можуть привести до летального кінця. Але в той же момент ніби хтось промовив мені: *Ранами Ісуса ти зцілений.* І я вже свідомо забув про медикаменти. Та кожне планове обстеження показувало тільки покращення. Лікарі хвалили, казали, що все загоюється, дивувалися моєму швидкому одужанню.

Сьогодні я почиваюся чудово. Велика церковна сім'я братів і сестер стала мені рідною. Господь подарував вірних друзів, однодумців, з якими нас об'єднують цікаві поїздки, походи в гори, дружні розмови, взаємне підтримання, спільні молитви та служіння в адаптаційному центрі лікарнях. Та головне — я знайшов Бога, невичерпне джерело життя, з якого наповнююсь вірою, радістю та впевненістю в завтрашньому дні. Щодня дякую Творцю за Його зворушливо-ніжний дотик до моого серця, що відновлює мене, зміцнює, надихає на добре справи, освячує та веде до вічності.

**Олександр КОТВІНСЬКИЙ,
Україна, <http://mistonagori.com.ua>**

Свідчення Олега Гайдарова

У розбійників, розіп'ятих на хресті поруч з Ісусом Христом, здавалося, уже не було шансів покаятися. Один із них злорадно насміхався з Христа, наслідуючи приклад жорстокого натовпу старішин, а інший — заступився за Ісуса, усвідомлюючи, що Той безневинно покараний. Той, хто злословив на Господа, мав жорстоке серце й навіть на хресті не покаявся за все зроблене зло. Ісус був так близько, але він Його відкинув. Він втратив свій останній шанс.

Олег Гайдаров, нині відповідальний за місіонерське служіння місії *Добрий самарянин*, теж колись був, як він себе називає, розбійником, але, слава Господу, свого шансу не втратив.

Як і розбійник на хресті, так і Олег зустрівся з Господом, відбуваючи покарання, тільки не на хресті, а у в'язниці. Ще на волі він вірив, що Бог існує, та це не заважало грішити, робити зло людям. І саме у в'язниці Господь дав йому шанс, заговорив до нього через Біблію, яка, здавалося, так випадково потрапила до рук в'язня.

— Один чоловік, який прийшов із в'язниці суверого режиму, привіз із собою якусь книгу. *Слухай, де ти взяв цю книгу?* — запитую. Раніше я вважав, що Євангелія зберігаються або в музеях, або у священиків у храмах. Я навіть ніколи не думав, що в мої руки може потрапити ця книга. *У ту в'язницю, де я перебував, приходили віряни. Вони і принесли Євангеліє, — відповідає. Дай мені її почитати, — попросив я. А він: Я можу тобі її навіть подарувати, у мене є ще одна.* Взявши Євангеліє, я чимшвидше взявся його читати. Воно так пекло мої руки, що я зрозумів: це не проста книга. Ця книга справді свята.

Подумати тільки — свята книга в моїх забруднених гріхом руках! Від цієї думки мені було якось ніяково, але я однаково читав її. От тільки зро-

зуміти нічого не міг. Тоді я знову зустрівся з тим чоловіком, який дав мені Біблію, і запитав: *Чи ти розумієш, що написано в Євангелії?* — Розумію. — А чому я не розумію? Він же пояснив, що Біблія — Божа мудрість, зрозуміти та вмістити яку може лише той, кому Господь відкриє розум і очі.

Із цього пояснення я зрозумів, що перед читанням Слова Божого треба завжди молитися, чого я ніколи не робив та й не вмів. Тоді я попросив свого друга, щоб він написав мені на листочку слова молитви. А той несподівано для мене запитав: *Ти мав у дитинстві велосипед?* Я на мить подумав, який же стосунок має велосипед до Бога, проте смиренно відповів: *Так, мав.* А він: *A de ti його взяв, хто тобі його купив?* — *Тато.* — *А як це було?* Ти що, підійшов до тата. Смікнувши його за руку, кажу: *«Тату, купи мені велосипед».* Я був ще маленьким, і він мені його купив. Тоді мій співрозмовник каже: *Ну, Бога за руку смікати не треба.* А якщо ти щось хочеш попросити в Нього, схилися на коліна. Хочеш їсти — скажи, що голодний. Якщо тобі холодно — скажи, що маєш у що зодягнутися. А якщо ти нічого не розумієш у цій Книзі — то ти скажи: *«Господи, це Твоя мудрість, відкрий її мені, відкрий, що Ти хочеш мені сказати».*

Порада друга стала для Олега відкриттям. До цього він не зінав, що Господу можна так просто про все розповісти та що в Нього так просто можна про щось попросити. Тепер перед читанням Євангелія він молився — і подіяло. Перша біблійна історія, яка привернула увагу, — це була історія про багатого юнака.

— У цьому юнакові я відізнаєм, — зізнається Олег. — Різниця була лише у тому, що він багатий, а я нижчий за статусом. Усі відмовилися від мене — і друзі, і рідні. Лише одна мама пам'ятала про мене.

(Продовження на 7-й стор.)

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Свідчення Олега Гайдарова

(Закінчення. Початок на 6-й стор.)

Господи, що мені робити, щоб мати життя вічне? — це юнакове запитання було співзвучним із тим, що переживав Олег. Адже він також не знат, що робити. Тоді Господь почав відповідати рядками біблійної історії: *Виконай заповіді*. Юнак не відразу збагнув, які саме заповіді. Тоді Христос почав називати: *Не вкради, Не вбий, Не чини перелюбю, Шануй батьків*. Олег, немов ковтаючи, читав ці рядки й розумів, що жодної із них не виконував. *Ні, ця книга не для мене*, — подумав він, — адже мое життя зовсім не відповідає написаному. Він відклав книгу й більше не читав. Але диво! Кожного разу, коли він відчиняв тумбочку, його погляд постійно прикипав до Євангелія. Воно наче притягувало до себе. Нібито якийсь внутрішній голос говорив: *Бери та читай*.

Щоб книга не заважала жити, як жилося до цього, Олег заховав її у звалищі журналів та газет. Та вона дивним чином опинилася в шухляді. Тоді Олег вдруге спробував закидати Книгу горою журналів, але не вийшло. Вона знову опинялася у полі зору. У цьому є є, — подумав він. — Це точно непроста книга. Отже, Бог чогось від мене чекає. Олег вирішив провести останній експеримент: поклав Євангеліє під банку з варенням. І вірішив слідкувати. Якщо вже і звідти та книга вилізе та опиниться де-небудь, тоді й справді Господь хоче цим є є сказати. Вкотре відчиняю тумбочку й бачу, що Біблія лежить зверху на банці, — розповідає. — Тоді в мене начебто мурахи спинкою побігли. Я остаточно зрозумів: усе це неспроста.

А в Бога й направду випадковостей не буває. Річ у тім, що до тумбочки, у якій лежала Книга, мав доступ лише товариш Олега, теж грузин за національністю. Саме його й зацікавило Євангеліє. Він читав його потай від Олега. Почитає трішки — і знову кладе на місце. Ніхто і здогадатися про таке не міг, але Гос-

подь усе передбачив. У той час, коли Олег вбачав у цьому знамення, його друг-земляк щораз більше й більше захоплювався читанням Слова Божого.

Тож оповита таємницею появою книга знову привела до себе увагу Олега. Перечитуючи Божі заповіді та настанови для святого життя, він, як і раніше, ніяк не міг повірити, що ці заповіді можна виконати. Оглядаючись на минуле, Олег вважав, що життя згідно зі Словом на цій землі просто нереальне. Якось він прочитав у Євангелії: *Не журтесь про життя, — що ви будете істи, і ні про тіло, — у що ви зодягнетесь. Бо більше від іжі життя, а тіло від обягу*. <...> *Шукайте отож Його Царства, а це вам додастися!* (Лк. 12:22–31). Ці слова і стали відповідю, як, виконуючи заповіді, можна прожити на землі. Бог ще багато-багато говорив, що Олег зрозумів, що йому треба змінювати своє життя, треба каятися, але це було так тяжко зробити.

— Я був ладен залишити будь-який гріх, але єдиний гріх, який дуже мене вабив, — це наркотик. Уже тоді я почав молитися і просити в Бога допомоги. Я не знат, як Господь відповість мені, бо гадав, що лише чергова доза наркотику стане моєю поміччю. Й ось серед ночі я почув, як тихенько відчиняються двері камери. Усі мої друзі спали. Моє серце забилося. Черговий передав мені пакунок і зачинив за собою двері. Тремтячими руками я почав його розкривати. У пакунку було багато газет, серед яких лежало Євангеліє. Подумав: *Xто б його міг сюди передати?* Відклавши книгу в сторону, я почав розкривати наступний пакунок, шукуючи наркотик. Оглянувшись все, я знайшов лише коробку із чаєм, більше нічого не було. Я ще раз переглянув усе, погортав Біблію, думав, може, там що знайду, але наркотику не було. Ображений, я звернувся до Бога: *Господи, я просив у Тебе про допомогу, як мені допоможе це Євангеліє?* Але Бог проговорив до моого серця, я почув голос Божий: *Бери та читай!* Я роз-

горнув Євангеліє і, як зараз пам'ятаю, прочитав слова з Дії святих апостолів: *Не зважаючи ж Бога в часі невідомості, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися...* (Дії 17:30). Ці слова торкнулися мене. Я впав на коліна та почав просити в Бога прощення. Плакав і каявся... Мое життя проходило перед моїми очима, наче кіно на картині. Картина за картиною. Я бачив, як робив людям біду. Я просив: *Господи, прости мені, я був негідником. Господи, я не вартий життя.* Ще одна картина. Переді мною стояла мама, якої вже не було на землі, вона відійшла у вічність, так і не попрощавшися зі мною. Вона чекала цієї зустрічі, але через хворобу її життя обрвалося. Однією із причин її хвороби був я, мій брат і тато, який частенько випивав та ображав маму. Я згадував, як вона плакала, приїжджаючи до мене на побачення. Я старався її заспокоїти, мовляв, мамо, усе буде добре — я звільнюся, почну нове життя. Але, виходячи із в'язниці, я знову і знову повертаєсь до минулого — і нічого не міг із собою вдіти.

Ця молитва стала переломним моментом моого життя. Першим дивом було те, що ломка зникла. Я став вільним і більше ніколи в житті не торкався наркотику, не курив і не вживав алкоголь. Прийшла свобода. Емоційне переживання радості я виспівую словами пісні: *Я свободен, я свободен от греха. Иисус нашёл меня, разорвал все узы зла. Полон я теперь небесной радости.*

З 1993 року Олег живе з Господом. Тепер у його серці панує Господь. Олег разом із дружиною є місіонерами в селі Головин, що на Рівненщині. Та іхнє служіння поширюється не лише в цьому регіоні. Сім'я часто навідує інших місіонерів, спілкується з різними людьми, допомагає тим, у кого духовні проблеми. Дивлячись на життя цього служителя, простежуши цікаву закономірність: спочатку Господь змінює твоє серце, потім — твоє життя, а тоді через тебе, відродженого, — змінює і життя тих, хто живе та спілкується з тобою.

Матеріал підготувала Ірина НАУМЕЦЬ,
<http://blag.org.ua>

Раніше я часто думала: *Що потрібно для того, щоб бути щасливим?* Може, народитися у сорочці чи під щасливою зорею? Сьогодні розумію: ні, безперечно, не це. І ще я розумію, що життя зовсім не обов'язково має початися з *везіння*. Але що важливо: не почати добре, а закінчити *xenі-еном*. У старих добрих народних казках добро неодмінно перемагає зло, а правда перемагає неправду. І тому, хто скаже, що так буває лише в кіно чи казках, я розповім одну історію, герояння якої — я сама.

Усе в цій історії починалося дуже добре: щаслива сім'я, правильне начебто виховання, порівняно правильні життєві орієнтири... Здавалося б, будинок був побудований за правилами, та ось фундамент підвів... Й одного разу все в одну мить розвалилося. Коли всі однолітки билися над запитанням «*Ким стати?*», я міркувала: *Як зробити те, чого не можна, непомітно та беззарно?* А невдовзі, десь у тринадцять років, мій внутрішній протест набув уже досить очевидної форми: замість старанного навчання — легковажні прогули уроків, замість усвідомлених захоплень, що розвивають, — шкідливі, руйнівні звички... До моєго п'ятнадцятиріччя ці самі шкідливі звички стали невіддільною частиною мене. Без них життя зда-

ДВІЧІ НАРОДЖЕНИ

валося просто неможливим. Тепер усе, що не мало стосунку до наркотиків та криміналу, для мене автоматично ставало неактуальним — пекельна машина роботи впевнено набирала в моєму житті свої смертельні оберти.

Звичайно ж, коли події розвиваються з такою швидкістю, кульмінацію не забариться. Моєю кульмінацією став вирок: *П'ять років позбавлення волі та відбудування покарання у віправній колонії.* Але цей, здавалося б, кінець став водночас і початком другої частини моєї історії.

Поки я сиділа в колонії, моя мама, яка на той час була вже вірянкою, старанно молилася за мене. Й одного разу її молитви наповнили чашу — моя закрита для всього Божого душа відкрилася і Добра звістка, яку відкрилося для Бога, і із цього момента в моєму житті почали відбуватися дивовижні, надприродні зміни, оскільки Сам Бог — Творець неба та землі — став його головною дійовою особою. Духовне відроджен-

ня, звільнення від наркотичної залежності, амністія, кохання, заміжжя, повноцінне, щасливе життя! Те, що Господь зробив і робить для мене, описати просто неможливо: не вистачить часу та паперу. Новий відлік, нові думки та бажання, нове, світле життя, повне Його слави! А ще — непереборне бажання мріяти та творити!

Сьогодні ми з моєю подругою Танею Мироненко разом пишемо пісні та співаємо їх, прославляючи нашого Господа. До речі, Таня на прохання розповісти свою історію відповіла: *Ta ти ж її вже розповіла. Твоя та моя історії майже однакові. Нюанси минулого — ніщо. Але її продовження в теперішньому — ось це сила.*

І вона абсолютно права: два різні, але такі однакові *невдачливі* початки об'єдналися в одне величезне *везіння*... І стали єдиною історією, кінця якої немає. Її продовження — у кожній новій пісні, якою ми прославляємо нашого головного героя — дивовижного Спасителя Ісуса Христа!

Так, до речі, наша група називається *Двічі народжені*. Тому що нам пощастило народитися вдруге.

Ірина ГУСЕНИЦЯ, Україна
(на фото — праворуч)
<http://www.vihod.com>

Притча про чисту душу

Жив-був один чернець. Жив він із братами своїми в монастирі. Як усі, славив він Всевишнього, тримав пості та виконував обітницю чернечу. Ще був він надзвичайно добрий до людей і чистий душою.

Коли траплялося йому звати в келію до брата свого та бачив він її неприбраною, то говорив:

— Вістину блаженний цей брат! Відклав він турботи земні й так до гірського спрямований, що не має часу, щоб у келії своїй прибратися!

Якщо ж бачив у келії брата свого чистоту та лад, то так говорив:

— Вістину, як душа брата моє чиста, так і в келії його чисто.

Записи в зошиті

Жила-була людина, яка невпинно скаржилася на свої біди. Вона могла перелічувати їх день і ніч, пам'ятаючи кожну свою неприємність.

— Ось, — думала людина та, — коли стану перед Господом, Він запитає мене: «Розкажи про свої страждання, щоб Я вибрал тобі міру райських радостей, порівнянну з твоїми стражданнями».

А тому всі страждання свої, як великі, так і дрібні, він записував в окремий зошит, щоб не втратити чогось ненароком під час доповіді Богу та радості райської не втратити.

Й ось помер той чоловік і став перед Господом. І сказав йому Господь:

— Розкажи мені про радощі, які ти відчув у житті. Не зможу Я без цього визначити, до якої міри райської радості ти готовий.

І нічого не змогла відповісти людина та, бо радості свої не лічила, а лічила лише біди.

Чаша свавілля

Стали люди буйні та слас-толюбні. Кожен почав жити за власним розумінням. Таке на землі почалося, що почали поширюватися чутки про загибелю світу:

— Незабаром Бог вилле свій гнів на землю великим потопом.

— Ні, впаде на землю сонце — Бог вилле Свій гнів вогненною бурею.

— Ні, полчища сарани знищать усі посіви — голод піде землею.

Вирішили запитати найстарішого старця, який усе побачив за своє довге життя. Старий сумно похитав головою та відповів:

— Кожен сам виливає чашу гніву Божого на свою голову, а Бог лише не перешкоджає нашому свавіллю.

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritchi>

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ЧОМУ ЛЮБЛЯЧИЙ БОГ ДОПУСКАЄ СТРАЖДАННЯ У СВІТІ?

І. ЦЕ ОДНЕ
ІЗ НАЙВАЖЧИХ
ПИТАНЬ, З ЯКИМ
СЬОГОДНІ СТИКАЄТЬСЯ
ХРИСТИЯНСЬКИЙ СВІТ

Проблема болю та страждань була названа одним з найефективніших аргументів атеїзму проти християнської віри.

Наука та історія підтримують факт існування Бога. І їхні свідчення настільки сильні, що абсолютно відповідають біблійному віршу: *Безумний говорить у серці своїм: «Нема Бога!»* (Псалом 13:1).

Однак атеїсти здебільшого будують свою віру без Бога, спираючись не на наукові факти, а на докази, подібні до сьогоднішнього питання нашої дискусії: *Чому люблячий Бог допускає зло та страждання у світі?* Іншими словами: *Якщо Бог є і якщо Він такий люблячий, то як Він допускає у світі такі речі, як війни, хвороби, смерть (особливо якщо це все стосується невинних людей)?* Або Він зовсім не є **люблячим Богом** та абсолютно байдужий до людських страждань, або Він не є **Всемогутнім Богом**, а тому безсильний або не в змозі щось зробити із цим. В обох випадках виходить, що біблійний Бог, Який має бути всемогутнім і безмежно люблячим Богом, перетворюється на анахронізм — такі висновки опонентів.

Проте нам необхідно звернути свою увагу на той факт, що, хоч би скільки багато зла й беззаконня є у світі, добра все ж таки набагато більше. І це підтверджується двома фактами: 1) людською поведінкою: хоч би як нам важко в житті, ми все ж таки хапаємося за останню соломинку, сподіваючись на краще; 2) кожен із нас інстинктивно знає, що добро вище та могутніше зла, тому ми й віримо в перемогу доброго та прекрасного початку.

Також нам треба пам'ятати, що, хоча ми й були створені за образом і подобою Бога, наш розум не дорівнює Його розуму — наш розум набагато обмеженіший за Божий, а тому ми часто не в змозі зрозуміти хід думок Бога та мотиви, якими Він керується.

Буття 18:25 — Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?

Римлян 9:20 — Отже, хто ти, чоловіче, що ти сперечашся з Богом? Чи скаже твоє воїво творцю: Пощо ти зробив мене так?

Не нами було встановлено еталон добра і зла, а Творцем. Нам необхідно прийняти той факт (незалежно від того, розуміємо ми його чи ні), що, хоч би що робилося Богом, усе це є добром.

Прийнявши це на віру, далі ми зможемо зрозуміти, як можна дістати духовну користь у житті не тільки від благословень, а й від страждань. Спробуйте не випускати цієї істини з голо-

ви, коли ми все більше й більше заглиблюватимемося в нашу тему.

ІІ. НЕОБХІДНО
ЗРОЗУМИТИ ТАКЕ1. Невинного страждання
насправді немає

Оскільки всі згрішили, і позбавлені Божої слави (Римлян 3:23), ніхто не може уникнути Божого гніву на підставі своєї власної невинності перед Богом.

Говорячи про *невинних немовлят* або про так званих юродивих, які через свій вік або розумову недостатність не здатні відрізнити добро від зла, треба зазначити, що Писання недвізначенно стверджує, що і вони є грішниками за свою природою, а тому грішать, якщо їм дастися зручна можливість.

2. Світ перебуває під прокляттям через непослух Богому Слову (Буття 3:17)

Ці тенета прокляття — неволя тління (Римлян 8:21), — завдяки яким усі створіння разом зідгає й разом мучиться аж досі (Римлян 8:22), поширюються на всіх людів у всьому світі: на чоловіків, жінок та інших дітей. Бог не створив світ таким, яким він є сьогодні. Це така сама істина, як і та, що в один день усе буде виправлено та відновлено. [В той день] «...Бог кожну слізу з очей іхніх зітрє», і не буде вже смерти. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! (Об'явлення 21:4).

3. Господь Ісус Христос — єдиний Праведний і Святий в історії людства — страждав більше, ніж хтось інший, хто живе на землі

Він страждав заради нас!

1 Коринтян 15:3 — ...Христос був умер ради наших гріхів...

Він страждав, знаючи, що Своїми стражданнями Він позбавить світ від прокляття та гріха. Сьогодні Він здатний позбавити від гріха і його тенет тих, хто приймає Його своїм Господом і Спасителем. Це велике спасіння від покарання не тільки за успадкований від предків гріх, але також у Ньому визволення від тенет свого власного гріха. А та-кож (це теорія) надія на спасіння тих, хто помер до того, як досяг віку, у якому міг зробити свідомий вибір між добром і злом (і прийняти Ісуса Господом).

4. Вірою в Божу благість і Христове звільнення від прокляття гріха ми здатні зрозуміти, що наші сьогоднішні страждання можуть бути звернені на Славу Бога й нам на користь

А. Страждання, через які проходить неспасенна людина, часто використовуються Святым Духом для того, щоб змусити людину задуматися про Бога та необхідність спасіння та в результаті звернутися з вірою та покаянням до Христа.

Б. Страждання, через які проходить християнин, сприяють зміцненню його

Мал. Ігоря
ОСОКІНА

взаємин із Богом та формуванню його особистості за подобою Христа.

Римлян 8:29 — *Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його...*

2 Коринтян 3:18 — *Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимося всі на славу Господню, і зміняємося в той же образ від слави на славу, як від Господа Духа.*

Отже, Бог є велелюбним і милостивим навіть тоді, коли Він допускає стражданням і хворобам увійти до нашого життя. Нам, як Його любим чадам, треба лише пам'ятати слова з Римлян 8:28: *I знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре.*

ІІІ. ЧОМУ Ж БОГ
ВСЕ-ТАКИ ДОПУСКАЄ
ЗЛО ТА СТРАЖДАННЯ
У СВІТІ?

1. Щоб попередити нас про таке:

А. Щось негаразд зі світом, у якому ми живемо:

1) світ (земля та люди) проклятий Богом за непослух Адама (Буття 3),

2) кожне наступне покоління успадковує гріх (Римлян 1:18–32, 5–12, 15, 18).

Б. Щось негаразд із Божим творінням:

1) люди завдають нам біль та страждання:

• Каїн убив Авеля (Буття 4:7–8),

• Ламех хвалився своїм насильством (Буття 4:23–24),

• Сара утискала Агар (Буття 16:1–6),

• Лаван користувався своїм племінником Яковом (Буття 29:15–30),

• Йосип був проданий у рабство своїми братами (Буття 37:12–36),

• Цар Ірод повбивав усіх дітей до двох років (Матвія 2:16–18),

• Савл гнав і вбивав перших християн (Дії 7:54 — 8:3),

перебувати в недугах, у прикористях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабий, тоді я сильний.

Б. Страждання підштовхують нас до перегляду шкали життєвих цінностей. У стражданнях ми робимо вибір: або розчаруватися в житті, або здобути надію, довірившись Богу та Його божественному плану визволення (Римлян 5:5; Римлян 8:18, 28; Єврей 11). Страждання спрямовують нас до Бога!

3. Щоб виховувати (удосконалувати) нас

Римлян 5:3–4 — *I не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію...*

Якова 1:2–4 — *Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалій, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали.*

4. Щоб об'єднати нас

А. Біль та страждання роблять нас чутливими до болю тих, хто нас оточує (1 Коринтян 12:26–27) — аналогія з тілом, Ефесян 4:16).

Б. Завдяки допомозі Бога, у наших стражданнях ми здатні допомогти близьньому в його хворобах та стражданнях.

2 Коринтян 1:3–4 — *Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потихи всілякої, що в усікій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й митих, що в усікій скорботі знаходяться, тісно потіхую, якою потішує Бог нас самих.*

Галатів 6:2 — *Носіть тяжарі один одного, і так виконайте закони Христового.*

Римлян 12:15 — *Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!*

І на закінчення хочеться звернутися до слів апостола Якова.

Якова 1:2–4 — *Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалій, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали.*

Якова 1:13–15 — *Випробуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушений». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надіться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість по-тому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть.*

Матеріал для газети
«В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб
м. Монреаль, Канада
[http://www.cogmtl.net/
Articles/039.htm](http://www.cogmtl.net/Articles/039.htm)

Коли християни заперечують біблійний погляд на створення, ми часто вказуємо їм на слова Ісуса та авторів Нового Завіту, які чітко підтверджують їхню віру в біблійне створення. Оскільки християни — це люди, які за визначенням вірять тому, чого навчав та в що твердо вірив Ісус, суперечка на цьому мала б завершуватися, чи не так?

Не зовсім. Хоча вони й визнають, що Ісус, Павло та інші автори згадують про Буття, водночас часто вони заперечують, що така згадка не вживалася в певних контекстах, таких як евангелізм; або вказують на те, що деякі деталі розповіді Буття не згадуються. І це чомусь наводиться як аргумент проти визнання історичного погляду на Буття важливим для Євангелія та християнського світогляду.

Отже, чи є те, що Новий Завіт не говорить, проблемою для біблійного створення?

НЕПОВНЕ ЦИТУВАННЯ БУТТЯ?

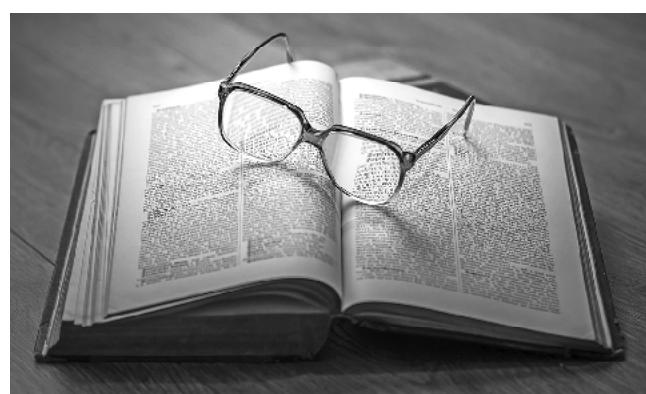
Звичайно, є подробиці в перших одинадцяти розділах Буття, які не згадуються в Новому Завіті. Якби ви дотримувалися лише одкровення Слова Божого, дістального в першому столітті, ви не знали б, що на Ноєвому ковчегу були тварини або що Бог змішав мови у Вавилоні. Але чи це означає, що ці пропущені деталі не важливі для віри християнина?

Щоб дати відповідь на це запитання, давайте спочатку подивимося, які писання були об'єднані в Новому Завіті та чи можемо ми очікувати на те, що знайдеться в ньому такі подробиці. А потім подивимося на те, як Новий Завіт використовує подробиці з Книги Буття, які він справді цитує.

НОВИЙ ЗАВІТ ЯК ГРУПА СПЕЦІАЛЬНИХ ПИСАНЬ

Тексти Нового Завіту є спеціальними — тому, що вони були написані для певної аудиторії та з певною метою. Кожне Євангеліє по-своєму аргументує, що Ісус є Месією. У Діях апостолів описується поширення Євангелія після піднесення Ісуса, а послання Павла, Петра, Івана, Якова та Юди адресовані конкретним людям чи громадам у відповідь на конкретні проблеми. Усі вони приносять величезну користь християнам майже дві тисячі років.

З огляду на характер цих писань, не варто очікувати на те, що в них знайдеться багато довгих міркувань про Книгу Буття — особливо якщо передбачається, що аудиторія вже була в цьому наставлена. Те, що можна знайти (і ми дійсно це знаходимо), — це згадки про події в Бутті, які встановлюють прецеденти, яких автори потребують для аргументації певних тверджень. Наприклад, коли Павло хоче сказати церкви в Римі, як працює спасіння (**Римлян 5:12–21**), він, звичайно, вказує на Адама й каже: *Ви знаєте, як гріх поширився на всіх, коли Адам згрішив? Так само ми дістаємо праведність Христа, коли ми повіримо в Нього!* Коли Ісус хотів сказати Своїм послідовникам, що буде перед Його поверненням (**Матвія 24:36** і далі), Він вказав на Все світі потоп і сказав: *Ви знаєте, що люди просто займалися повсякденними справами, не чекаючи, що щось станеться до того моменту, як іх зміло водами Потопу? Так буде й цього разу!* В обох випадках це вчення не мало б сенсу, якби розповідь про Адама та Потоп не була б реальною історією.

було предметом суперечок у цій ситуації, бо всі приймали його. І стверджували, що брак деталей якось говорить на користь того, що Буття має на увазі не те, що воно говорить, — це просто спроба вхопитися за соломинку.

БУТТЯ ТА ГРЕКИ

Однак, коли Євангеліє почало поширюватися серед язичників, наврядчі створення приймалося ними всіма — радше навпаки. Імовірно, вони виростили в шануванні греко-римського пантеону або були навчені в різних школах язичницької філософії. Це не зупиняє Павла у зверненні до Книги Буття як до свого підґрунтя, коли він вимовляє свою промову на Ареопазі (або пагорбі Ареса). По суті, саме тому він і вимовляє: *Тоді Павло став посередині ареопагу й промовив: «Мужі атенські! Із усього я бачу, що ви дуже побожні. Бо, проходячи та оглядаючи святощі ваши, я знайшов також жертвінника, що на ньому написано: "Незнаному Богові". Ось Того, Кого навмання ви шануєте, Того я проповідую вам. Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все. І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й граници замешкання іх...»* (**Дії 17:22–26**).

Приголомшливе використання Буття Павлом! Тому що

він одночасно вказує на кілька моментів. Спочатку він починає свою аргументацію, посилаючись на напис: *Незнаному Богові*. Далі він вказує на авторство Бога у творінні, щоб вправити їхнє помилкове розуміння природи Бога. Оскільки Він створив все і є автором життя, то Він не живе в їхніх храмах, і Йому не потрібні їхні дари. І, звертаючись до історії походження людини, записаної в Книзі Буття, Павло проголошує істину про те, Ким є Бог для людства.

БУТТЯ ТА ХРИСТИЯНИ

Звісно, метою поширення Євангелія було навернути в християнство як євреїв, так і греків. І всі послання в Новому Завіті були написані для християн, як окремих осіб, так і громад. Після того як людина була навернена, апостоли не задовольнялися цим, але й далі викладали новонаверненому повністю новий світогляд і спосіб мислення. Вони вчили його вірити в повноту Слова Божого, включно зі Старим Завітом (**2 Тимофію 3:16**). І ми бачимо підтвердження цього в посланнях Нового Завіту.

Наприклад, у церкві в Коринті були переважно колишні язичники. Ці члени церкви здебільшого знали дуже мало (якщо взагалі щось знали) про Буття до навернення. Однак у своїх посланнях до коринтян Павло цитує Буття не менш ніж вісім разів! Це означає, що принаймні базові знання історії Старого Завіту включалися до навчання новонаверненого вірянина. Інакше Павлу довелося б вдаватися до детального пояснення про те, що все це означає. Це було особливо важливо у встановленні християнських доктрин, багато з яких ґрутувалися на історичності Буття.

БУТТЯ ЯК ФУНДАМЕНТ ЄВАНГЕЛІЯ

Автори Нового Завіту вважали весь Старий Завіт богонахненным, і вони часто цитували його, маючи на увазі, що їхні читачі вже знають, про що йдеться. Це означає, що язичників мали наставляти в тому, у що вірити, щоб вони могли бачити хоч якийсь сенс у посланнях Павла. Справді, значну частину аргументів і богослов'я в Новому Завіті побудовано на фундаменті Писання Старого Завіту. Тому якщо відмовитися від авторитетності цієї підвальнини, то й сам Новий Завіт більше не заслуговує на довіру.

Крім того, багато покликань на Буття просто побіжно згадують про події або наводяться без особливого контексту, необхідного для аргументації. Це насправді є ще одним доказом того, що рання церква навчала вірян про Книгу Буття, і навчала їх приймати її як правдиву. Отже, Павло не сперечався з коринтянами про те, чи мають вони вірити Книзі Буття. Він має на увазі, що вони й так її вірють. Для нього це є невіддільною частиною християнської віри. Отже, у певному сенсі те, про що не говорить Новий Завіт, є сильним підтвердженням важливості Буття в ранній церкві. Якщо довіра Книзі Буття була достатньо важливою для Ісуса та апостолів, тоді вона має бути досить важливою і для нас.

Літа САНДЕРС (КОСНЕР), creation.com

Дев'яностовосьмирічний проповідник стрибнув із парашутом, щоб розповісти людям про Ісуса в його житті

ХРИСТИНСЬКИЙ ОВИНИ У свої дев'яносто вісім років проповідник із Північної Кароліни Рой Джерніган і далі проповідує Євангеліє. Його очі майже не бачать, він втратив дружину, залишив пасторське служіння через проблеми зі здоров'ям, але й далі проповідує та використовує для цього всі можливості.

П'ятдесят два роки свого життя Рой Джерніган присвятив пасторському та місіонерському служінню в індіанських резерваціях.

Після відставки з посади пастора в Техасі трохи більше ніж рік тому Джерніган і далі проповідує щотижня сотням людей через своє служіння в соціальних мережах *Preacher Roy Ministries*. І він залишається енергійним, щоб залишатися доступним для служіння Господу, дбаючи про своє тіло фізично та духовно.

У січні цього року він зважився на стрибок із парашутом, чим привернув увагу репортерів, яким із задоволенням розповідав про своє життя та про Господа.

— Господь мене спас, коли мені було двадцять вісім років, — розповів Джерніган в інтерв'ю. — Я віддав своє життя Господу. І з того часу я намагаюся правильно харчуватися. Я тренувався, тримав своє тіло в хорошому стані, і я живу правильно.

Якби не вікова дегенерація жовті плями (захворювання очей, що погіршує центральний зір), Рой досі міг би очілювати церкву в Техасі.

— Мій зір і мій слух — дві мої найбільші проблеми. Я робив уколи в

око останні одинадцять років, — сказав він. — Це одна з причин, через які я залишив місію. У пасторстві в Техасі я більше не міг бачити людей. Я міг бачити, але не міг їх ідентифікувати.

Коли я приходив на похорон, то не міг прочитати Біблію. Тепер я цитую Писання, які вивчив напам'ять за ці роки.

У мене немає лікаря, я не приймаю жодних ліків і роблю вправи для тіла чи віджимання щодня. І я зазвичай ходжу приблизно милю чи дві. Я робив так багато років, і це підтримує мое фізичне тіло в хорошому стані, — сказав Джерніган, коли його запитали, як йому вдається залишатися таким здоровим у старості. — Усе мое життя люди твердять: Чому б тобі не піти на пенсію? Чесно кажучи, усе мое життя це — служіння.

У січні Джерніган потрапив до заголовків національних газет, після того як вирішив, з допомогою своєї сім'ї, стрибнути з парашутом лише за два роки до самого себе.

В інтерв'ю журналістам він пояснив, що пішов на це, щоб розповісти про Бога більшій кількості людей, і він уже дістав змогу зробити це в кількох інтерв'ю ЗМІ.

— Десять у вересні-жовтні 2022 року я почав молитися за це. І я сказав: Господи, якщо ти зможеш дістати із цього славу, я зроблю це. Але це не для мене. Я не шукав гострих відчуттів. Мені нема чого до-

водити. Я був на горі та внизу гори, проходив через долини. Я не намагаюся нічого довести. Але, якщо я зможу віддати Тобі славу за це й Ти даси нам хороші погодні умови 24 січня, я стрибатиму, якщо Ти не скажеш мені «ні», — сказав Джерніган. — Якщо це буде поганий день, я знатиму, що це ні. Тому я віддав це Господу та молився за це щодня.

У день стрибка, 24 січня, над Північною Кароліною сяяло яскраве сонце. Джерніган здійснив стрибок з *Skydive Coastal Carolinas* і вижив, як і під час Другої світової війни, а пізніше Корейської та В'єтнамської воєн, бувши морським піхотинцем.

Джерніган розповів також, що за п'ятдесят два роки свого служіння він зіткнувся з багатьма труднощами, але найскладнішою з них була втрата дружини Ліззі в січні 2011 року.

У неї трапився серцевий напад, і, не зважаючи на те що лікарям вдалося її

реанімувати, її мозок був пошкоджений, почався повільний процес дегенерації мозку, який зайняв шість років.

— Коли вона переживала великий труднощі, це було дуже важко, але молитва й довіра Господу допомогли мені пройти через це, — сказав він про смерть своєї дружини. — Я справді не бачив жодної мети.

Але потім я зрозумів, що мав багато людей, які любили мене, молилися за мене та хотіли, щоб я і далі йшов уперед. Так що я зібрах уламки та з милості та благодаті Божої продовжив свій шлях. У цьому немає жодних сумнівів. Коли моя дружина вмерла, частина мене вмерла. Одна людина сказала, що це була найкраща частина.

Говорячи з християнськими журналістами, Джерніган також розкритикував проповідників, які ставляться до свого служіння як до бізнесу.

— Я гадаю, що це неправильний підхід. Не комерціалізуєте Бога. Це груба помилка, що люди — і таких сьогодні багато — намагаються комерціалізувати служіння, замість того щоб навчати того, що йдеться в Біблії.

Старий проповідник назвав служіння таких пастирів *проповідью цукрової вати* та нісенгінцією, яка не дає світові змінюватися.

— Мое серце співчуває таким людям, це справді так, — сказав він. — Є багато людей, які голодні та прагнуть Слова Божого, але нема кому його дати ім.

За матеріалами The Christian Post, <https://inlight.news></p

РЕПОРТАЖ ЗІ ШВЕЙЦАРСЬКОЇ

В'язниця *Vitzwiler* у кантона Берн більше нагадує веселе фермерське господарство, що процвітає, ніж похмуре місце відбування покарань. Директор цієї неординарної виправної установи обстоює модель, що ґрунтуються на довірі, яка сприяє реінтеграції ув'язнених у громадянське суспільство.

1958 року на французькі кіноекрані вийшла комедія Іва Робера *Не спійманий — не злодій* (Оригінальна назва — *Ni vu... ni connu...*), де французький комік Луї де Фюнес уперше знявся в головній ролі. Багатьом глядачам запам'ятався дотепний пройдисвіт Блеро, який за браконєрство відбував строк у в'язниці, розташованій у його ж рідному містечку Монровія. Директор зустрічає уславленого мисливця та рибалку з розпростертими обіймами, цікавиться його звичками, смарагдами, відкриває секрет своєї виправної системи:

— Ми живемо, як це краще висловитися, у *в'язниці сімейного типу*. Тут кожен займається тим, чим займається до того, як пішов поганою доріжкою.

Подібним принципом керується вже більше століття адміністрація швейцарської чоловічої в'язниці *Vitzwiler*. Праця є основою виправної

системи цього закладу. Центр позбавлення волі соціосвітнього спрямування — так описує *Vitzwiler* керівництво. Нестрогий режим, людяне ставлення, різноманітні заняття на полях та в майстернях, навіть надання *відпусток* для побачень із рідними — такий підхід допомагає не лише замислитися над тим, ким ти був і як ти жив досі, а і здобути хорошу професійну підготовку. Головна мета водночас — повернути суспільству здорового громадянина, випустити зі своїх стін людину, що справді виправилася, а не закоренілого злочинця.

А почалося все в далекому 1891 році, коли кантон Берн придбав земельну ділянку в болотистій місцевості Віцвіль, яка звільнилася після банкрутства фірми, яка тут мала своє виробництво. Очолював фірму нотаріус на ім'я Віш, родом із села Серльє, звідси й пішла назва майбутньої в'язниці. Смішно, що на швейцарському діалекті *vitz* означає *жарт*.

1895 року після осушенні боліт тут збудували близько сотні одномісних камер, а також приміщення для співробітників, майстерні, кухню та каплицю. Спочатку *Vitzwiler* лише служив доповненням до Берн-

ської в'язниці *Сен-Жан*, де вже стало тісно. Із закінченням Другої світової війни у *Vitzwiler* вже утримувалося максимально допустиме число ув'язнених — 600 осіб.

Сьогодні *Vitzwiler* — це друга за величиною в'язни-

цію, оріуть, ремонтують автотехніку, вирощують корів, свиней, птахів. Комплекс містить дев'ять корпусів, що включають 20 камер кожен, а в приміщеннях для скотарства містяться 480 корів, 136 коней, 1200 свиней, 112 курей. Крім цього, ув'язнені займаються бджільництвом — тут встановлено 26 вуликів.

Усе це розташоване на 825 гектарах. *Vitzwiler* — велике господарство, кажуть, найбільше аграрне підприємство Швейцарії. У *Vitzwiler* вирощують фрукти, квіти та овочі, роблять найрізноманітніші продукти та напої, шиють одяг, тут є столярне та теслярське виробництво. Усе це продается під брендом *Made in Witzwil*. Такого яблучного соку, як тут, я ніколи не пив.

Це в'язниця, у якій платять гроши, є комп'ютери, звідси відпускають на волю: 1240 разів протягом року контрольно-пропускний пункт *Vitzwiler* відкривається для тих, хто має право на *відпустку*, яка триває від 12 до 56 годин. У *Vitzwiler* не бояться давати ув'язненим вила, сокири та великі ножі та за ними не стежать постійно охоронці. У виробничій зоні охоронців взагалі немає.

дою всередині в'язниці, залежатиме їхнє життя не лише під час строку ув'язнення, а й після.

Vitzwiler оточений полями та садами. Власне, ці поля та сади є частиною в'язниці. Але туди не можна потрапити одразу, як і не всякий засуджений одразу потрапляє у *Vitzwiler*.

Середньостатистичний соціально-демографічний портрет ув'язненого цієї в'язниці виглядає приблизно так: це чоловік 35 років з освітою в дев'ять класів або незакінченою професійною, він часто змінює роботу, вживав наркотики та пов'язаний із кримінальним середовищем, його середній строк перебування у *Vitzwiler* — 230 днів. Приблизно 65 % сидять за торгівлю наркотиками, злодійство, нелегальне перебування у Швейцарії, 12–14 % — гвалтівники, серед яких і педофіли, 10 % — вбивці.

Ті, хто вчинив неважкі злочини, можуть одразу опинитися у *Vitzwiler*. Вбивці та гвалтівники потрапляють сюди, якщо демонструють позитивну динаміку та готові стати на шлях виправлення. Так, ув'язнений може провести чотири роки у звичайній в'язниці або в'язниці з більш суворим

ца у Швейцарії. Нині тут утримуються 186 ув'язнених, з яких 52 % — іноземці. З ними перебувають 157 співробітників, зокрема охоронці та інші спеціалісти. Ув'язнені не лише самі забезпечують себе, а і приносять *Vitzwiler* реальний дохід:

Vitzwiler — найнезвичайніша з виправних установ. Тут життя ув'язнених влаштоване так, що їхній ступінь свободи — хоч як дивно звучить це слово для опису в'язниці — надзвичайно високий. І від того, як вони скористаються свобо-

утриманням, але останні два роки свого строку у *Vitzwiler*.

У будь-якому разі, потрапивши до *Vitzwiler*, ув'язнений насамперед опиняється в його центральній частині, де проходить тримісячний карантин. Це дільниця в'язниці, що найбільш охороняється. Тут, у невеликих двоповерхових будинках, ув'язнені проводять вихідні та вечори, тут вони їдять.

Я заходжу в одну з — ні, я не можу назвати це *тюремною камери* — кімнат. Вона виглядає повноцінним приватним простором: ліжко, туалет, книги, журнали, телевізор, комп'ютер. На комп'ютері можна лише грати, та й писати. Чи стежать працівники в'язниці за тим, що читають їхні підопічні? Так, і засуджений за педофілію навряд чи зможе купити каталог дитячої білизни.

В'ЯЗНИЦІ ВІЦВІЛЬ

В'язні *Віцвіля* йдуть працювати, проходячи через контрольно-пропускні пункти. Робочих зон дві. Одна контролюється: у ній немає охорони, але вона оточена парканом із камерами та тепловізорами. Тут цехи, майстерні, стайні та комо-

рекомендацію на здобуття освіти. Іноді ув'язнені навчаються за межами в'язниці. Від щомісячних тестів може залежати підвищення зарплати, що складається з 80 % основної ставки, десяти відсоткової надбавки за

рішенням бригадира та ще буде пройти курс із приготування овочів. М'ясо скрізь однакове, а помідори різні.

Тут усі працюють разом: ув'язнені та співробітники, чоловіки та жінки. Ханс-Рудольф Шварц, директор *Віцвіля*, переконаний, що в'язнені та чи вони на місці. Але перед тим як потрапити на якусь роботу, в'язні *Віцвіля* проходять тести.

Ці два психологи — страшно симпатичні люди, і вони дуже захоплені своєю роботою.

— Це так важливо, щоб людина, навіть перебуваючи тут, зробила свій вибір і чомусь навчилася. Або реалізувалася в тому, що вміє. Але нікого змусити не можна. Лише самостійні рішення.

У м'ясному цеху кухні я знайомлюся з Карлосом, нелегалом із Домініканської Республіки, — дуже ретельно підстрижена борідка, яскравий камінь у сережці. Він орудує величезним ножем, обробляючи м'ясо, яке буде запаковано та продано. Він зробив свій вибір.

— Тут я здобув величезний досвід — не в кожному місті можна побачити стільки, скільки у *Віцвілі*, я тут уже 30 місяців. Коли я звільнюся, я повернуся до Домінікані, я не можу залишитися у Швейцарії. Але тут я здобув професію кухаря та займуся цим вдома. Тільки там мені потрібно спілкуватися, яке легко втратити. За шість років у звичайній в'язниці, каже Шварц, ув'язнений втрачає

звичайні соціальні навички. У *Віцвілі* це не так.

Сивий і підтягнутий Шварц був шкільним учителем, офіцером у танковій дивізії, п'ять років працював директором школи в Колумбії — найбільшої швейцарської школи за кордоном. Потім він був шість років директором в'язниці в Люцерні. Десять років він керує *Віцвілем*. Завдяки армії та Колумбії він знає, каже Шварц, що таке безпека; завдяки педагогіці — що таке виховання.

Але за кілька годин нашої розмови Шварц майже не каже про безпеку. Він із видимим задоволенням розпо-

тим вищій, чим важчий злочин, який скоїв ув'язнений. Ale наше завдання полягає в тому, щоб допомогти людині змінитися, і якщо в неї немає серйозних психічних проблем, то це можливо.

Ми маємо справу з тими, — каже Шварц, — хто дістав у житті не найкращі можливості. Кримінальне оточення вплинуло на їхні долі, але я сподіваюсь, що ресоціалізація у *Віцвілі* даст ефект упродовж усього життя. Правильне оточення та правильна робота допомагають по-новому стартувати та дають шанс.

І тут я розумію, що мені нагадують слова й директора *Віцвіля*, і тюремних психологів, які відповідають за професійну орієнтацію. Це навіки вивчена в школі фраза з радянської конституції: *Від кожного за його здібностями, кожному за його потребами*. Здається, я не дізнався нічого нового про Швейцарію у *Віцвілі*: усе та ж установка на ефективність, позбавлений пафосу гуманізм, віра у свободу вибору, готовність поступово покращувати світ. Але я зрозумів важливу річ про свою минулу. Весь цей день я справді порівнював непорівнянне. Потрібно було порівнювати не реальні виправні заклади, а різні уяв-

ри. Далі — сільськогосподарські угіддя, вони взагалі нікя не охороняються, раз на три години бригадир приходить перевірити, як працюють ув'язнені та чи вони на місці. Але перед тим як потрапити на якусь роботу, в'язні *Віцвіля* проходять тести.

В ангарі, де працюють психологи, які відповідають за професійну орієнтацію, я зустрічу сумну інтелігентну людину в окулярах, яка збирає великий дерев'яний пазл. Я починаю ставити йому запитання, але він хитає головою: *Hi, я не психолог, я ув'язнений, кілька днів тут, проходжу тестування*. Так, якщо людина сидить і формених штанів не видно, ти не зможеш відрізнити ув'язненого від співробітника.

Тих, хто відповідає за професіоналізацію мешканців *Віцвіля*, двое. Одна до роботи тут була дитячим психологом, другий був слюсарем та викладачем ремесла. Вони займаються тим, що проводять початкові курси профорієнтації, які тривають від 2 до 10 днів та щомісячне оцінювання. В'язні заповнюють анкету на 17 сторінках, демонструють свої навички на різних верстатах та інструментах. Після проходження тестів їм можуть дати

однієї надбавки за рекомендацією психолога. Базова ставка для ув'язненого — 26 франків, але жителі *Віцвіля* отримують на руки лише 60 % зароблених грошей: решта стане для них стартовим капіталом, коли вони вийдуть на волю.

У м'ясному цеху кухні я знайомлюся з Карлосом, нелегалом із Домініканської Республіки, — дуже ретельно підстрижена борідка, яскравий камінь у сережці. Він орудує величезним ножем, обробляючи м'ясо, яке буде запаковано та продано. Він зробив свій вибір.

— Тут я здобув величезний досвід — не в кожному місті можна побачити стільки, скільки у *Віцвілі*, я тут уже 30 місяців. Коли я звільнюся, я повернуся до Домінікані, я не можу залишитися у Швейцарії. Але тут я здобув професію кухаря та займуся цим вдома. Тільки там мені потрібно

спілкуватися, яке легко втратити. За шість років у звичайній в'язниці, каже Шварц, ув'язнений втрачає

звичайні соціальні навички. У *Віцвілі* це не так.

Сивий і підтягнутий Шварц був шкільним учителем, офіцером у танковій дивізії, п'ять років працював директором школи в Колумбії — найбільшої швейцарської школи за кордоном. Потім він був шість років директором в'язниці в Люцерні. Десять років він керує *Віцвілем*. Завдяки армії та Колумбії він знає, каже Шварц, що таке безпека; завдяки педагогіці — що таке виховання.

Я питаю директора установи, чи збігають звідси, адже все-таки робота без нагляду тюремної охорони має бути великою спокусою.

— П'ять-сім осіб щороку намагаються тікати, але зазвичай усіх ловлять. Комусь вдається втекти за кордон: за 10 років моєго директорства у *Віцвіль* не повернули лише 20 осіб. Ризик втечі

поворнути суспільству людей, які повністю ресоціалізовані.

Шварц показує схеми та таблиці, етичний кодекс співробітника *Віцвіля*, говорить про важливість спільноти роботи співробітників та ув'язнених, про індивідуальний підхід до кожного, про те, що ув'язнені тричі на місяць проходять психотерапію, про важливість правильного підбору професії та навчання.

Я питаю директора установи, чи збігають звідси, адже все-таки робота без нагляду тюремної охорони має бути великою спокусою.

— П'ять-сім осіб щороку намагаються тікати, але зазвичай усіх ловлять. Комусь вдається втекти за кордон: за 10 років моєго директорства у *Віцвіль* не повернули лише 20 осіб. Ризик втечі

лення про покарання та виправлення.

У магазині, що належить закладу, де продавець — в'язень, я п'ю яблучний сік, купую шматок сиру та упакову сушених груш. Навколо — поля, де видно людей, які працюють. Простір між ними та вільними землями кантону Берн розімкнуто, непереборних перешкод немає. Здається, це ідеальна в'язниця, де утопія іронічно замикається з антиутопією: ув'язнені не тільки не думають про втечу, але й хочуть залишитися. Втім, це не відповідає на запитання, чи вони дійсно хочуть ресоціалізуватися. А 39 % ув'язнених *Віцвіля* сидять тут повторно.

Михайло КАЛУЗЬКИЙ,
www.nashagazeta.ch
www.colta.ru/articles

Чи потрібно відспівувати померлих?

По-перше, розберімося, що означає відспівування померлих? Відспівування — це звернення до Бога з проханням пробачити гріхи померлого. Очікується, що через це померлий грішник постане перед Богом праведним. Зрозуміло, що відспівування передбачає, що Бог прислухається до цього прохання та виконає його. Тож подивімося, чи відповідає волі Божій, висловленій у Святому Письмі, прохання священника про прощення гріхів померлого.

Господь у Своєму Слові закликає всіх до покаяння: *Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіляко!* (1 Івана 1:9). Без покаяння ми не можемо спастися, але загинемо: *Ні, кажу вам; та коли не покаетесь, то загинете всі так!* (Луки 13:3); *Покайтесь ж та наверніться, щоб Він змилувався над вашими гріхами...* (Дії 3:19). Зауважте, ніде в Біблії не мовиться про те, що будь-хто інший може просити вибачення замість мене і сповідатися за мене. І навіть первосвященник у Старому Завіті міг клопотатися тільки за тих, які очистили себе та упокорили себе перед Богом: *Бо кожна душа, що не буде впокорюватись того самого дня, то буде вона винищена з своєї рідні* (Левіт 23:29). Також ніде в Біблії немає прикладу молитви про прощення померлих. Так, ми знаходимо в Писанні два випадки, коли хтось клопотав перед Богом про гріхи інших, але водночас результат зовсім не був тим, якого ми очікуємо від відспівування померлих: ці люди однаково не були спасенні, хіба що потім вони самі розкаялися. У першому випадку Ісус молився про Своїх мучителів: *Ісус же промовив: «Оте, відпусти їм, — бо не знають, щочинять вони!» А як Його одіж ділили, то кидали жереба* (Луки 23:34). У другому випадку Стефан молився за тих, хто побивав його камінням: *Упавши ж на колішки, скрикнув голосом гучним: «Не заліни ім, о Господи, цього гріха!» І, промовивши це, він спочив* (Дії 7:60). Так що відспівування не має жодного значення для людини, коли вона вже померла. Служіння під час похорону має значення тільки для живих, щоб вони замислилися над життям своїм, яке може перерватися будь-якою хвилиною. Чи готові ви зустріти смерть і постій перед Господом такими, якими ви є сьогодні? Господь говорить кожному особисто: *Ось тепер час приемний, ось тепер день спасіння!* (2 Корінтян 6:2), тому зо страхом і третмінням виконуйте своє спасіння (Філіпп'ян 2:12). Не зважаючи ж Бог на часи невідомості, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити поправді ввесь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши (Дії 17:30–31). Ми не маємо сподіватися, що хтось примирить нас із Богом після нашої смерті. Це просто неможливо. Тому ми маємо примиритися з Богом самі сьогодні, поки ми живі, щоб мені не оплакувати багатьох, що перше згрішили були, і не покаялися в нечистості, і в перелюбі, і в розпусті, що коти їх (2 Корінтян 12:21).

Василь ЮНАК, www.biblestudy.ru

Чи перетворюються душі померлих на ангелів на небесах?

Святе Письмо не тільки свідчить про існування як добрих, так і зліх ангелів, але й безперечно доводить, що вони не є безтлесними духами померлих людей. Святе Письмо каже, що ангели — це ...духи службені, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння вспадкувати (Еvreїв 1:14).

Ангели існували ще до створення людини. Біблія описує, що, коли клалася основа землі, *радісний оклик здіймали всі Божі сини* (Йова 38:7). У **Буття 3** мовиться, що після гріхопадіння людей ангелів послали охороняти дерево життя, тоді ще жодна людина не померла. Ангели за своєю природою могутніші за людей, бо про людину йдеться: *А однак учинив Ти його мало меншим від Бога...* (Псалми 8:6).

Зі Святого Письма ми дізнаємося про чисельність, силу та славу небесних істот. Пророк Даниїл бачив тисячі, десятки тисяч небесних посланців. Апостол Павло говорить про *десятки тисяч ангелів* (див. **Даниїла 7:10; Еvreїв 12:22**). Ангел, що з'явився поруч із могилою Спасителя, був як та близькавка, а шати його були блі, як сніг, він кинув варточки її в жах, і вони стали як мертві (**Матвія 28:3–4**). Коли Санхерів, гордовитий ассирієць, глузував і хулив Бога, погрожуючи Ізраїлю загибеллю, то вийшов Ангел Господній, і забив в асирійському таборі *сто й вісімдесят і п'ять тисяч з армії Санхеріва* (**2 Царів 19:15**).

Ангели несуть дітям Божим милосердя та співчуття. Так, до пророка Іллі вони з'явилися в той час, коли він, змучений, гинув із голоду в пустелі; Єлисею були послані вогняні колісниці та вершники до міста, де його оточили вороги; Даниїлу допомогли, коли він був кинутий на шматування левам; Ангели з'явилися до апостола Петра, який чекав смерті у в'язниці Ірода, і до в'язнів у Філіппах; апостолу Павлу та його супутникам допомогли відлити під час бурі. Отже, святі ангели за всіх часів служили народові Божому.

Кожен християнин має ангела-охоронця. Ці небесні варточки захищають праведника від підступів лукавого. Господь захищає Свій народ у такий спосіб: *Ангол Господній табором стає кругом тих, хто бойтися його, — і визволює їх* (Псалми 33:8). Спаситель піклується про тих, хто вірить у Нього: Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих; кажу бо Я вам, що їхні Анголи повсякчасно бачать унебі обличчя Мого Отця, що на небі (**Матвія 18:10**). Ангели, призначенні для служіння Божим дітям, завжди мають вільний доступ до Небесного Батька.

Відповідь підготовлено за книгою Олени ВАЙТ *Велика боротьба*, <https://sokrsokr.net>

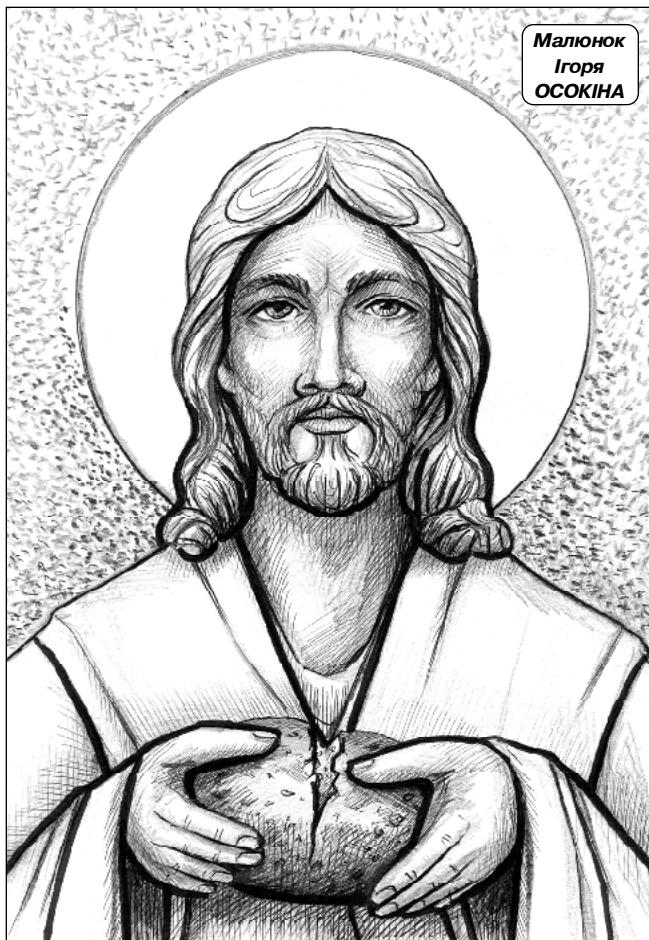
ЗАПИТАННЯ – ВІДПОВІДЬ

Піст та дієта: у чому різниця?

У Книзі пророка Ісаї Бог, викриваючи людей, говорить, що їхне розуміння про піст відрізняється від того, що хоче Бог. Господь докоряє народ: *Отак, — у день посту свого ви чините волю свою, і всіх ваших робітників тиснете!* (Ісаї 58:3). Бог каже, що люди мучать свою душу для того, щоб виповнилася їхня воля, але не думають про волю Божу. *Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахабно. Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на височині!* (Ісаї 58:4).

Сьогодні здійснення посту відрізняється від того, яким воно було за часів пророка Ісаї. Але Господь звертає увагу не на зовнішні прояви посту, а на цілі, які переслідує людина, коли постить. Бог каже, що ці цілі не завжди є правильними. Часто люди запитують, що можна їсти під час посту, а що ні. Але справді важливим є питання: на вішо дотримуються посту?

У Біблії є багато прикладів, як люди виконували справжній піст, щоб подолати труднощі життя. У цьому разі справжній піст допомагає людині зосередитися на духовних питаннях і знайти Бога, Його волю, правильний шлях.

У Старому та Новому Завітах постом називається повна відмова від будь-якої їжі на порівняно короткий строк (від одного до семи днів або навіть на частину дня). Найдовший піст витримав лише Ісус — сорок днів. Фізичний піст необхідно поєднати з духовним. Це означає широ покаятися, виділити із життя все гріховне та суетне, особливо багато часу приділяти молитві та читанню Слова Божого. Наприклад, у **Євангелії від Матвія 17:21** Ісус пропонував об'єднувати пост та молитву.

Формальне дотримання посту як данина дотриманню традиції не принесе користі, але навіть один день, проведений в істинному посту, може духовно злагати вас. Дух істинного посту та молитви є духом, який упокорює перед Богом наш розум, наше серце та волю. Пост, приемний Богу, — це передусім взаємини, що ґрунтуються на любові до ближнього, а не зовнішня форма.

Господь хоче, щоб людина мала у своєму житті мету, щоб ця мета була пов'язана з Богом і воля Бога та воля людини були єдиними. Господь бажає возз'єднатися з людиною, хоче наділити її вірою, за допомогою якої вона зможе розглянути в цьому видимому світі невидимого Бога, Його силу, Його любов, щоб людина стала образом Божим.

Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: *розв'язати кайдани безбожності, пута ярма? розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розрвати?* Чи ж не це, — щоб вламати голодному хлібу свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? *Що як побачиш нагого, — щоб відкрити його, і не сковуватися від свого рідного?* Засяє тоді, мов досвітня зоря, твое світло, і хутко шкорою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня стороже задньою! (Ісаї 58:6–8).

Станіслав ЛАПШИН, <https://sokrsokr.net>

Як я можу шанувати батька та матір?

Перед дітьми, які увірували, життя нерідко ставить питання: як виконати заповідь про шанування, якщо батьки — п'яници чи наркомани, якщо вони деградували морально та фізично? Яка поведінка буде правиль-

ною в цій ситуації? Заповіді Божі є обов'язковими для виконання завжди. Якщо допустити можливість нешанування батьків, які не виконують свого батьківського обов'язку, виходить, що можна виправдати і крадіжку, вбивство, перелюб, неправду та наклеп щодо тих, хто сам у чомусь винен. Чим тоді Божий народ відрізняється від безбожних? Діти з нещасливих сімей мають підстави зневажати батьків, але в них, як у вірян, набагато більше підстави любити батьків іх! У цьому разі нам треба згадати ставлення Бога до нас. *Бо Христос, коли ми були ще недужі, своєї пори помер за нечестивих* (Римлян 5:6). Тут йдеТЬся, що Христос помер за безбожників, а отже, і за нас, що колись жили за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняніх. Ми теж були дітьми гніву, як і інші. Але Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що не є Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасені від благодаттю (Ефесян 2:2–5). Виявивши таку любов до нас, Бог говорить нам: *Любіть ваших ворогів*, а тим більше батьків, які дали нам життя. Адже, діставши від них життя, ми дістали можливість дізнатися про любов Бога. Який говорить: *Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти її сина утроби своєї?* Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе! (Ісаї 49:15). Якщо ми прийняли Божу благодать і гідно оцінили те, що Бог для нас зробив, то ми будемо любити батьків за прикладом Христа, Який постраждав за кожного майбутнього вірянина, коли той був ще мерзенний в очах Божих через свої гріхи та пороки. Любити батьків, намагаючись звільнити прекрасний образ Божий, що стомлюється в кайданах гріха. Виникає ще питання: як виявляти повагу до батьків, якщо їхні вимоги не узгоджуються з Божими? Апостол Павло проливає світло на це питання: *Діти, — слухайте своїх батьків у Господі, бо це справедливе!* (Ефесян 6:1). Благочестиві батьки ніколи не перешкоджатимуть своїм дітям робити те, що Бог вимагає від них. Але коли батьки стоять на шляху дітей до Бога та заважають їм, Спаситель каже: *Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний* (Матвія 10:37). І Петро підбиває підсумок у цьому питанні: *Бога повинно слухатися більш, як людей!* (Дії 5:29). Тут важливо уbezпечити себе від впливу хибних цінностей батьків. Але водночас, шануючи в них образ Божий, потрібно дбати про них і сприяти їхньому добропуту. Нічо не звільняє нас від обов'язку виявляти повагу та турботу до людей, які народили й виховали нас. Якщо ми чинимо саме так, то не порушуємо заповіді, бо шануємо нашого Небесного Батька вище за наших земних батьків, що повністю узгоджується зі Словом Божим. Діти-віряни стають для батьків свідками істини. Люблячи батьків, можна знайти форми, щоб шанувати їх, без компромісу в питаннях віри. Було б бажання, а Господь наставить, як це робити.

I. СУМАНОВА, <https://sokrsokr.net>

Звідки взялися люди на інших материках і як могли представники тваринного світу інших континентів досягти Ноєвого ковчега, щоб урятуватися під час потопу?

Справді, Біблія говорить нам про те, що все людство походить від створеної Богом подружжя: Адама і Єви. Коли європейські мореплавці відкривали нові землі, вони вже знаходили там аборигенів. Мимоволі виникає питання: *Як сюди потрапили люди, якщо місцем проживання перших людей за Біблією є Мала Азія?* Як у давнину люди могли розселитися на різni материки, подолавши водні перешкоди океанів? А як такі специфічні тварини, як кенгуру та інші сумчасті, що населяють лише Австралійський континент, могли дістатися Ноєвого ковчега?

Багато вчених сьогодні підтримують теорію, висунуту ще 1910 року австрійським геофізиком А. Вегенером, у тому, що всі нинішні материки становили одну величезну суши. Цікаво, що ця теорія повністю узгоджується з Біблією. Спочатку суши являла собою єдиний материк, оточений водою: *І сказав Бог: «Нехай збереться вода з-попід неба до місця одного, і нехай суходіл стане видний».* I сталося так (Буття 1:9).

Потім Писання говорить про поділ землі: *...ім'я першому Пелег, бо за днів його поділилась земля...* (Буття 10:25). Про цю подію згадується і в іншому місці Біблії: <i

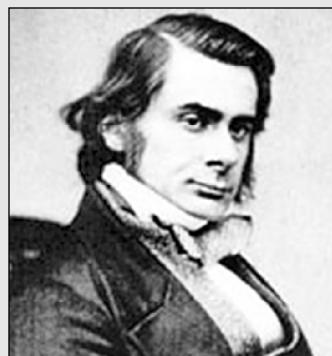
ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ ПРО БОГА І БІБЛІЮ

Франклін РУЗВЕЛЬТ,
президент США

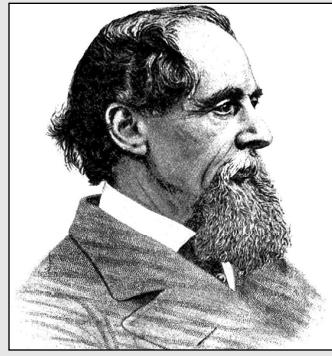
«Вчення Біблії так перевітряється з нашим громадянським і громадським життям, що неможливо уявити собі людське життя, якщо це вчення буде видалене з нього. З видаленням Біблії ми втратимо будь-яку основу».

Томас ГАКСЛИ,
англійський зоолог,
захисник
еволюційної теорії
Чарлза Дарвіна

«Біблія є великою хартією бідних та поневолених. Людство не може обйтися без неї».

Чарлз ДІКЕНС,
англійський
письменник

«Новий Завіт є найбільшою книгою тепер і в майбутньому для всього світу».

Д. ДАУСОН,
геолог,
американський
вчений

«Хай коли б і ким була зроблена спроба зобразити історію світобудови, спроба ця не може уявити чогось вищого і гіднішого, ніж біблійна розповідь про творіння».

ВСТУП

Багато людей, як вірян, так і безвірних, вважають сьогодні, що якщо людина призначена Богом до спасіння, то вона обов'язково спасеться, хоч би що вона робила за життя. Але якщо людина не призначена до спасіння, то, хоч би як сильно вона намагатиметься заслужити спасіння, хоч би як вона лізтиме зі шкіри, вона все ж таки приречена на смерть.

Як нам треба ставитися до питання про призначення? Це й належить нам з'ясувати протягом нашої розмови.

I. ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

1. Загальні поняття:
- доля, фортуна,
- призначення,
- випадок.

Під долею ми розуміємо певний збіг обставин, яких за жодних умов ні змінити, ні уникнути неможливо.

Яскравим прикладом таких уявлень про життя і про долю є давньогрецька філософія, що знайшла своє вираження в давньогрецькій літературі. Наприклад, легенда про царя Едіпа, про якого Оракул передбачив, що він уб'є свого батька та одружиться з власною матір'ю. Намагаючись утекти від долі, Едіп із точністю до найменших деталей виконав усе передбачене про нього.

Говорячи про долю, не можна уникнути таких понять, як фортуна (удача) та випадок, які безпосередньо впливають на долю людини. Тоді як же бути: якщо удача та випадок впливають на долю, то про яке призначення може йтися? Якщо ж випадок і вдача є запланованими ланками в призначеній долі людини, то це вже не випадок і не вдача, а закономірність.

Однак залишилося порожні філософствування та звернімось до серйозного вивчення питання про призначення.

Але спочатку звернімось до Святого Письма та поглянемо, що Бог думає про долю та удачу.

Ісаїя 65:11–12 — *А ви, що Господя кидаете, забуваєте гору святу Мою, що ставите Гаду трапезу, а для Мені виповнююте жертву літу, то вас відраховую. Я для меча, й на коліна впадете ви всі на заріз, бо кликав Я вас, та ви відповіді не дали, говорив був, але ви не чули й робили лихе в Моїх очах, і чого не хотів, вибирали собі!*

Зверніть увагу, що **Мені** (Meni) — це доля, бог долі, а **Гад** (Gad) — це фортуна, удача, бог удачі. **Гад і Мені** — це два сирійські божества.

Наведений вище біблійний уривок явно свідчить, що віра в долю та удачу — це те саме, що ідолослужіння, і гайдко в очах Божих.

2. Питання про призначення — це біблійне чи філософське питання?

Відповідь на це питання залежить від нашого погляду на нього.

A. Що таке філософське питання

Слово філософія має грецьке коріння і походить від двох слів: **філіо** (любов) + **софія** (мудрість). Заковика полягає в тому, яка сама любов і яка мудрість. У грецькій мові багато слів мають кілька значень. Так, наприклад, у грецькій є шість різних слів зі значенням любов. У цьому разі **філіо** передкладається як братська любов. А **софія** як людська мудрість.

B. Що таке біблійне питання

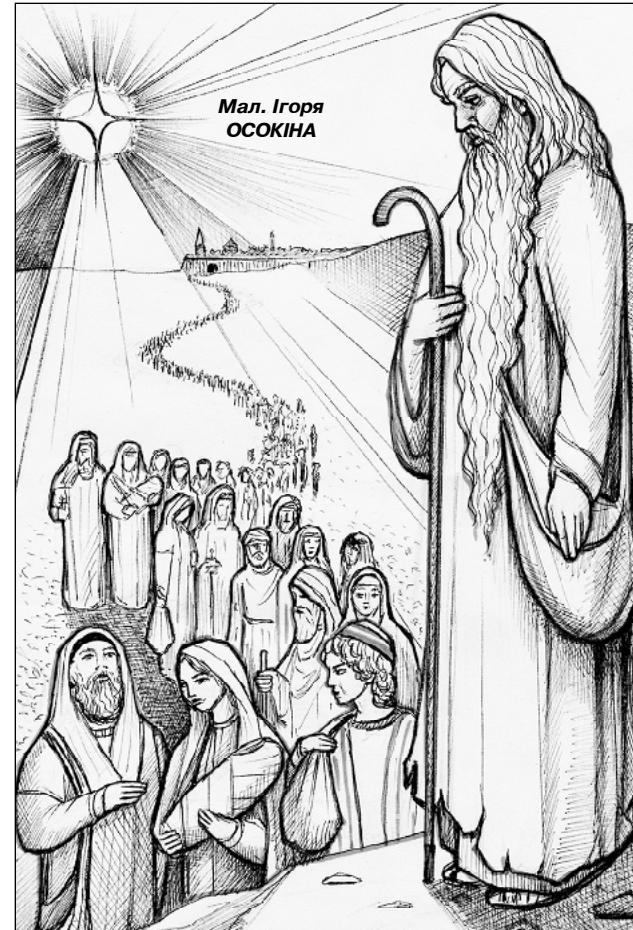
Якщо ми шукаємо людської мудрості та людських відповідей на наші питання, то, зрозуміло, для нас питання про призначення буде філософським питанням. І допомоги в розв'язанні цього питання ми шукаємо в інших людей. Але якщо ми шукаємо Божої

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ПРИЗНАЧЕННЯ

мудрості та Божих відповідей на свої запитання, то для нас питання про призначення буде біблійним питанням. І допомоги в розв'язанні цього питання ми шукаємо на сторінках Святого Письма.

самперед питання про наше спасіння. Не йдеться про призначення бути багатим чи бідним, розумним чи дурним, вільним чи рабом, начальником чи підлеглим, щасливим чи нещасним тощо... **По-друге**, треба уважно ознайомитись із контекстом біблійних віршів. Цим ми зараз і займемося.

IV. ПРИЗНАЧЕННЯ ОЧИМА БОГА

1. Ефесян 1:4–5 — ...так як вибрали у Ньому Він нас первіше заложення світу, щоб були перед Ним ми святы й непорочні, у любові, призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за вподобанням волі Своєї... Основна ідея цього уривку полягає в тому, що (1) Бог вибрали нас первіше заложення світу та (2) Бог вибрал нас у Христі. Отже, мова йде не про призначення когось для спасіння, а когось для смерті, а про призначення загального спасіння через Христа і про усиновлення людства Богом Отцем через Ісуса Христа.

2. Призначення — це таємниця Божої волі (Ефесян 1:9 — ...об'явивши нам таємницю волі Своєї за Своїм уподобанням, яке постановив у Самому Собі...), відкрита нам у Божому Сині.

3. Призначення полягає не в тому, що Бог обирає, кому бути спасенним, а кому — ні. Призначення — це заплановане Богом перед створенням світу спасіння людства через Ісуса Христа. Спасіння людства в Христі — це акт Божої доброй волі (Ефесян 1:11 — У Нім, що в Нім стали ми й спадкоємцями, бувши призначеними наперед постановою Того, Хто все чинить за радою волі Своєї...).

4. Обрання не означає, що Бог одних обирає, а інших ні. Бути обраним означає вибрати Бога, вибрати спасіння через Ісуса Христа. Так само як у старозавітні часи Бог через Своїх пророків пропонував людям вибрати між добром і злом, між смертю та життям і між благословенням і прокляттям, і сьогодні Господь пропонує нам вибрати життя, яке Він дарує нам у Своєму єдинородному Сині Ісусі Христі.

Повторення Закону 30:19–20 — Сьогодні взяв я за свідків про-

ти вас небо й землю, — живи та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. **I** ти вибери життя, щоб живти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб лінчути до Нього, бож Він живити твоє, і довгота днів твоїх...

ВІСНОВКИ

1. Спасіння можливе лише через Ісуса Христа. Цю ідею підтримують інші місця Писання, наприклад Дії 4:11–12: *Він «камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він на ріжним!»* **I** нема ні в кім іншім спасіння. **Bo під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спаситися мали.**

2. Призначення полягає в тому, що Бог мав план спасіння людства перед створенням світу. Бог задовго до створення світу запланував спасти людство через Свого Сина Ісуса Христа. Він є Агнець, заколений від закладин світу (**Об'явлення 13:8**).

2 Тимофею 1:9–10 — ...що нас спас і покликав святым покликом, — не за наші діла, але з волі Своєї та з благодаті, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів. **A** тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса...

3. Спасіння — це акт доброї волі нашого Творця. Це Його безоплатний дар, подарунок людству.

Ефесян 2:8 — *Bo спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий...*

4. Спасіння приймається або відкидається вільною волею людини. Бог не може змусити нас спасатися. Рішення ухвалює кожен із нас самостійно. Отже, Боге призначення не гвалтує вільну волю та право вибору людини.

Бог запланував спасіння людства від початку. І це спасіння мало здійснитися в Його Сині Ісусі Христі. Бог це зробив, бо Він хоче, щоб усі спаслися (1 Тимофею 2:4 — ...що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди). Отже, спасіння — це дар для всіх, для кожної людини на землі.

1 Корінтян 15:22 — *Bo так, як в Адамі вмирають усі, так і само в Христі всі оживуть...*

І хоча жоден із нас не заслуговує на Божу милість і спасіння, усе ж Божа благодать поширюється на кожного вірянина.

Римлян 1:16 — *Bo я не соромлююсь Євангелії, бож вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеїв, а потім гелленів.*

Висновок. Звичайно ж, спається не всі. Кожен із нас має вільну волю, і ми можемо прийняти або відкинути дар спасіння. Але Бог дарує спасіння всім! Якщо хтось не спасеться, то це не тому, що він не був обраний або не призначений Богом, а тому, що він відмовився сам. Але Бога звинувачувати в цьому не треба, тому що Він зробив усе необхідне для нашого спасіння.

1 Тимофею 2:3–4 — *Bo це добре й приемне Спасителеві нашему Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди.*

Матеріал для газети
«В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
**[http://www.cogmtl.net/
Articles/026.htm](http://www.cogmtl.net/Articles/026.htm)**

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Мені купили сукню, у якій мали б покласти в труну...

Написано, що ви приймете силу й будете свідками Ісуса Христа (Дії 1:8). Я вдячна Господу, що прийняла цю силу і є свідком любові та милості Божої.

Я народилася в культурній, інтелігентній родині. У нашому будинку не було сварок, скандалів, не вживали спиртних напоїв. Нас правильно вчили та виховували. Але в нашій сім'ї нічого не говорили про Бога — ні хорошого, ні поганого. Мої батьки були зайняті роботою та кар'єрою, але зовсім не працювали зі мною. Усе це не могло не вплинути на мое життя — у шістнадцятичному віці я опинилася на лаві підсудних. Перебуваючи в колонії, я одного разу замислилася: У чому сенс життя? Можливо, і немає жодного сенсу, люди тільки використовують ці слова як прикриття? Тоді я не розуміла, що Бог стукає в мое серце.

У колонії я спробувала наркотики. Вийшла звідти наркоманкою із сильною залежністю. Після повернення додому я вступила до інституту та почала працювати у філармонії разом із батьками. Зовні я була успішною, але ніхто не згадувався, що в мене інше життя — наркотики та кубла. Але шила в мішку не сховаєш — невдовзі дізналися про мою залежність і поступово всі відмовилися від мене, окрім мами. Я змушенна була залишити інститут та роботу.

Мама водила мене до лікарів, екстра-сенсів, ми платили великі гроші за курси лікування, але нічого не змінювалося. Я лікувалася в психіатричній клініці, але це не дало жодного результату. Чи-стили мою кров, але внутрішньо я не змінювалася.

Ми випробували багато чого, але даремно. Якось до нас у дім прийшла жінка, яка сказала, що ми маємо проблеми тому, що ми не знаємо Бога. Я тоді подумала, що, дійсно, до церкви ми ще не зверталися. Ми відвідали православний храм. Служитель церкви хрестив мене, а заодно й маму. Ми сподівалися, що ці обряди якось допоможуть мені позбутися наркотичної залежності. Нічого не допомогло. Відразу, прийшовши додому, я вкололася. Тоді я розлютилася на Бога, хоча, по суті, Його не знала. Обірвалася остання ниточка моєї надії. Я зрозуміла, що для мене немає виходу.

Незабаром у наш дім прийшла ще одна проста жінка, у серці якої був Дух Святий. Вона розповідала нам про любов Божу, але я не слухала її, бо була озлобленою. Але моя мама вислухала її уважно й почала молитися за мене.

Мій стан гіршав, я все частіше потрапляла до лікарні. У мене почалася газова гангрена ноги. Я лежала в очікуванні операції з ампутації ноги. У цей час мене відвідала ця жінка-християнка. Вона переконала мене особисто звернутися у молитві до Бога. Я вже не пам'ятаю, про що я молилася, але добре пам'ятаю, що молилася. Вранці прийшов лікар і ска-

зав, що вони поки що не робитимуть мені операцію через брак потрібних медикаментів.

Коли до мене знову прийшла ця вірянка та побачила, що я маю дві ноги, вона не могла стримати своєї радості. Я не зрозуміла, чому вона раділа, тому грубо виставила її за двері. Ліки не з'явилися.

ся навіть за десять днів, зате моя нога ожика: трупні плями зникли. Я вийшла з лікарні на двох ногах, але я не розуміла, що це зробив Бог. Лише через роки я дізналася, що ця жінка разом зі своєю сім'єю молилася за мене, щоб Бог виявив мені милість. Я і тепер глибо вдячна цій чудовій жінці.

Потім мене знову поклали до лікарні та вже хотіли ампутувати іншу ногу. Моя мама молилася, і лікар якимось чином цього не зробив. Замість ампутації він поставив мені штучні вени. Це була дорога операція, і я вірю, що сам Господь керував руками лікаря. Після операції він сказав, що я не зможу ходити найближчі півтора-два роки. Коли ж за два місяці я увійшла до його кабінету своїми ногами, він дуже здивувався і сказав, що не розуміє, що зі мною відбувається. Я також цього не розуміла.

Я й далі боліла: по кілька днів не могла підвестися з ліжка, у мене почався тромбофлебіт обох рук, у мене пропадав слух, зір. Коли я буквально виповзала надвір, я була більше схожа на чудовисько, ніж на людину. Мені плювали слідом під час ходи, усі мене ненавиділи, а я відповідала взаємною ненавистю. Лікар мені сказав, що в мене розпадаються всі нутрошки. У мене не було жодного нормального органу. Великий список моїх діагнозів завершував найстрашніший — ВІЛ-інфекція. Я розуміла, що це кінець — дні моого життя пораховані. Ми з мамою приїхали додому з лікарні та почали готовуватися до моого похорону. Купили сукню, у

якій мене мали б покласти в труну.

Почався найстрашніший період мого життя, під час якого не було жодної надії, жодних мрій, планів на майбутнє. Засинаючи, я думала, що вранці вже не про-кінуся. За вікном пахла весна, і я розуміла, що це остання весна в моєму житті. Але віряни не припиняли молитися за мене.

Якось мама почала мені жваво розповідати про реабілітаційний центр у Бучі. Я її не слухала, бо не вірила, що мені щось чи хтось може допомогти. Але раптом почула, що центр пропонує допомогу людям безплатно. Я зацікавилася, бо ми за все завжди платили, і погодилася поїхати туди. У сильному наркотичному та алкогольному сп'янінні я вперше прийшла на недільне богослужіння церкви в Бучі.

Як тільки я переступила поріг дому молитви, раптом відчула щось незрозуміле в собі. Я мала таке почуття, що на мене хтось дивиться. Я подивилася навколо: ніхто на мене не звертав уваги. Тут я почула першу проповідь у житті. Для мене вона була незрозумілою, але цікавою. Потім усі присутні почали молитися. І щось переломилося в мені. Я побачила, що вони по-справжньому щасливі, вони мають те, чого я ніколи не мала. Я відразу ж витягла з кишень пачку цигарок і віддала мамі, щоб вона викинула, бо вирішила, що ніколи вже не куритиму. Я також сказала, щоб вона вилила наркотик, бо він мені вже не знадобився. Я дивилася на тих людей, хто мене оточував, — і мені захотілося залишитися з ними та бути такою самою, як і вони. І я тоді не повернулася додому, а залишилася в реабілітаційному центрі.

Наприкінці третього дня я переконалася, що там люди живуть так, як я кажу. Я звикла жити у світі обману та зла, а тут все було справжнє, правдиве. І я схилила коліна перед великим Богом, каялася та плакала, і поступово йшла біль із моєї душі, а на її місце при-

ходила свобода. Через день я пережила хрещення Святым Духом. Бог зцілював мою душу та тіло. У мене з'явилися нові думки та бажання. Через два тижні сказала Господу, що присвячу Йому своє життя на служіння...

Уже понад десять років я служу Богу та з Його великої милості бережу вірність Йому. Я жодного разу не пошкодила, що пішла за Господом. Через три роки брат-служитель зробив мені пропозицію, і нам дозволили одружитися. У мене був діагноз безпліддя. Я думала, що в мене ніколи не буде дітей і змирилася із цим, але Господь розпорядився інакше та дав нам чотирьох прекрасних синів.

Я молилася за тюремне служіння, і браті почали брати мене на служіння для у'язнених.

Через деякий час ми прийняли у свою сім'ю двох дітей (хлопчика та дівчинку), народжених у в'язниці. Потім у нашому будинку відкрилася недільна школа — ми почали служити дітям із нещасливих сімей. Діти були різні: хворі, змучені. Ми дбали про них, і вони залишалися в нас жити. Сьогодні ми виховуємо одинадцять дітей, із них семеро — прийомні. Господь зцілює їх за свою милістю, вони разом із нашими дітьми беруть участь у праці на ниві Божій. І найголовніше те, що сьогодні маю надію, маю майбутнє, яке гарантує Сам Бог. Бо те, що обіцяє Господь, обов'язково збудеться. Цим я живу та втішаюся.

Я хочу підбадьорити матерів і батьків, які моляться за своїх ще не спасенних дітей. Якщо Господь прийшов у моє склічене життя, зцілив і спас мене, це обов'язково здійсниться і у ваших сім'ях,

тільки й далі моліться. Я хочу підбадьорити тих людей, які трудяться і евангелізують: до мене прийшла прости сестра та розповіла про Божу любов — і це вплинуло на мене. Не думай, що, якщо ти не знаєш чогось особливого, у тебе не вийде! У тебе є Бог, Святий Дух. І це найбільша цінність, яку ми маємо. Іди працюй для Господа — і ти переживаєш щось незвичайне, ти побачиш людей, яким ти слухав і проповідував, за яких молився. Ти побачиш, як вони схиляють коліна в молитві поруч із тобою. Немає радості більше, ніж ця! Я хочу підбадьорити тих, хто працює з важкими дітьми з кублів: робіть свою працю до кінця, тому що велика від报на нагорода від Господа. Хто ще не пробував працювати — спробуйте, і ви побачите незвичайні дива Божі. Нехай благословить усіх нас Господь бути вірними Йому та дійти до блаженного кінця!

Лада ШМІЛЬ, Україна, <http://blog.org.ua>

Що робити, якщо життя розбивається?

Мені здається, у житті кожної людини була така мить, коли час завмирав. Наприклад, коли відбувається аварія, краєм ока ти помічаєш машину та, як у фільмі, події повільно розвиваються, ти немов спостерігаєш, лише помічаєш: ось руки вивертають кермо, ось нога тисне на гальмо, ось очі того водія, сповнені жаху, ще якісь моменти — і бац... летять шибки, скрипить метал...

Або хтось випадково штовхає чашку, і вона, як у сповільнено-му фільмі, летить униз і бац... розбивається...

А уяви, як на дитячому майданчику хтось із розмаху кидає пляшку об асфальт — бац — і уламки розлітаються майданчиком... Тут навіть нема слів... Особливо коли дитина, порізав-

Уламки життя

ши ручку, питає: **Хто це зробив?**

Хто поклав скло в пісок?

Але в житті б'ються не лише чашки та пляшки. Й аварії трапляються не лише з машинами. Іноді розбивається саме життя. І тоді виникає те саме запитання: хто? Хто зробив так, що життя — це суцільні уламки? Хоч би як ти їх триматимеш, рано чи пізно поранишся.

У коханні знаходиш уламок ненависті, який ріже серце...

У дружбі знаходиш уламок зради, який ріже душу...

У здоров'ї знаходиш уламок інвалідності, який ріже кар'єру...

У суспільстві знаходиш уламок самотності...

Та у самого житті знаходиш уламок смерті, який усе відрізає, усе...

Життя часто розбивається. І хтось, збираючи уламки життя, починяє їх з'єднувати та склеювати, щоб вони перетворюються на чергові уламки. Якщо уламки розбиваються, то вони відновлюються, але життя буде зломане. І це означає розбите життя, якщо ти дізнався, як це боляче, коли чужий уламок впивається у твою шкіру (не ти, а інший був п'янім за кермом), топодивися на Того, Хто зумів зібрати досить багато абсолютно зруйнованих доль, і не одна з них не перетворилася потім на уламки. Він так і сказав: **Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяженні, — і Я вас заспокою!** (Матвія 11:28).

Бог каже: **Прийди до Мене, принеси всі свої уламки, з твоєї вини чи не з твоєї вини зроблені. Я не скажу тобі: «Звідки тільки в тебе руки ростуть», ні!** Я візьму та все зберу. Шрами залишаться, але життя буде склєне міцніше, ніж було до цього. І це буде красше, ніж було. Тому що Я дам тобі мир у серці.

У руки й ноги Ісуса Христа були вбиті найгостріші уламки цього життя, а на голові лежав терн, впиваючись колючками у віскі, що пульсували. У його бік, під саме серце, було вstromлено спис боягузства та сумнівів. Там, на ганебному хресті, Він зібрав усі життєві бац, щоб разом із Собою забрати до могили.

Друже, звернися до Нього в молитві віддай Йому те, що було розбите, і побачиш, як Бог зирає розбите. Шрами залишаться, але ти будеш іншою людиною, зовсім іншою, бо твоєї душі торкнеться Бог.

Ігор КУРАКІН,
<https://proekt7d.ru>

Заздрість — двигун прогресу?

Начебто це так, адже коли порівнююш себе з кимось, є привід розвиватися. І не потрібно бути фахівцем, щоб знати, що конкуренція стимулює зростання економіки. Не вічуваєш ніякої каверзи?

Що ж поганого в порівнянні себе з іншими? Начебто б нічого, якщо ми мислимо правильно. Хтось називає це мисленням достатності, за яким усі, хто хочуть досягти успіху, зможуть його досягти. Інакше людина міркує приблизно так: Якщо я виграю, то інший програє. Світ для таких людей є пирогом, де кількість шматків обмежена. Якщо один узяв шматок, то іншому вже не дістанеться.

Люди, які мислять подібним чином, сприймають навколоїшній світ як загрозу їхньому успіху. Це породжує постійну тривогу та напругу. Як можна співпрацювати з іншими, постійно чекаючи від них каверзи? Щоб позбутися цього, потрібно перебудувати своє мислення та повірити, що всі охочі досягти успіху його досягнуть. А це означає (приготуватися), що і ви, і ваші конкуренти! Погодься, якщо припустити, що все так, то це було б чудово. Але ж це так і є! Перевір. Тому не тільки не обов'язково давити конкурента й робити з нього образ ворога. Ти можеш радіти його успіхам і прагнути досягти своїх. Як казала одна успішна людина, хіба я не знищу своїх ворогів, перетворюючи їх на друзів? Логічно! І ти більше не будеш із заздрістю дивитися на тих, хто тебе оточує.

Є ще одна думка, яка може тебе надихнути. Десята заповідь Закону Божого вказує на заздрість як на гріх. З іншого боку, Біблія говорить нам бути задоволеними: Великий же зиск — то благочестя із задоволенням (1 Тимофію 6:6). Задоволена людина — щаслива людина. З нею хочеться мати справу. І корінь цього задоволення життям — у довірчих взаєминах зі Всешишнім. Хоч би якими є мої проблеми, я знаю, що зможу випливти з Його допомогою. І для цього мені не потрібно використовувати когось. Усе чесно, усе за совістю. Проси в Бога здатність радіти за іншу людину. Він відчує це і, можливо, своєму часу навіть тобі допоможе.

А ось ще кілька аргументів у скарбничку проти порівняння себе з іншими:

• **Обмеженість.** Якщо я говорю: Хочу, як він, то тим самим обмежую себе. Бог дав тобі уяву та унікальність. Використовуй це!

• **Залежність.** Якщо мотивувати себе гонитвою за першість, то виходить, що секрет твоєї перемоги не в тобі, а в іншій людині чи компанії. Таке порівняння ставить людину в залежність від іншого.

• **Невизначеність.** Порівнювати себе з іншими — невдачна справа. Думки та оцінки тих, хто навколо, постійно змінюються, тому догодити їм неможливо! Ти, хто намагається зробити це, прирікає себе на пекельні муки. Думаю, тією чи іншою мірою це знайоме кожному.

• **Підозри.** Заздрість гріє підозри до тих, хто нас оточує. Довіра зменшується, дух співпраці також.

Отже, чи не краще порівнювати себе... із самим собою? Чи зміниться я? Чи став я кращим? Адже найбільша битва — із самим собою. Здобувши цю перемогу, ти можеш бути щасливий незалежно від перемог чи невдач інших. Наважуйся!

Михайло ВОЛГІН,
<https://proekt7d.ru>

Коли креаціоністи кажуть, що еволюція не є науково обґрунтованою, часто вони чують у відповіді: Як можуть усі ці вчені помилитися?

І це зрозуміло. Популярні книги, журнали, телевізійні програми, фільми, та і звичайні розмови, здебільшого мають на увазі, що великий вибух, мимовільне виникнення життя з первісного водоймища та еволюцію всіх живих істот від одного первісного організму визнають абсолютно всі вчені. І вважається, що єдині, хто сумнівається в цих речах, — релігійні фанатики та науково неписьменні люди. Отже, чи можуть усі ці вчені помилитися?

Історія однозначно каже, що можуть.

Зауважте, що, коли бракує експериментальних підтвердженень чи спроб фальсифікувати наукову теорію спостереженнями та альтернативними теоріями, що суперечать їй, погляди вченого можуть бути сильно схильні до філософських упереджень. Найбільшою мірою це стосується не прямих спостережень явищ, що відбуваються в цей час, а інтерпретації фактів, особливо теорій про історичні події, таких як концепція еволюції. Справді, як ми побачимо, не тільки окремий учений, а й уса наукова спільнота може дивитися на світ крізь призму парадигми, що є

були конкретизовані й популяризовані знаменитим лікарем Гіппократом, який ввів кодекс лікарської практики, що включає присяга Гіппократа, яка до цього часу традиційно складається (в адаптованому вигляді) початківцями.

Ця концепція полягала в тому, що наше тіло містить чотири основні рідини: жовч (грец. холе), лімфу (грец. флегма — мокротиння), чернужковч (грец. мелена холе), і кров (лат. сангвіс). Передбачалося, що вони відповідають чотирьом традиційним типам темпераменту: холерик, флегматик, меланхолік і сангвінік. Згідно із цією теорією, усі чотири рідини потрібно зберігати в балансі, щоб мати хороше здоров'я.

Зазвичай рекомендоване лікування дисбалансу полягало в правильній дієті та фізичних вправах, але іноді призначалися проносні та клізми для виведення небажаних гуморальних рідин з організму.

Так само, якщо в людини була лихоманка, вона зводилася до надлишку крові, тому лікуванням було кровопускання (зазвичай за допомогою п'ярок). Звичайно, таке лікування часто шкодило сильніше, ніж хвороба. Проте лікарі дотримувалися його протягом усього періоду Середніх віків і навіть після того, тому що ніхто не був готовий взяти під сумнів Галена — лікаря,

ЧИ МОЖУТЬ УСІ ЦІ ВЧЕНИ ПОМИЛЯТИСЯ?

докорінно неправильною. Тому що вченій, як і будь-яка інша людина, може дуже твердо триматися за свої переконання навіть перед сильними контраргументами.

ПРИКЛАД: АСТРОНОМІЯ

Напевно, найвідомішими вченими, які пішли проти течії, були Галілей та Коперник. Переважна частина вчених, іхніх сучасників, вірила, що Земля є центром Всесвіту та що всі небесні тіла обертаються навколо неї. Як і у випадку із сучасними вченими та еволюцією, іхня віра ґрутувалася на філософських поглядах, а не на спостереженнях. **I вони виявилися неправими.**

Знаменита боротьба Галілея із церквою була не проти Біблії, а проти церковних лідерів, які вірили в те, що науковці того часу вважали науковою істиною, а отже, проти наукової спільноти загалом. Учені трималися за це переконання, незважаючи на те що спостереження і обчислення, що постійно вдосконалюються, показували, що в загальновизнаній ідеї епіциклів (небесних тіл, що рухаються круговими орбітами, вкладеними в інші кругові орбіти) є помилка. Пройшло чимало часу та було опубліковано велику кількість емпіричних даних, дістаних за допомогою тільки що відкритих телескопів, перед тим як наукова спільнота почала визнавати, що вірила в хибну систему: Земля не є абсолютноним центром обертання небесних тіл.

Подальші спостереження з використанням удосконалених телескопів зруйнували іншу загальновизнану думку того часу: що небесні тіла є ідеальними сферами та рухаються ідеально круговими орбітами. Нерівності були помічені на Місяці, що доводило, що він не є ідеальною сферою. Нічого собі! Орбіта обертання Землі навколо Сонця має форму еліпса. Це ще гірше! **Усі ці вчені помилялися.** Сама основа іхніх поглядів на Всесвіт була невірною.

Сьогодні вчені говорять нам, що наш Всесвіт виник із нічого без будь-якої причини за допомогою великого вибуху. Хіба не може виявитися, що всі ці вчені також мають неправильні погляди щодо нашого Всесвіту та його виникнення?

ПРИКЛАД: ХІМІЯ

Флогістон використовувався наприкінці XVII і на початку XVIII століття для пояснення процесів горіння матерії та корозії. Вважалося (переважною частиною вчених), що горючі матеріали містять субстанцію, яка випаровується під час іхнього згоряння.

Лише завдяки наполегливій роботі кількох провідних учених того часу, зокрема Антуана Лорана Лавуазье (Antoine Laurent de Lavoisier), вдалося показати, що горіння — це хімічна реакція, зазвичай за участю кисню. Згорілі речовини зазвичай стають важчими через додавання кисню, а не легше через втрату флогістону. Переважна частина вчених помилялася. Пізніше Лавуазье був страчений під час фанатично-антихристиянського панування Терору у Франції. За одним зі свідчень, судя, який виносив вирок, сказав: *Республіці не потрібні ні вчені, ні хіміки.*

Сьогодні переважна частина вчених вірить, що основні хімічні речовини життя самі собою зібралися зі складових елементів (наприклад, білки з амінокислот) всупереч експериментально обґрунтованим розрахункам ймовірності та законам хімії. Чи можливо, що ці вчені також помиляються?

Алхімія — ідея, що неблагородні метали (наприклад, свинець) можна перетворити на золото. У цю концепцію вірили сотні років. І хоча експерименти, спрямовані на досягнення цієї мети, сприяли відкриттю багатьох цікавих хімічних сполучок, належний експеримент довів, що це неможливо (хімічним методами). Багато грошей і часу (і навіть цілі кар'єри) були витрачені даремно на цю хибну наукову ідею, через яку так багато вчених не побачили інших, корисніших можливостей.

Чи можливо, що вчені, які шукають природні явища, здатні пояснити походження та різноманітність життя, також втрачають свій час і енергію на переливання з пустого в порожнє?

ПРИКЛАД: МЕДИЦИНА

Ці хибні ідеї можуть уперто триматися на плаву протягом сотень років, як свідчить так звана гуморальна теорія. Основнії принципи ведуть аж до Арістотеля (384–322 до Р. Х.), але

письменника та філософа другого століття, який популяризував цю ідею у своїх широко відомих та авторитетних роботах. Незважаючи на приклад самого Галена, його вчення про спостереження та експерименти, а також кількість свідчень того, що щось неправильно, це було типовою медичною практикою аж до кінця XIX століття.

Знову ж вони були неправі. Сам їхній погляд на причини недуги був помилковим, і все тому, що вони вірили теоріям інших учених, не беручі їх під сумнів. Це дуже схоже на те, як багато сучасних учених вірють в еволюцію лише тому, що інші авторитетні вчені в неї вірють.

ПРИКЛАД: БІОЛОГІЯ

Звідки беруться паразити? Невже таргани, щури та личинки мух просто з'являються з рослин, що гниють, відходів і гною або навіть із каменю? Довгий час вірили, що так і є, навіть такі відомі мислителі, як Арістотель (IV століття до Р. Х.). Ця ідея називалася спонтанне виникнення та визнавалася фактом до середини XIX століття, поки вченій-краєвідомістю Луїс Пастер (1822–1895) не довів, що живе походить тільки від живого, і цей процес називається біогенез. Ті, хто вірив у спонтанне виникнення, помилялися.

Сьогодні, незважаючи на доказ Пастера, а також спостереження та досліди, що продовжуються досі, переважна частина вчених вірить в біогенез (що все життя походить із неживих хімічних речовин). Як це могло статися, називається (самими еволюціоністами) загадкою, оскільки порушує закони хімії, але вони однаково вірють у це. Чому?

НАУКА — ЦЕ НЕ ТЕ, ЩО ВІРІШУЄТЬСЯ ПЕРЕВАЖНОЮ ЧАСТИНОЮ ВЧЕНИХ ЗА ДОПОМОГОЮ ГОЛОСУВАННЯ

Насправді головною причиною, чому переважна частина вчених вірює в еволюцію, є те, що переважна частина вчених вірить в еволюцію! Це деякого роду упередженість підтвердження (тенденція людини підтверджувати ту інформацію, яка відповідає його переконанням, незалежно від їхньої істинності): науковий консенсус, що затверджується, був досягнутий за допомогою підрахунку думок, які самі були сформовані за допомогою підрахунку думок. Якщо запитати в них про фактичні докази, переважна частина із них наведе досить слабкі аргументи поза свою експертною галуззю.

Наприклад, один із провідних світових експертів із викопаних птахів і стійкій критик загальноприйнятій гіпотези про еволюцію птахів від динозаврів, доктор Аллан Федучія, заслужений професор у відставці Університету Північної Кароліни в Чапел-Гілл, він залишається еволюціоністом, але, коли його запитали про підтвердження еволюції, його головним доказом була кукурудза, що перетворюється на кукурудзу.

Відомий письменник Майкл Крайтон (Michael Crichton, 1942–2008), я

Чи схвалював Господь неправду Рахав?

Незважаючи на те що багато уривків Біблії як у Новому, так і в Старому Завіті говорять про те, що обман гріховний, критики богонатхненості Біблії заявляють, що біблійне вчення із цього питання є суперечливим. Найчастіше цитуваним місцем щодо цього є брехня Рахав у Книзі Ісуса Навина, а також дві окремі позитивні згадки про Рахав у Новому Завіті (Єреїв 11:31, Якова 2:25).

Хоча деякі християни з добрих намірів можуть творчо стверджувати, що Рахав у другому розділі Книги Ісуса Навина не збрехала, просте прямолінійне читання біблійного тексту вказує на те, що вона це зробила. Після того як Рахав приховала ізраїльських шпигунів у себе на покрівлі серед снопів льону (Ісуса Навина 2:6), вона сказала посланцям царя ерихонського (які переслідували ізраїльтян), що люди, про яких йдеться, уже пішли, і що вона не знає, куди саме (Ісуса Навина 2:4–5). Однак (1) ізраїльтяни не пішли, і (2) вона точно знала, де вони були. Ба більше, поговоривши з людьми царя, вона повернулася на покрівлю, щоб поговорити з юнаками та допомогти їм безпечно утекти (Ісуса Навина 2:8–21).

Критики Біблії стверджують, що Бог непослідовний у своєму осуді обману. Як можуть *уста брехливі* бути *огидою в Господа* (Приповісті 12:22), коли в той самий час Бог зберіг Рахав під час знищення Ерихона (Ісуса Навина 2:9–21, 6:22–25). Як так виходить, що *всіх неправдомовців — частина в озері, що горить огнем та сіркою* (Об'явлення 21:8) і все ж Рахав дівчи заслуговує на слова схвалення від авторів Нового Завіту?

Вірою блудниця Рахав не згинула з невірними, коли з миром прийняла вивідувачів (Єреїв 11:31).

Чи так само і блудниця Рахав не з діл виправдалась, коли прийняла посланців, і дорогою іншою випустила? (Якова 2:25).

Чи непослідовна Біблія в цьому питанні? І хіба ці вірші не доводять, що в деяких ситуаціях неправда допускається?

По-перше, той факт, що Біблія схвалює праведні вчинки людини, ще не означає, що Бог дивиться крізь пальці на все, що людина колись робила. Так само як чоловіки та дружини можуть залишатися вірними один одному, незважаючи на непорозуміння, що виникають, або як діти можуть бути покірними своїм батькам, часто не виправдовуючи їхніх очікувань у період дорослідання, так і кожна душа, що живе, має можливість виявитися вірною, незважаючи на свої прикіпі гріхи та недосконалості.

Майте на увазі, що Ісус був єдиною Особою, яка будь-коли жила та жодного разу не згрішила. Хоча Ной, Авраам, Мойсей та багато інших названо вірними (Єреїв 11:7–29), вони часом не підкорялися волі Божій (Числа 20:1–12) і проводилися безглазо чи боягузливо (див. Буття 9:21; 12:12–20; 20:1–18). Також і апостол Петро, який ніс у ранній церкві служіння пастиря (1 Петра 5:1), у різні періоди життя був винний у браку віри (Матвія 14:31), запереченні того, що він знов Господа (Матвія 26:69–75), та лицемірному усуненні від язичників (Галатів 2:11–14). І все-таки Бог обрав Петра бути проповідником Євангелія та автором двох новозавітних послань. Він був обраний не через свої гріхи; він був обраний всупереч їм і тому, що він покаявся у своїх гріхах і прагнув ходити у світлі, а не став день у день занурюватися в темряву (див. 1 Івана 1:5–10). Кожна спасенна душа — це колишній боягуз, вбивця, богохульник, перелюбник, злодій, брехун і таке інше. Кожен вірний християнин, що ходить у світлі, переживає спокусу гріхом, а іноді (і набагато частіше, ніж ми хотіли б це визнати) думає, каже чи чинить не по-християнськи. *Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіляко!* (1 Івана 1:8–9). Усі вірні послідовники Бога, як і раніше, роблять помилки, проходять періоди слабкості та мають боротьбу в тому чи іншому питанні, але все ж таки вони можуть чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно (Михей 6:8) і вірно зберігати слово терпіння (Об'явлення 3:10).

По-друге, треба розуміти, що Рахав була ханаанською блудницею. Люди Ханаану були (як правило) вкрай розбещеними. Вони практикували гідотні постанови (Левіт 18:30) і робили гідоти (Повторення Закону 18:9). Вони накладали заклинання на людей і запитували мертвих (Повторення Закону 18:10–11). ...*Навіть синів своїх та дочек своїх вони палять в огні для богів своїх* (Повторення Закону 12:31). Вони були настільки безбожними, що Бог сказав, що ними земля осквернена та вже не може їх зносити: ...i

та земля виригнула мешканців своїх! (Левіт 18:25). Цей уривок показує нам, якою була міра розбещеності Ханаану (частиною якого був Ерихон). Чи була Рахав повністю охоплена розпустою свого народу або була більшою мірою жертвою обставин (що відбувалося з багатьма жінками протягом усієї історії), вона, проте, описана в Писанні як блудниця, яка брехала (Ісуса Навина 2:1–8; 6:16, 24).

Подібна гріховність у житті ханаанської жінки не була чимось дивовижним. Але, на щастя, життя Рахав залишило річище язичницької культури. Вона побажала залишити її, і Господь побачив спосіб, що приводить нас до третього пункту, що вимагає розгляду.

Рахав та два шпигуни Ісуса Навина. Джеймс Тіссо

Словами та вчинки Рахав, описані в другому розділі Книги Ісуса Навина, показують нам жінку в переходному стані: від життя язичницької блудниці до спілкування з єдиним істинним Богом і ходіння Його шляхами. Зверніть увагу на слова, сказані нею ізраїльським шпигунам: *Я знаю, що Господь дав вам цей край, і що жах перед вами напав на нас, і що всі мешканці цього краю уміляють зо страху перед вами. Бо ми чули те, що Господь висушив воду Червоного моря перед вами... і що зробили ви обом аморейським царам... І чули ми це, і зомліло наше серце... бо Господь, Бог ваш, — Він Бог на небесах угорі й на землі долі!* (Ісуса Навина 2:9–11).

Потім Рахав підкріпила своє сповідання віри в існування Єгови та Його могутніх справ діями (Ісуса Навина 2:6–24). Вона відважно прикрила двох ізраїльських шпигунів від царя ерихонського. Вона була доброзичливою до них. Вона допомогла їм втекти із міста. Вона дала конкретні вказівки щодо того, що треба робити, коли вони покинуть місто (щоб не бути спійманими людьми царя). Рахав та її сім'я зберегли в таємниці ізраїльський план знищення Ерихона. За вказівкою вона прив'язала до свого вікна червлену мотузку й зібрала батьків та інших членів сім'ї у своєму будинку (як сказали її шпигуни), щоб врятуватися. Насправді християнам першого століття, які страждали (і чекали на зіткнення з великою скорботою), навіть до смерті, Ісус сказав: *Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!* (Об'явлення 2:10).

Як чоловік чи дружина, матір чи батько, сестра в Христі чи духовний пастир у місцевій церкві, хоч би у яких страшних ситуаціях ми опинимося, ми можемо творчо спробувати захистити свої сім'ї, друзів, сусідів та церкви, говорячи та роблячи різного роду речі (а іноді й мовчкі), але нам треба бути готовими радше померти, ніж згрішити проти Святого Бога Небесного. Подібно до Самуїла, який із Божим благословенням назвав лише частину причини, через яку він у важкі часи відвідав Віфлеем (щоб захистити своє власне життя — 1 Самуїлова 16:1–13), ми можемо правдиво сказати лише частину того, що знаємо про конкретне питання, щоб зберегти життя собі чи іншим. Але ми маємо бути рішучими, щоб у всіх справах і в будь-який час бути наслідувачами Богові, як улюблені діти (Ефесян 4:25) і бути чесними протягом дня кожен день.

Історію Рахав не треба використовувати як дозвіл на неправду. Натомість нам треба переказувати її історію, щоб показати перевагу Єгови над хибними богами цього світу та надихнути народ Божий на відважні вчинки — подібні до тих, які продемонструвала жінка з язичницького міста Ерихона приблизно три з половиною тисячі років тому.

мент спокуси в розпалі виснажливої боротьби, прагнучи покаятися та почати жити праведним життям, хіба не здатний милосердний Бог Біблії схвалити віру та вчинки Рахав і в її новонабутому слідуванні за Господом?

Чи можемо ми брехати, щоб захистити інших?

Усе, що Святе Письмо відкриває нам про Бога, є істиною. Його Дух, Син, закон, заповіді, суди та справи — істинні, істинні на сто відсотків. Ось простий факт про Нього: *не обманливий Бог* (Тита 1:2), *не можна сказати неправди Богові* (Єреїв 6:18). Його досконала правдива природа не дасть Йому брехати. Ба більше, скрізь у правдивому Слові Божому чесність заслуговує на похвалу, тоді як обман засуджується. Отже, якщо Бог завжди правдивий і якщо Його Слово вчить нас бути чесними, то як може вірна Бога дитина коли-небудь повірити в те, що ми маємо схвалене Богом право брехати, хай навіть ця неправда буде сказана, щоб допомогти іншим? Людина може відчувати, що він або вона робить добру справу, але в Бога немає жодного дозволу на неправду (хоч би якою *благородною* здавалася причина).

Одним із важливих уроків, якого ми можемо навчитися в Господа, є те, що ми можемо бути абсолютно чесними та все ж таки не розкривати всього, що знаємо. Бог — усезнавець (Псалом 138), і Він, як ми розуміємо, не сказав нам *усього*. Ми навіть не знаємо всього про тридцять три роки життя Ісуса на землі (Івана 21:25). Бог не ділиться з людством більшою частиною того, що Він знає, але ті речі, які Він чесно відкрив нам, призначенні для нашої вічної користі (Повторення Закону 29:29). Так само як ми, хоч би у якій ситуації перебуваємо, маємо бути чесними, але ми не зобов'язані говорити все, що думаємо, або все, що знаємо про конкретне питання. Батькам треба виявляти зрілість і мудрість, коли їхній п'ятирічний син запитує, звідки беруться діти. Учителі недільної школи мають виявляти розсудливість, якщо їх безпосередньо запитують про такі незручні гріховні речі, як порнографія, перелюб, гомосексуалізм, аборти або навіть скотолозство (Левіт 18:23). Ми можемо спробувати знайти найкращий спосіб пояснення делікатної теми (що може спричиняти в нас труднощі), але ми не маємо права брехати. Ми можемо сказати дітям, щоб вони запитали своїх батьків наодинці. Ми можемо говорити без конкретики, щиро узагальнюючи. Ми можемо сказати дітям, що збираємося поговорити з ними на деяких темах іншим разом (можливо, через роки). Ми можемо спробувати перервати розпитування та помолитися про те, щоб Бог позбавив нас незручної ситуації. Хоч би який буде план дій у християнина, він має бути втілений (1) чесно, (2) мудро (Матвія 10:16) і (3) зі ширими та люблячими мотивами (Матвія 6:1–4; 1 Корінтя 13:1–3).

Але якщо від цього залежить життя людини? Що робити, якщо ви можете зберегти життя ціною неправди? Відповідь: хоча людське життя — надзвичайно цінний дар від Бога (Буття 1:26–27), найголовніше в цьому житті не просто жити, але бути вірними Богові незалежно від ситуації. Ісус міг збрехати та зробити все так, щоб зберегти своє життя, але Він помер (і воскрес) для вищої мети. Він покірно виконав волю Свого Батька. Ісус і помазані ним посланці могли б навчити ранню церкву уникати переслідувань і смерті, говорячи неправду один про одного або заперечуючи свою віру в Христа, але вони цього не зробили. Насправді християнам першого століття, які страждали (і чекали на зіткнення з великою скорботою), навіть до смерті, Ісус сказав: *Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!* (Об'явлення 2:10).

Як чоловік чи дружина, матір чи батько, сестра в Христі чи духовний пастир у місцевій церкві, хоч би у яких страшних ситуаціях ми опинимося, ми можемо творчо спробувати захистити свої сім'ї, друзів, сусідів та церкви, говорячи та роблячи різного роду речі (а іноді й мовчкі), але нам треба бути готовими радше померти, ніж згрішити проти Святого Бога Небесного. Подібно до Самуїла, який із Божим благословенням назвав лише частину причини, через яку він у важкі часи відвідав Віфлеем (щоб захистити своє власне життя — 1 Самуїлова 16:1–13), ми можемо правдиво сказати лише частину того, що знаємо про конкретне питання, щоб зберегти життя собі чи іншим. Але ми маємо бути рішучими, щоб у всіх справах і в будь-який час бути наслідувачами Богові, як улюблені діти (Ефесян 4:25) і бути чесними протягом дня кожен день.

Історію Рахав не треба використовувати як дозвіл на неправду. Натомість нам треба переказувати її історію, щоб показати перевагу Єгови над хибними богами цього світу та надихнути народ Божий на відважні вчинки — подібні до тих, які продемонструвала жінка з язичницького міста Ерихона приблизно три з половиною тисячі років тому.

Ерік ЛАЙОНЗ, apologeticspress.org

Чи створив нас Бог із бажанням грішити?

Немає сумніву, що люди хочуть грішити. Навіщо люблячому Богові, Який не хоче, щоб ми грішили, створювати нас із таким бажанням? Яке злодійство! Вочевидь, Він хоче, щоб ми грішили! Хіба це справедливо? Чому Він очікує від нас, щоб ми не грішили, а потім спокушує нас, вкладаючи в нас бажання це робити? Це огидно. Як Він може бути люблячим Богом?

Кілька місяців тому до мене підійшла дівчина та висунула звинувачення проти Бога. Чи це є дилемою для Бога Біблії?

Вставши тимчасово на бік звинувачення, припустимо на мить, що це правда: Бог створив нас із бажанням грішити. По-перше, якщо ми погоджуємося, що Він створив нас із бажанням грішити, то хіба не правда й те, що водночас Він створив нас зі здатністю обирати не грішити? Іншими словами, Він не створював нас такими, щоб ми вимушенні були грішити. Він явно дав нам свободу вибору, свободу ухвалювати свої рішення. Кожна дієздатна людина щодня підтверджує, що вона справді має свободу дій. Ми не бездумні роботи, які живуть виключно інстинктами. Ви можете обрати, читати це речення чи не читати. Неважливо, наскільки сильно є якась спокуса, людина може її чинити опір, і це перевірено. Так от, якщо Бог хоче, щоб ми грішили, та має силу зробити так, щоб ми грішили, то для чого Він створив нас зі здатністю обирати це не робити? Це безглуздо. За іронією на початку часу Бог прямо заявив, що Він не хоче, щоб гріх керував нами. Гріх має бажання це робити, але Бог створив нас зі здатністю панувати над ним (Буття 4:7).

Ба більше, навіть якщо Бог створив нас із бажанням грішити, то чи не дивно, що Він дав нам і спосіб очиститися або дістати прощення від того зла, у якому ми хочемо брати участь? Якщо Він хоче, щоб ми впали, навіщо тоді Йому робити таке? Дар прощення в біблійній моделі явно суперечить подібній ідеї і є очевидним доказом того, що Бог не хоче, щоб ми грішили. Ще більш дивно, якщо Він хоче, щоб ми грішили, то чому та система прощення, яку Він сам встановив, спричинила Його ж болісну смерть? Такий акт самопожертви — це не те, що зробив би Бог, Який хоче, щоб ми грішили та опинилися в геенні. Однак така поведінка властива милостивому Богу, Богу, Який хоче дати нам незалежність і свободу вибору, і водночас дати нам можливість бути прощеними, коли ми приймаємо неправильні рішення.

Власне кажучи, заявляти, що Бог створив людину з вродженим бажанням робити зло, просто неправильно, якщо Він дав нам совість і вроджене почуття справедливості чи пра восуддя, і створив нас із прагненням не робити певних речей. Кожна людина на планеті розуміє, що справедливо, а що ні, і чиста совість змушує нас робити саме те, що правильно.

А ще, хоч ми іноді можемо бажати чинити зло, хіба не є правдою і те, що в інший час ми бажаємо робити добро? Візьміть і просто запишайте будь-яку людину: Чи створив нас Бог із бажанням робити добро? Навіть найзапекліший атеїст чи агностик, визнає, що він хоче (тобто відчуває спокусу) робити добро та робить його (тобто піддається цій спокусі) за допомогою різних добрих справ. Якщо Бог створив нас із бажанням грішити, треба також визнати, що Він створив нас із бажанням робити добро.

Як пояснити цю явну суперечність? Хіба не є більш правдоподібним те, що Бог не творив нас із бажанням грішити? Іноді ми хочемо робити й те й інше, тому що відкрили для себе,

що обидва процеси, хоч і по-різному, можуть викликати в нас приемні почуття. Буде справедливим і послідовним зробити висновок, що Бог створив нас, так би мовити, із бажанням почуватися добре, тобто бути щасливим, бажати насолоди та задоволення, а не лише бажати робити зло. Наприклад, ми були створені з бажанням істи та діставати задоволення від цього, але не створені з бажанням бути канібалами. Напевно, краще було б описати це так: Бог створив нас зі здатністю відчувати та цінувати добре відчуття. Коли ми почуваємося добре, нам, природно, хочеться і далі відчувати це почуття. Те, чим ми обираємо наповнювати *резервуар хороших відчуттів*, залежить від наших рішень, як людей зі свободою вибору. Безперечно, на ці рішення впливає безліч передумов, наприклад досвід, почуття власної гідності, наші батьки та вчителі (Приповісті 22:6; 19:27), друзі (1 Коринтія 15:33; Приповісті 13:20), сатана (2 Коринтія 2:11) тощо, але поганій вплив чи злі бажання ніколи не походять від Бога. У Якова 1:13–14 мовиться: *Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надіться й зводиться пожадливістю власною.* Ми хочемо робити зло через миттєві задоволення або гарні відчуття, які вони можуть дати, а не тому, що Бог хоче, щоб ми робили зло. Мудра людина визнає, що не у всі задоволення треба зачікати за бажанням. Вона обере зазнати тимчасових страждань, якщо потрібно, щоб вчинити правильно, ніж мати дочасну гріховну поміху (Євеїв 11:25).

Але чому Він не створить умови, за яких ми б не взаємодіяли з іншими людьми та нам не довелося зазнавати їхнього згубного впливу? У такому середовищі ми також втратимо благословення, яке дістаємо від взаємодії з іншими людьми, наприклад спілкування, товариство, ласку, добре слова, медичну допомогу, технологічний прогрес, подарунки тощо. Є причина, чому одномісні камери використовуються для серйозного покарання всередині тюремної системи. Ізоляція та самотність — це ненормально. *Не добре, щоб бути чоловіку самотнім* (Буття 2:18).

Взаємодія з іншими та благословення, які ми можемо дістати від цих взаємодій, є даром від Бога. Ми живемо на планеті більш ніж із сімома мільярдами інших людей. Оскільки ми живемо разом, наша свобода вибору неминуче впливає на тих, хто довкола нас, на добро чи зло. Якби ми не могли впливати на інших своїми рішеннями, то одночасно перестали б мати свободу вибору, щоб чинити добрий чи злій вплив на цих людей. Тільки через створення середовища, де всі люди були б змушені слухатися Бога, можна було б усунути спокусу не слухатися Бога. Але в такому середовищі Бог перестане бути люблячим Богом, що дарує нам свободу. Він був би диктатором, якби змушував усіх, як бездумних роботів, коритися Йому.

Але навіщо взагалі Богові знадобилося наділяти нас здатністю відчувати добре відчуття? Якщо це змушує нас робити зло, як це може бути добром? Немає сумнівів, що Божий

вибір (дати нам насолоду) є благословенням для нас, незважаючи на всі його небезпеки. Хто б широ став наполягати, що життя, повністю позбавлене приемних почуттів чи відчуттів, — це гарне (тобто приемне) життя? Уже сама ця ідея суперечить собі. З тієї ж причини, через яку ми прагнемо зробити своїх дітей щасливими та подарувати їм радість у житті, так і Бог створив нас зі здатністю відчувати те саме. Не треба очікувати, щоб чужий для любові Бог, Який хоче, щоб люди грішили, створював нас зі здатністю відчувати задоволення та радість. Однак таке рішення цілком узгодилось б із люблячим, милосердним Богом, який піклується про нас і бажає благословити нас щастям, незважаючи на погані рішення, якими й ті, хто навколо нас, часто ухвалюють. Отже, зверніть увагу на те, що бажання почуватися добре не є по суті своїй злом. Фактично рішення Творця вклести в нас бажання почуватися добре та відчувати задоволення — це справжнє благословення, а не прокляття, якщо Він дає нам разом зі здатністю цінувати задоволення і здатність відрізняти гарні задоволення від поганих, чи то через настанову або створення умов, у яких ми можемо вчитися з досвіду.

Хіба не хочуть люблячі батьки повного щастя чи радості для своєї дитини? Це включає надання дитині умов, у яких вона зможе мати певний ступінь свободи та незалежності. Вона не прикута до ліжка все своє життя, але їй дано правила (тобто поради), застереження про те, що станеться, якщо вона вибере погані

це правило, і вчиться довіряти (тобто вірити) їм. Але що буває, коли дитина торкається плити та нічого не відбувається, тому що її вимкнено? У таких випадках люблячі батьки роблять покарання, щоб переконатися, що дитина не торкнеться плити наступного разу, коли вона буде увімкнена. Хоча дитина ще не розуміє, чому спочатку це правило було дано (оскільки нічого не сталося, коли вона торкнулася печі вперше), вона однаково вчиться слухатися своїх батьків та із часом навичиться довіряти їхній мудрості завдяки підтвердженням цієї мудрості в багатьох інших правилах і попередженнях. Але навіщо батьки все це роблять? Явно для того, щоб зрештою зробити найбільш повним щастя своєї дитини.

Бог зробив те саме для нас. Поперше, Він створив сприятливе середовище для пізнання того, що правильно, а що ні. Зауважте, що у встановленому Ним порядку вбудована система покарання, щоб допомогти нам самостійно розрізнати певні речі. Наприклад, задоволення може бути дістане від будь-якої секулярної активності, але це не означає, що всі її форми дадуть нам гаранично повне задоволення (щастя). Тому Бог розповів про певні шляхи, яких нам треба дотримуватися в цьому, щоб досягти повної щастя. Він також розробив природну систему, за допомогою якої в разі відхилення від Його правил у секулярній поведінці тим чи іншим чином з'являються біль та жаль (навіть якщо ми не завжди визнаємо, що причина цього — наша поведінка). Незважаючи на те що ми маємо свободу відкинути Божу волю, Він однаково спонукає нас робити те, що правильно, за допомогою системи покарання, вбудованої у світобудову, наприклад венеричні захворювання, фізична небезпека від нетверезої, зухвалої чи безрозсудної поведінки, можливе передозування наркотиків, рак та інші хвороби, спричинені деякими гріхами, сімейні чвари, самотність і таке інше. Також у встановленій світобудові є постійні *запобіжники*, які допомагають нам поводитися правильно, наприклад вплив нашої совісті, що спонукає нас поводитися певним чином; завдяки урокам, дістаним зі спостереженням за іншими людьми, а також за допомогою прямих порад, наданих нам тими, хто вже ухвалив погані рішення. На що більше схоже створення таких умов — на Бога, Який хоче, щоб ми грішили чи не грішили? Чи дозводить подібна система, що Творець, мабуть, хоче спонукати нас коритися Йому, водночас також даючи нам незалежність і свободу не коритися Йому, якщо ми цього захочемо?

По-друге, як і очікується від люблячого батька, Бог зробив усе, щоб дати нам прямі вказівки та попередити нас про різницю між добрими та поганими насолодами. Біблія чітко і ясно повідомляє, що основний мотив, що стоїть за правилами, які нам дав Бог, — це наше щастя (наприклад, Псалом 18:8–9). Правила Біблії не були обрані випадковим чином, просто для стримування людей, як і правила люблячих батьків вибираються не так і не для того.

(Продовження на 18-й стор.)

задоволення, і їй дано свободу вирішувати коритися чи не коритися цим правилам. Вона може вирішити повірити своїм батькам, що вони знають, що зробити її щасливою, або вважати, що її шлях дасть найкращий результат. Дитина може розсудити, що вона буде щасливішою, якщо проігнорує застереження своїх батьків та однаково торкнеться печі. На мить дитина відчує задоволення, яке ми часто відчуваємо від можливості вчинити за свою волею, і, почуваючись добре від цієї свободи, вона гордо вважатиме, що довела, що її батьки помиляються. Ще через мить, уже обпікшись, вона виявляє, чому спочатку батьки ввели

Чи створив нас Бог із бажанням грішити?

(Закінчення.
Початок на 17-й стор.)

Велика Нагірна проповідь починається з **блаженств** — перевірених практикою правил Божого Сина, щоб бути щасливим (тобто блаженним) у житті. У **Повторення Закону 10:12-13** Мойсей нагадує ізраїльянам, що Божі правила були для іхнього блага. У **Повторення Закону 6:24** він каже, що Божі заповіді потрібні для того, щоб **було добре нам усі дні, щоб утримати нас при житті, як дні цього**. Призначення Божих заповідей часто густо не тільки в тому, щоб потрапити на небеса. Вони впливають на наше життя тут і зараз. У **Приповіті 29:18** Соломон попереджає свого сина, що усунення Божих правил (тобто **Його одкровення**) із суспільства обов'язково призведе до повної, неприборканої свободи в поведінці цього суспільства (тобто люди будуть розбещеними) і така безсовісна поведінка вважатиметься шляхом до щастя. Однак така повна свобода (на відміну від того, що можуть думати люди) не принесе їм щастя. Соломон попереджає: **щасливий той, хто дотримується (Божого) закону.**

Дитина може думати, що брак правил поведінки на вулиці зробить її щасливою, але насправді щастя зрештою приходить від (1) наявності цих правил і (2) підкорення правилам своїх батьків. Іноді ми можемо не погоджуватися з тим, що, за словами Бога, зробить нас щасливими, так само як дитина не завжди згодна зі своїми батьками, але, як і у випадку з дитиною, ми часто просто не в тому становищі, щоб знати, що зрештою буде краще для нас і людей навколо нас. Дитина із задоволенням би ухваливала рішення сама за себе та створила свою власну систему того, що правильно, а що ні. Вона думає, що йому це вдастся, як і дорослі часом думають, що їм краще знати, ніж Богу, що зробить їх щасливими. Але, за великим рахунком, батькам відомо набагато краще, що принесе їхнім дітям тривале щастя, і тому батьки навчають, встановлюють правила та стежать за їхнім виконанням, як це робить нам Бог. Різниця тільки в тому, що люди недосконалі в створенні та забезпечені виконання своїх правил, тому що, як і дитина, ми не знаємо всього, що нам потрібно знати, щоб це робити досконало. Батьки виховують нас так, як, на їхню думку, буде найкраще (**Єvreїв 12:10**), проте біблійні правила були встановлені Розумом, який усе знає та створив розум людини. Хто взагалі знає краще, що принесе людському розуму щастя, як не Той, Хто створив його?

Чи створив нас Бог із вродженим бажанням робити зло? Ні. Бог створив нас зі здатністю відчувати задоволення та щастя і з бажанням прагнути цього. Він створив нас здатними відчувати добре почуття та дістевати задоволення за допомогою очей, вух, язиків, носів та нервової системи, як і самими нашими душами. Він створив умови, у яких ми можемо вибирати, як наповнювати свій резервуар задоволення, правильним чи неправильним чином (як це роблять для своєї дитини батьки), після чого дав нам цінні настанови, який вибір буде для нас найкращим. Створення такого вільного середовища робить неминучими біль, страждання та пригоди, оскільки люди часто відкидають Божі правила та настанови. Але через неминучість неправильних рішень Він зробив усе, щоб надати засоби, за допомогою яких ми можемо бути прощені та зрештою жити з Ним у середовищі, вільному від усякого зла.

Джефф МІЛЛЕР,
apologeticspress.org

Що ви відповіли б, якби вам запропонували назвати найнебезпечнішу країну для християн? На думку спадають Афганістан, Північна Корея, Сомалі. Але насправді найнебезпечніша країна для християн сьогодні — це Нігерія. Й ось чому.

Минулого року в усьому світі через свою віру було вбито 5621 християнин. Дев'яносто відсотків із них були жителями північних провінцій Нігерії.

Місіонерські організації повідомляють, що переслідування християн у цій країні досягли найвищого рівня за останні тридцять років. І це насамперед через те, що відбувалося на півночі Нігерії протягом останніх двадцяти чотирьох років.

Приблизно половина населення Нігерії сповідує християнство, і переважна частина з них проживає на півдні країни. Однак інша половина — мусульмани, і переважна частина з них живе на півночі.

Північна Нігерія — це місце, де **Боко харам**, ісламське терористичне угрупування, викрав тисячі молодих дівчат і вбило десятки тисяч людей за останнє десятиліття. Але **Боко харам** дозволена законами шаріату північної Нігерії. Є прямий зв'язок між тероризмом та законами шаріату в Нігерії.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

НАЙНЕБЕЗПЕЧНІША КРАЇНА ДЛЯ ХРИСТИЯН

Боко харам була заснована на півночі Нігерії у 2002 році, невдовзі після того, як двадцять північних штатів знову ввели закони шаріату в період з 1999 до 2001 року, незважаючи на конституційне право нігерійців на свободу віросповідання. З того часу не менше п'ятдесяти тисяч християн у північній Нігерії було вбито.

І ситуація стає все гіршею. Минулий рік був найбільш смертоносним для християн у Нігерії. Закони шаріату про богохульство, терористичні акти та насилия натовпу вбили щонайменше п'ять тисяч християн минулого року.

Однією із цих християн була Дебора Самуїл. Вона була студенткою університету в штаті Сокото на півночі Нігерії. Її вбили в школі, тому що вона подякувала Ісусу за свої успіхи в навчанні.

Дванадцятого травня 2022 року однокласник запитав Дебору в групі *WhatsApp* для їхнього класу, як вона склала нещодавній іспит. Вона відповіла, що завдяки Ісусові. Однокласники визнали таку відповідь злочином, гідним смерті.

Вони зажадали, щоб вона зреклася своїх слів про Ісуса. Але вона відмовилася. Натомість вона захищала свої християнські переконання.

Студенти-мусульмани відразу ж заявили, що вона винна в богохульстві за законами шаріату штату Сокото, яке карається смертю. Тому вони закликали інших членів спільноти до самосуду.

Шкільна охорона намагалася захистити Дебору, але натовп здолав її. Викликали співробітників поліції, але їх нібіто налякав великий натовп. Натовп погрожував убти будь-кого, хто спробує її допомогти, тому інші студенти-християни втекли з місця події та розбіглися домівками.

Натовп знайшов її в кімнаті охорони, де вона ховалася. Вони витягли її надвір, і з криками Аллаху акбар однокласники та інші жителі громади, зокрема жінки, побили її ціпками, закидали камінням, облили бензином та спалили живцем.

У відповідь на вбивство чинний президент Нігерії Мухаммаду Бухарі сказав:

— Мусульмани у всьому світі вимагають поваги до святих пророків... але там, де відбиваються провини, як це нібіто було в цьому випадку, закон не допускає нікому брати справу до своїх рук.

Іншими словами, за словами президента, єдина проблема із вбивством у тому, що її вбив натовп, а не місцева влада.

Не дивно. Президент родом із північного штату, де дотримуються законів шаріату. У 2001 році він сказав:

— Я і далі відкрито та всередині себе демонструватиму повну віданість шаріатському рулю, що охопив усю Нігерію. Ми не припинимо агітацію за тотальнє запровадження шаріату у всій країні.

Підтримуємо в молитві наших братів і сестер у Нігерії, оскільки всі християни є членами одного Тіла Христового. І якщо страждає один, то страждають усі.

Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі (**Єvreїв 13:3**).

За матеріалами *The Christian Post*, <https://inlight.news>

Our main focus
is ministering to inmates
in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

*That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who
are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).*

M Y D O N A T I O N :

For prison ministry

For the publication of this
newsletter (Prisoner)

Amount: _____

Name: _____

Phone: _____

Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com

Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website

www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3
organization, so you can deduct your donations to us
from your taxes!

Hope of Freedom

У В'ЯЗЕННОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо
вам адреси реабілітаційних
центрів для людей, які увіру-
вали в місцях позбавлення
волі. Хай благословить вас Бог!

У КРАЇНА

Київська обл., Макарівський
район. Телефони: +380 99 631-22-
00, +380 96 010-11-01, +380 73
073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ,
пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський
реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ,
смт Ясногірка, вул. Петровського,
1л, 84391. Реабілітаційний центр
для тих, хто звільняється з місць
позбавлення волі, «Хліб насуши-
ний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих
батальйонів, 67а. Християнський
центр реабілітації «Маранафа».
Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380
(61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шев-
ченківський, вул. Уковова, 13.
Реабілітаційний центр «Відроджен-
ня».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на
життя»: ул. Михалковская, 2-1,
д. Рудня, Мозирський район, Гомельська
обл., Беларусь, 247755.
Телефони: **мужская реабилита-
ция**: +375 (29) 733-7301 (Александр
Аверьянов), +375 (33) 680-
1910, +375 (33) 680-1930; **жен-
ская реабілітація**: +375 (33)
680-1919 (Вероніка Аверьянова),
+375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

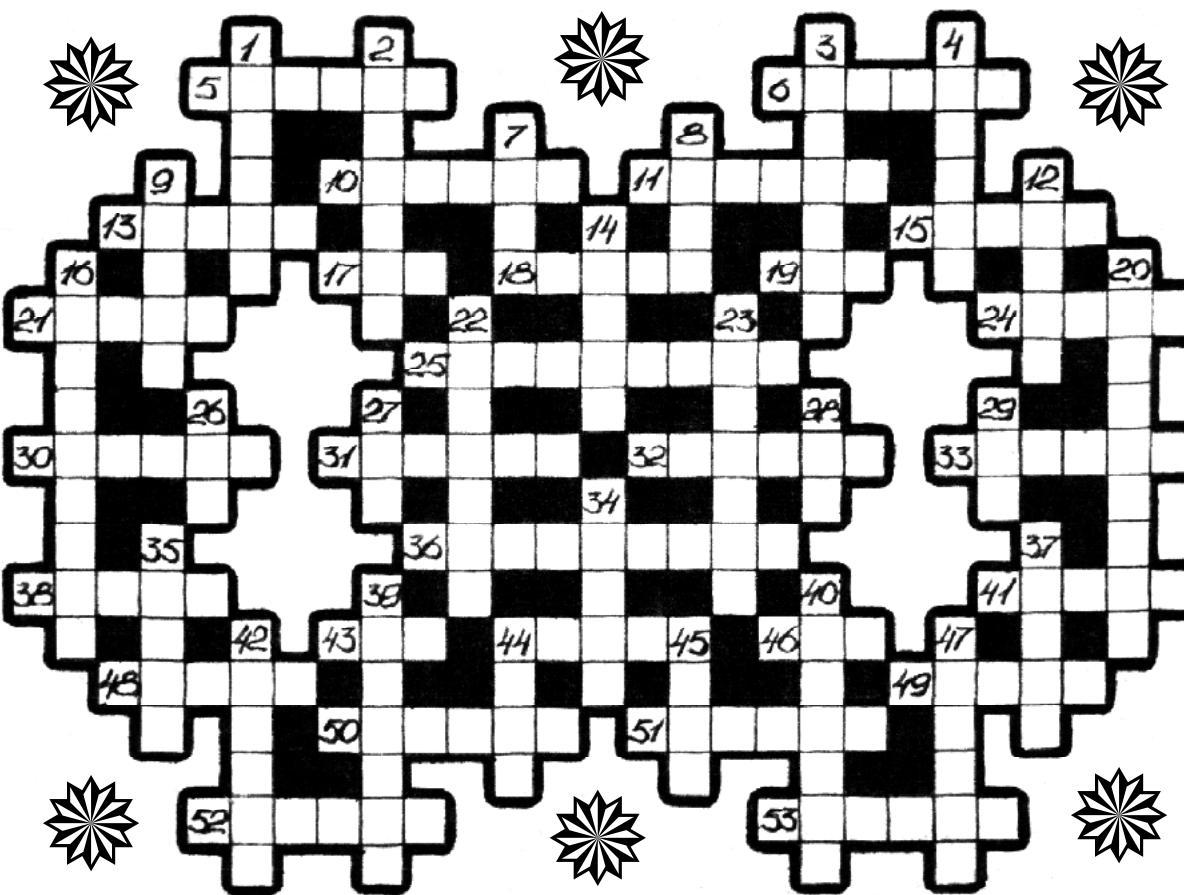
МОЛДОВА

ФСР «Освобождення», церква
ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответ-
ственный: Александр Руснак;
моб.: +373-778692-78. Ответствен-
ный за евангелизацию: Юрий Гри-
горьев; моб.: +373-778163-08.

Християнський кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

5. Что пожнёт от плоти сеющей в плоть свою? 6. Попечение о ком-либо. 10. Муж, принесший в жертву свою дочь, ибо в опрометчивости дал обет Господу об этом. 11. Рьяное стремление, которое показал израильский народ в войне с Иавином. 13. Что оскверняют мечтатели, отвергающие начальства и злословящие высокие власти? 15. Сотрудник Павла, которого он послал вместе с Тимофеем в Македонию. 17. Узда для осла, палка для тупых, а что для коня? 18. Что сделал царь израильский Иoram всем израильтянам перед тем, как пойти войной против царя моавитского? 19. Сколько было необходимо взять оливкового масла для приготовления мира для священного помазания? 21. Гора, на которой Валак построил семь жертвенныхников и принуждал Валаама проклясть Израиля. 24. Смирна, благовонная смола. 25. Поножение, поругание, позор. 30. Вещество, сравнимое по внешнему виду с манной. 31. Что закопал в землю лукавый и ленивый раб? 32. Имя бесноватого, из которого Иисус изгнал нечистого духа. 33. «Честь для человека — отстать от ссоры, а всякий ... задорен». 36. Что замышляет в сердце своём враг, который притворяется устами своими? 38. Древнееврейская единица стоимости. 41. Муж, не оказавший милосердия человеку, попавшемуся разбойникам. 43. Город, в котором Павел повстречал волхва Елиму. 44. Царедворец царя Езекии, который высек себе гробницу на возвышенности. 46. Что будут в смущении обрабатывать египтяне в пророчестве

Исаии? 48. Что влагают в рот ко-
ням, чтобы управлять всем телом
их? 49. «Наказывай сына твоего,
и он даст тебе ... , и доставит
радость душе твоей». 50. Имя всадника на бледном коне.
51. Атмосферное явление. 52. Что просил принести Павел Тимофея? 53. Скорбь, тоска, томление духа.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Что имеет закон над челове-
ком, пока он жив? 2. Римский

император. 3. Что обрушится на нечестивых, потому что они открытились соблюдать правду? 4. Убранство, украшение. 7. Один из четырёх зверей в ви-
дении Даниила. 8. «И привёл меня ко входу во ... , и я взглянул, и вот в стенах — скважина». 9. Что найдёт тот, кто ведёт дело разумно? 12. Драгоценный камень. 14. Дерево, из которого Ной сделал ковчег. 16. Наставление, научение, увещание. 20. «... ненавидит ложное слово, а

нечестивый срамит и бесчестит себя». 22. Что берёт нечестивый из пазухи, чтобы извратить пути правосудия? 23. Город едомского царя Белы. 26. Что Ахаз послал царю ассирийско-
му, чтобы приобрести союзни-
ка в его лице против сирийцев?
27. Мера сыпучих тел. 28. Что пропадёт у нечестивых, если они не доведут кого до паде-
ния? 29. Что преследует грешников? 34. Что наполняется от плода уст человека? 35. До-

машня утварь. 37. Многочис-
ленность, великое множество —
в образном языке Библии. 39. Семитское божество богатства.
40. Работники, которых Давид и его князья дали левитам в качестве прислуги при храме. 42. Кто внимает устам беззаконным? 44. «Язык глупого — ги-
бель для него, и уста его — ... для души его». 45. Долина, в которой Ахан был побит камнями.
47. Что выкопал хозяин виноградника в своём винограднике?

Составил Сергей ЮГОВ.

ОТВЕТЫ НА КРОССВОРД

По горизонтали: 5. Тление (Гал. 6:8). 6. Забота (2 Кор. 11:28). 10. Иефай (Суд. 11:30). 11. Рвение (Суд. 5:2). 13. Плоть (Иуд. 8). 15. Ераст (Деян. 19:22). 17. Бич (Пр. 26:3). 18. Смотр (4 Цар. 3:6). 19. Гин (Исх. 30:24). 21. Фасги (Чис. 23:14). 24. Мирра (Леон. П. 4:14). 25. Посмешение (Иер. 20:8). 30. Бдолах (Чис. 11:7). 31. Талант (Мф. 25:18). 32. Легион (Лк. 8:30). 33. Глупец (Пр. 20:3). 36. Коварство (Пр. 26:24). 38. Сикль (4 Цар. 7:1). 41. Левит (Лк. 10:32). 43. Гаф (Деян. 13:6). 44. Севна (Ис. 22:15). 46. Лен (Ис. 19:9). 48. Удла (Иак. 3:3). 49. Покой (Пр. 29:17). 50. Смерть (Отк. 6:8). 51. Молния (Лк. 17:24). 52. Фелонь (2 Тим. 4:13). 53. Печаль (Ин. 16:20).

По вертикали: 1. Власть (Рим. 7:1). 2. Тиберий (Лк. 3:1). 3. Насилие (Пр. 21:7). 4. Утварь (Пр. 20:15). 7. Барс (Дан. 7:6). 8. Двор (Иез. 8:7). 9. Благо (Пр. 16:20). 12. Яспис (Отк. 21:19). 14. Гофер (Быт. 6:14). 16. Назидание (1 Кор. 14:3). 20. Праведник (Пр. 13:5). 22. Подарок (Пр. 17:23). 23. Дингава (Быт. 36:32). 26. Дар (4 Цар. 16:8). 27. Каб (4 Цар. 6:25). 28. Сон (Пр. 4:16). 29. Зло (Пр. 13:22). 34. Чрево (Пр. 18:20). 35. Блюдо (Пр. 15:17). 37. Песок (Быт. 13:16). 39. Маммона (Мф. 6:24). 40. Нефинеи (Езд. 8:20). 42. Злодей (Пр. 17:4). 44. Сеть (Пр. 18:7). 45. Ахор (Ис. 7:26). 47. Точило (Мк. 12:1).

Християнські новини

Християнство вирує в Центральній Азії...

Йоганнес Раймер про пробудження в Ірані та Узбекистані

Йоганнес Раймер, пастор, професор місіонерських досліджень та міжкультурної теології Університету прикладних мистецтв Еверсбаха (Німеччина), директор Департаменту зв'язків із громадськістю та глава ради миру та примирення Всесвітнього євангелічного альянсу (ВЕА), сказав, що відбувається із церквами в країнах Середньої Азії.

Християнство помирає в Америці, те саме відбувається в Європі. І якщо воно зростає в Європі чи в Америці, то тільки внаслідок міграції, або не тільки, але майже тільки завдяки цьому.

А в інших країнах, особливо в Південній півкулі, ми маємо неймовірне пробудження. Сьогодні хітається й падає найбільший антихристиянський гігант — іслам. І я наведу низку прикладів.

Перший приклад пов'язаний з Іраном. Тут є таке вірування шійтів, що в певні часи Бог посилає свого аятолу. Це духовна особистість, свого роду пророк. Й останнього із цих аятол зватимуть Магді. Це буде Ісус Христос — так вони вірять.

Вони вірять, що Ісус повернеться на землю і тут, на землі, буде облаштовувати Свое царство. Вони чекають на біблійного новозавітного Ісуса Христа.

У 2005 році президент Ахмадінежад влаштував велику конференцію на тему, коли прийде Магді, коли прийде Ісус Христос.

На цю конференцію він також запросив трьох американських християнських богословів, одним із них був Давид Шенк (David W. Shenk) із Пенсильванії. Йому навіть дали можливість виступити на іранському телебаченні та розповісти, хто та-
кий Ісус Христос із погляду християн, чому ми, християни, віримо в Його друге пришестя і що буде, коли Він прийде.

І результат цієї конференції був для Ірану неймовірним: всюди в країні почали каятися люди, приходили до Ісуса, знаходили Його навіть без християнських проповідників. Люди знаходили та купували Нові Завіти. Сьогодні в нас в Ірані від п'яти до семи мільйонів відроджених. І це в Ірані.

Схожа ситуація нині в Північній Африці із так званими кабіларабами. Серед мусульманських народів мільйони навернених до Господа. І це все в людей відбувається мало не самостійно. Вони

читають Коран, а там вичитують, що Дух Господній — це Ісус, Месія та Слово Боже — це Ісус Христос.

Потім вони починають шукати це Слово Боже. Знаходять відповіді та приходять до Господа, до того ж мільйонами.

Для нас, пострадянських людей, найцікавіше, звісно, — це те, що відбувається на території Се-

редньої Азії. Тут до кінця СРСР було дуже мало вірян у мусульманських народах, майже нікого не було.

Потім в Узбекистані почався справжній терор щодо християн, їх загнали в підпілля, і переважна частина вірян поїхала з країни.

Що сталося далі? Помер президент Карімов, який гнав християн, й уряд країни вирішив повністю змінити стратегію. Вони запросили Всесвітній євангелічний альянс допомогти їм облаштувати євангелічні церкви. Вивести їх із підпілля. Я сам особисто приїжджаю на переговори з урядом.

Нині в нас тисячі узбеків-вірян. Я був у Бухарі на кордоні з Іраном. Це дуже стародавнє місто, історичне. Колись там була маленька п'ятдесятницька церква та ще менше баптистська. Лише протягом минулого року бухарські брати охрестили приблизно чотириста таджиків та узбеків, які були мусульманами.

Усією Бухарською областю скрізь гуртки християн.

Але що вони роблять, ці віряни? Це цікаво. Наші таджицькі, узбецькі, казахські, киргизькі віряни йдуть діцьо іншим шляхом, ніж ми йшли, коли жили в цих країнах.

Вони відповідають на запити населення. Скажімо, в Узбекистані вода часто отруєна, люди хворіють через те, що п'ють її. Тому що скрізь вирощують бавовну, використовується селітра, і вона давно отруїла всю землю, всюди солончак.

І віряни почали в церквах збирати гроши та влаштовувати очисні системи фільтрації — до п'ятисот літрів питної води за годину. І роздають се-
ред мусульманських сусідів, у результаті люди йдуть за чистою водою до церкви.

Вони вперше потрапляють до церкви, дістають воду, починають цікавитися та приходити до Бога.

У середньоазіатському ісламі є така думка: якщо ти глухонімий, сліпий або в тебе ще якась проблема, то ти проклятий Богом. Цих дітей навіть у школу не пускали, і країною багато таких інвалідів через інцест у племенах.

А християни пішли до цих інвалідів, говорячи: Для нас це люди. Почали відкривати невеликі школи для глухонімих, учити їх розмовляти, розуміти одне одного, читати. У Бухарі сьогодні готують велику школу для глухонімих.

Результат — сім'ї побачили, що про їхніх дітей дбають, і вони йдуть до церкви. Так і почалося пробудження.

У багатьох ісламських державах сьогодні відкри-
ваються можливості для християн.

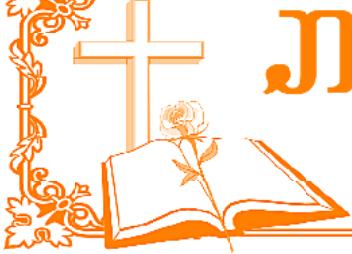
Наприклад, в ОАЕ ми нині відкрили євангелічний альянс, так би мовити дах для всіх євангелічних вірян. Переважна частина цих вірян — приїжджі працівники. В одному Дубаї тільки в одній євангелічній центральній церкві — сорок дві тисячі членів.

І влада дозволяє збиратися. Звичайно, якщо ти спробуєш там якогось шейха євангелізувати, то тебе точно викинуть із країни, тож із розумом треба проповідувати.

Тому якщо говорити про Середню Азію, то там вирує християнство, там сильний рух...

За матеріалами *Kanon News*, <https://inlight.news>

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Аркадій ЛАКОВ,

ЗВК-58, вул. Гагаріна, 2, м. Ізяслав, Хмельницька обл., Україна,
30300

Всем делателям «Узника»

Я благодарен Господу за вас,
За то, что вы несёте свет в потёмки,
Чтоб всякий здесь покаялся в грехах
И шанс имел от Бога быть прощённым!

Я благодарен Господу за вас,
За то, что Он избрал вас на служенье,
Чтоб всякий принимающий Христа
От Бога получил шанс на спасенье!

Я благодарен Господу за вас,
За то, что укрепляете нас словом,
Чтоб зародилась истина в сердцах
И шанс дала нам в Боге стать свободным!

Я благодарен Господу за вас,
За то, что в нас вселяете вы веру,
Чтоб всякий знал, что есть от Бога шанс
Спасти от зла и со Христом вечерять!

Я благодарен Господу за вас,
За то, что вы так делаете много...
Желаю вам неизмеримых благ
И каждодневных милостей от Бога!

Малюнок Ігоря ОСОКІНА

Я не знаю, что с правдой случилось.
Не слыхал я её уж давно...
В каких дебрях она заблудилась?
Я хочу знать и слышать её!
Ну, а где справедливость поделась?
Разве нету? А где же она?
Многим видеть её бы хотелось,
Но исчезла куда-то она.
Совесть тоже куда-то удрала,
Её днём и с огнём не сыскать!
Видно, ей надоело, устала
И решила куда-то сбежать.
Вера?! Нет, дружок, это не вера,
Это только лишь тень от неё.
Где-то спряталась мудрая вера,
Чтобы мы не убили её.
Нет ни веры, ни чести, ни правды,
Справедливости, совести нет!
Всё то было когда-то, однажды,
Но сейчас с нами этого нет!
Всюду ложь, подлость, злоба и взятки,
О хорошем забыли давно!
И охота бежать без оглядки.
Но куда?
Да не всё ли равно?!

Руслан ШКАРУПА,
ВК-100, ДУ, с. Темнівка,
Харківська обл., Україна, 62493

Со Христом

Мир и радость обрела душа моя,
Оказался я в живом потоке Духа.
Сам Христос живёт во мне — не я,
Бремя моё стало легче пуха.
Я прозрел духовно со Христом,
Мир увидел я в другом обличье.
Был я глух, вернее был ослом,
Ныне слышу оды Богу в пенье птичьем.
Шаг за шагом приближаясь ко Христу,
Познаю Его любовь с величием.
Со Христом — духовно я росту,
Ежедневно изжевая манию величья.
Он моя надежда, и отрада,
Вдохновенье, радость, и покой.
Не похитит волк овцу из Его стада,
Он ведёт меня к Отцу, домой!

* * *

На обочине дороги
В грязи валялся человек —
Истёрты в кровь босые ноги,
И весь избит, оплётан весь.
И всякий мимо проходящий
Старался плюнуть на него,
А кое-кто и бить пытался,
Да обязательно в лицо.
А он лежал, не шевелился:
Ему уж было всё равно,
Он в мыслях с жизнью уж простился
И только ждал конца всего.
Он ждал без ропота, без стона
И никого не проклинал,
Хотя ему и было больно,
Когда кто бил или плевал.
Так принимал он, горемычный,
Плевки, удары и хулу;
Он был отверженным, безличным
И чуждым вся кому в миру.
«Ах, он не просто страшный грешник,
Но и преступник ко всему!»
Он осуждён страдать навечно...
А ну, давай его! А ну!..»
Вот так о нём и рассуждали
Все те, кто мимо проходил,
Жестоко били и плевали,
Всяк больно сделать норовил.
А он, хотя и правда грешный,
За них молился в сердце так:
«Прости им, Боже милосердный,
Ибо не знают, что творят!»
Так кто же больше грешен, люди?!

Тот, кто в грязи? А может, вы?
А ну, давайте-ка рассудим,
Кого вы топчете в грязи?
Ужели вы из мщенья бьёте,
Плюёте грешнику в лицо?
Каким судом судить берёtesь,
Когда в самих грехах полно?
Зачем вершите преступление,
За зло хотите злом воздать?!

Забыли Божье повеленье,
Что нужно ближнему прощать?
Забыли вы, Кто был распятый,
Кто за грехи людей страдал?
Как Он простиł того, кто рядом,
И за Собою в рай позвал...
А вы споткнувшись бьёте,
Плюя, ругаете его...
Неужто вы не сознаёте,
Кто вам отплатит за него?
Кто слышит все его моленья,
В которых просит он за вас...
И Бог пошлёт ему спасенье,
А вас положит в ту же грязь.
Не забывайте Божье Слово:
«Отмщенье — Мне, Я в здам».»
И не платите злом ?а злое —
Прощайте, и простится вам.
Ну вот и всё... А где же этот,
Который здесь в грязи лежал?
Как будто был, и вот уж нету...
Не может быть! Но как он встал?!

А он стоит среди дороги
И, устремив взор к небесам,
Благодарит и славит Бога
За то, что Он его поднял.
Вот так и вы, когда узрите
Того, кто во грязи лежит,
Не избивайте, не судите,
Но пожалейте, поднимите,
И вас Господь благословит.

Только веруй!

«Только веруй!» — такие слова
Говорил Иисус всем и всюду
И по вере творил чудеса,
О которых не ведали люди.
Только веруй, ибо Творцу
Без неё угодить невозможно;
С верой в сердце приди ко Христу,
Ведь кто верит — тому всё возможно.
Только веруй, и будешь спасен —
Тому в Біблії много примеров.
Не ищи веру в чём-то мирском,
Но в Христе полагайся на веру.
Только веруй! Всем сердцем, душой,
Всю силу, разумом веруй,
И увидишь, что рядом с тобой
Сам Господь, укрепляющий веру.
Только веруй, и всё обретёшь,
Что Господь уготовил для верных;
С верой в Царствие Божье войдёшь...
Слышишь? Бог говорит: «Только веруй!»

Фото: Державна пенітенціарна служба у Хмельницькій області

Суд или камни

Вот я стою на лобном месте,
Раздетый совестью своей,
Вокруг народ, что жаждет мести
Душа истерзанной моей.
Ну что же, жаждущие крови...
Согласен, что я заслужил,
Чтобы меня судили строго
За всё, что в жизни натворил.
Но я в своём последнем слове
Хочу спросить вас вот о чём:
А есть ли кто из вас пред Богом
Совсем не выпачкан грехом?
Кто может честью похвальиться
И совесть вывести на свет?
Не отворачивайте лица,
Но дайте честный мне ответ,
Какой и я держу пред вами,
Осознавая все грехи,
С души снимая тяжкий камень
Тех беззаконий, зла и лжи.
Неужто есть среди вас безгрешный,
Который перед Богом чист?
Иль всё же вы меня из мести
Камнями жаждете побить?
А может, кровь моя нужнее,
Чем покаяние души?..
Неужто это вам милее,
Чем то, чему Христос учил?..
Не стыдно ль будет вам услышать,
Когда потомки скажут вам:
«За что же вы сгубили душу,
Которой лишь Господь судья?»
Ведь мщенье вас не успокоит,
И жажду кровь не утолит,
Но душу надвое расколет
И будет день и ночь казнить.
Итак, желающие мщенья,
Я жду, что скажете вы мне,
Кто в меня камень бросит первым,
Поклявшись Богу в чистоте?..

Я увидел Тебя и услышал!

Я увидел Тебя не глазами,
Но душою и сердцем своим.
Они мне на Тебя указали,
Мой Господь, Іисус, Божий Сын.
И я счастлив видéнью такому,
Счастлив так, будто свыше рождён.
Я теперь и живу по-другому —
Во Христе, для Христа, со Христом.
Да, я знаю: порою и тяжко
Жизни крест, не сгибаюсь, нести,
Как бывает мучительно страшно
Оттого, что не хватит мне сил.
Только тяжесть и страх не помеха,
Испытания тоже нужны.
Я прошёл испытания эти,
Потому что с Христом был в пути.
Да и ныне тот путь продолжаю,
Но без страха за жизнь свою,
Потому что Господь уверяет:
«Я с тобой и всегда помогу!»
Только слышу не так, как все люди,
А опять-таки сердцем, душой.
Ну скажите мне: разве не чудо —
Знать, что рядом Спаситель с тобой?!!
Я увидел Христа и услышал,
И решил Ему жизнь посвятить.
Может быть, так рождаются свыше?
«Может быть... может быть...»
может быть...»

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ!»

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опубліковувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: «Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для моого віправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.

2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.

3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.

4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 75153.

5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 80153.

6. ЗБШ «Початок вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).

7. ЗБШ «Емаус» (інструктором Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тишинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії KB № 19016-7806 Р від 08.06.2012; KB № 20170-9970 Р від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безкоштовно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це небайдуже для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертвувань від фізичних осіб: 5168745609550931.

Для безготівкового розрахунку та перерахувань зінших банків: ПАОКБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.

Номер доларової картки на ім'я Долгушіна Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card).

Для поштових переказів: Долгушіна Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Сєверодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406. Для переказів Western Union — Долгушіна Ірина Миколаївна, для переказів MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна.

Контакти зв'язку: моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'язень», а/с 60/15, м. Сєверодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор Трубіцін Ігор Євгенович (псевд. Ігор Горік).

Відповідальна за випуск Ірина Долгушіна. Дизайн та верстка Павло Володимиров. Коректор Олександр Бурцев.

FactorDruck PRINTING HOUSE
Надруковано згідно з наданим орігінал-макетом у друкарні «Фактор-Друк». 61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.

Тираж 10 000 прим. Зам. № 9799.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

